

301

דִּיאָ קְלִיאַטְשֶׁע

אדער

צער בעלי חיים

לִסְסָתִי בְּרִכְבֵּי פְרָעָה דְּמִיתִיךָ רַעֲתִי :
צוּ מִיִּן קְלִיאַטְשֶׁע אִין פְּרָעָהִים רִיטְוֹאָגֶען
פֿעֲרִגְשִׁיךָ אִיךָ דִּיךָ , כְּנֶסֶת־יִשְׂרָאֵל !
(שיר השירים א. ט.)

א מעשה

וואס האט זיך פארוואלגערט צווישן דיא כתבים

פון

יִשְׂרָאֵלִיק דָּעם מְשׁוּנְעָנָעם .

געדרוקט בהשתדלות

מענדעלי מוכר ספרים .

ווילנא

בדפוס האלמנה והאחים ראם

שנת תרל"ג לפ"ק

Д И К Л А Т Ш Е

одеръ

ЦААРЪ БААЛИ ХАИМЪ

т. е.

К Л Я Ч А

или Состраданіе къ животнымъ.

изъ Записокъ, Срулика Сумашедшаго.

Соч. Ш. Я. Абрамовича

В И Л Ъ Н А,

Въ типографіи Вдовы и братьевъ Роммъ.
На Жмудскомъ переулкѣ въ собственныхъ домахъ
подъ №№ 327 и 328.

1873.

Дозволено Цензурою 15 Декабря 1872 г. Вильна.

RS 65A1416

3 2/4

הקדמת מענדעלי מוזר ספרים .

אמר מענדעלי מוזר ספרים . זאגט מענדעלי מוזר ספרים : געלויבט איז דער בורא , וואס נאכדעם וויא ער האט בשאפען דיא גאנץ גרויסע וועלט האט ער זיך מיט געוועזען מיט דער פמליא מלאכים אונ צוא לעצט געמאכט א קליין וועלטעלע , דאס מיינט מען דעם מענשען , וואס ער הייסט עולם קטן , מחמת אין איהם זענין נכלל אלע מיני ברואים אונ בעשעפעניש . איהר געפינט אין איהם אי אלערלייא חיות רעות , אי פארשידענע מיני בהמות ; איהר געפינט אין איהם אי א יאשטשעריקע , א פיאוקע , א שפאנישפליג , א פרייס וכדומה אועלכע שלעק , אועלכע מיני שרצים ; איהר געפינט אין איהם אפילו אויך אי א רוח , א שווארץ יאהר , א שטן א מקטרג , א לץ שונא ישראל וכדומה אועלכע מוזיקים , משלחתין ; איהר זעהט אין איהם אויך וואונדערליכע סצענעס , וויא א קאטץ א שטייגער שפילט זיך גמיטדער מויו ; וויא א מהור חאפט זיך אריין אין א שטייג מיט עזפות אונ דרעהט זי אונעביך אפ דיא קעפ ; וויא מלפעס קרימען יענעם נאך אלסדינג וואס ער טוהט ; וויא א הונט סלוישעט , דרעהט דאס וויידעל פאר איטליכען , וואס ווארפט איהם אונטער א שטיקעל ברויט ; וויא א שפין פארנארט צוא זיך א פליג , פארפוטעט , פארשפארט זיא אונ נאנט זיא אויס ; וויא קאמארען פליהען עמיצען נאך אונ זוזשען איהם אן פולע אויערען . וכדומה נאך אועלכע משונה וואונדערליכע זאכען . איך בין עס אבער נישט אויסען . געלויבט איז זיין ליבער נאמען , וואס זעהט שווייגענדיג צוא אלסדינג , וואס אין דעם עולם קטן געהט פאר אונ שלאגט מיט איהם נישט קיין פפרות , וואס דערליינגערט זיין צאהרען , פארטראגט דיא עבירות אונ טוהט גרויס חסד מיט דעם זינדיגען מענשען . איך בין דא אויסען צודערצעהלען דיא גרויסע גענאד וואס הש"י האט אויך מיט מיר , ארמען בעלעעבירה געטאן נאכדעם אז ער האט מיך פריהר אביסיל געשטראפט :

רבותים הפערדיל שלי מת! מיון פערדעל, רבותים, איז געפייגערט.
 מיון געטרייא פערדיל, וואס פל ימיו איז עם געוועזען אין דער עבודה,
 נישט געוואוסט מעהר וויא אונזערע ספרים, וואס איז געוועזען א מפורסם,
 אבקי אין אלע וועגען, א בעל זכרון וואו ערגיץ א קרעטשמע, וואס איז מיט
 מיר אויס געפאהרען פמעט בכל תפוצות ישראל אונ איז געוועזען אומעטום
 בעקאנט, זה הפערדיל הלך למיתה ל"ג בעומר אין גלופסק! עם איז מיר א
 וועהטיג צוואגען, נאר ארעם איז נישט קיין שאנדע, ער איז געבויג געפייגערט
 פאר הונגער. זיין עסען איז געוועהנטליך געוועזען אביסיל סימשקע, אומאל
 עטליכע דארע שטיקלעך ברויט, וואס איך פלעג אוועק קויפען בייא ארמעלייט
 מיט טארבעס. אז איך אונ וועה דעם פערדיל, וואס ער פאלט אריין צוא
 איודישען מוכר ספרים! שלעפען שלעפט זיך עם תמיד ארום אונ הארעוועט
 אפשר נאך מעהר פון יענע וואס פיהרען מיהיערע סחורה אונ עסען אבער עסט
 עם געבויג מכות. א יודישער מוכר ספרים האט אליין מכות וואס צועסען
 אונ פייגערט מיט זיין ווייב אונ קינדער צעהן מאל אין טאג פאר הונגער! איך
 בין עם אבער נישט אויסען. הש"י האט מיר געבויג געשטראפט, איך בין
 געבליבען אהן א פערדיל. קויפען איין אנדערס האב איך נישט געהאט פאר
 עפיים, אונ דא בעדארף מען פאהרען אויף דיא ירדיין. עם איז מיר געווען
 זעהר שלעכט!

אונ וויא איך זימץ מיר אזו פארזארגט קומט אריין איינער, מיינער,
 א בעקאנטער, געהט גלייך צוא מיר צוא אונ רופט זיך אן:
 — רב מענדעלי, איהר וועט קויפען א קליאטשע?
 — איך וואלט אוודאי געקויפט, ענטפער איך איהם מיט א קרעכץ, נאר וואו
 געהמט מען דיא קאמץ?
 — עט, מאכט ער, נישקשה! איהר וועט נישט בעדארפען איצט געבען א
 גראשען. עם קען אפשר נאך מעגליך זיין, מען זאל אייך נאך עפיים
 אויסלייען. מען ווייסט נישקשה, אז איהר זענט איין עהרליכער מאן.
 — אויב אזוי, זאג איך צוא איהם, קויף איך דיא קליאטשע בשמחה, טאקי
 פאלד אהן שיהות. קומט זייט מוחל, לאס מיר געהן דיא סחורה אנקוען.
 — איהר פארשפארט צונעהן, רופט ער זיך אן, איך האב דיא קליאטשע
 דא טאקי בייא מיר.

— וואס הייסט, איהר האט זיא דא? פרעג איך איהם פארוואונדערט:
 — דא טאקי אונטער דעם פלאשטש, ענטפערט ער מיט א שמייקעלע.

איהר

— איהר לאכט פון מיר רב קרוב ! זאג איך צוא איהם מיט פארדראס . געפינט
איך איין אנדערען פון וועמען צולאכען . קאטאוועס געהט מיר איצט
נישט אין קאפ .

— הלילה , איך טרייב גאר נישט קיין קאטאוועס זאגט ער צוא מיר אונ
געהמט באלד טאקי ארויס פון אונטער ודער פאלע א גרויסען פאק נמיט
פאפירן . זעהט איהר רב מענדלי דאס אין גאנצען געהר איינעם , מיינעם
א גוטען פריינד . זיין נאמען וועט איהר געפינען דא אנגעשריבען אויף דיא
זאכען , וועלכע ער האט געמאכט . איינע פון דיא דאווע זאכען הייסט ,
פארשטעהט איהר מיך , מיט דעם נאמען „דיא קליאטשע“ . דער מחבר אליין
איז איצט , לא עליכם , עפים , וויא רופט מען עס . . . גאר צוטראגען . אונז
אלע זיינע גוטע פריינד גלוסט זיך זעהר , אז זיינע מעשיות זאלען בסדר
אפגעדרוקט אונ פארקויפט ווערען . אונ וועמען אנדערש האבען מיר געקענט
אויסקלייבען דערמיט זיך מתעסק צוויין ווען טאקי נישט איך רב מענדעלי ,
וואס איהר האט אין אונזער ווינקעל אזא שם ? מיר פארלאנגען פון איך ,
איהר זאלט גוט איבערקוקען דיא פאפירן , מסדר זיין איטליכע מעשה אקוראט
וויא מען בעדארף , דארויף פארלאזען מיר זיך שוין אויף איך , אונ גאר צום
ערשטען זאלט איהר אפדרוקען דיא קליאטשע . פון אוסלאוועס וועלען מיר
שמועסין שפעטר . איהר וועט נישקשה זיכער צופרידען זיין . אויב איהר
גענייטיגט זיך איצט אין געלד , וועלען מיר איך לעת-עתה געבען אויף דעם
חשבון . נוא זענט איהר מרוצה ?

— א שאלה אביסיל אויב איך בין מרוצה ? ! האב איך גענטפערט אין פשוט
געטאנצט פאר גרויס שמחה .

נאכדעם אז איך בין פארטיג געווארען מיט מיינע עסקים האב איך מיך
גענומען געשמאק צוא דער קליאטשע , זיא מסדר געוועזען וויא עס געהר
צוויין . איינגעטהיילט זיא אין קאפיטלען אונ איטלעכס קאפיטעל א נאמען
געגעבען וויא עס הייסט . דיא נעמען פון אלע קאפיטלען האב איך נאך אויך
אויסגעשטעלט אויף א בעזונדער בלעטיל , פרי זייא זאלען איטליכען שטעהן
פאר דיא אוועגען . קורץ איך האב געטאן מיין זאך בשלמות . היינט רבותים ,
עטליכע ווערטער סבוח דער קליאטשע !

דיא קליאטשע איז געשריבען אויף א הויכען גאנג , אויף דעם גאנג וויא
דיא אלטע האבען געשריבען , איטליכער וועט זיא פארשטעהן וועדליג יין
מדינה . פאר פראסטע מענשען פון א קליינער מדינה וועט זיא זיין פארמ

א וואונדער שעהגע מעשה, זיין וועט גלאט געפעהלען דער פראשטער פשט.
דיא דאזיגע אפער פון א גרעסערער מדרגה וועלען שוין אין איהר געפינען
ארמו אקעגען אונז זינדיגע מענשען. איך א שטייגער אין מיין מדרגה, האב
אין איהר געפונען פמעט אלע יודישע נשמות, אלע אונזערע נפשות אונ דעם
סוד וואס זיין טוהען דא אויף דעם עולם. איך בין בייא מיר גאנץ זיכער,
אז בשעת לייגען וועלען א סך פון אייך, רבותים, אימליכער אין זיין מדרגה,
זיך נישט קענען איינהאלטען, איינער וועט מיט התלהבות א געשריין טאן:
אי, דאס איז מרמו אקעגען אונזער רב יאסין! נאך איינער: אי, דאס מיינט
מען נתן ורב הייקעס! זלמן יעקעלי רב מאטעלעס! הערשקע רב אפעלעס!
א דריטער: אי, אי, איך האבגעפונען דעם סוד פון אונזערע טאקסעס, פון
אונזערע בעליטובות אונ פון אונזערע הנהגות וכדומה. איך האב געפרעגט
א שאלה בייא דיא גלופסקער דינים אונ בייא אלע דארטיגע פייע בריות פון
דער גוטער פנופיא, אזו וויא איך האב דעם עולם מבטיח געוועזען ארויסצוגעבען
א צווייטען טהייל פון „דער טאקסע“ אונ האב דערבייא נישט געזאגט בלינדער,
בבן איז דאך מיין הבטחה שוין גלייך טאקי וויא א גדר, היינט וויא איז דער
דין, רבותים, האב איך זיין געפרעגט, אז איך גיב איצט ארויס מיין קליאטשע
צי קען איך מיט איהר יוצא זיין מיין גדר? זיין האבען געקלעהרט, געקלעהרט,
זיך געביך געקראצט, געקראצט אונ האבען צום סוף אזו געזאגט: יא, רב
מענדעלי, אזוי וויא מיר האבען דא דערשמעקט א תמצית פון דער טאקסע,
זענן מיר אייך מתיר גדר. הקליאטשע הוו, דיא קליאטשע השונה לכם, איז
אייך גערעכענט פארן קיימתם, גלייך וויא איהר וואלט ארויסגעגעבען דעם
חלק שני מהטאקסע בכל פרטיו נישקשה מען קען מיט איהר זעהר גוט יוצא
זיין לכלהרעות! . . . .

פמה מעלות טובות למקום, וויפיל דאנך בין איך דעם אויפערשטען
שולדיג. ווען איך וואלט דערמאפט דיא קליאטשע גלאט, גאר אהן געלט
פאראויס צוקויפען מיר א פערדיל איז דאך דינו. ווען איך וואלט זיא דערמאפט
מיט געלט פאראויס אונ זיא וואלט אין זיך נישט געהאט א תמצית מהטאקסע
איז דאך דינו. ווען זיא וואלט אין זיך געהאט א תמצית מהטאקסע אונ
דיא דינים וואלטען מיר נישט געוועזען מתיר גדר זיין איז דאך דינו, ווען
דיא דינים וואלטען מיר געוועזען מתיר גדר זיין אונ דערבייא זיך נישט משונה
געקראצט איז דאך דינו. ווען זיין וואלטען דערבייא זיך משונה געקראצט
אונ איך וואלט נישט געוואוסט פאר וואס איז דאך דינו. ווען איך וואלט
געוואוסט

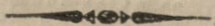
געוואקסט פאר וואס אונ וואלט נישט פארשטעהן אז דיא קליאטשע איז א פנים מסוגל ווען זאל פון איהר זיך קראצען איז דאך דינו .

על אחת כמה וכמה בעדאדף איך דעם אויבערשטען דאנקען , וואס איך האב דערטאפט דיא קליאטשע אונ נאך מיט געלט פאראויס צוקויפען א פערדיל אונ זיא האלט אין זיך א תמצית מהטאקסע אונ דיא דיינים האפען מיר מתיר נדר געוועזען אונ זיא האפען דערבייא זיך משונה געקראצט אונ איך ווייס פאר וואס אונ איך פארשטעה , אז דיא קליאטשע איז א פנים מסוגל מען זאל פון איהר זיך קראצען לכפר על פלעונותינו .

אט דאס רבותים בין איך אויסען מיט מיין קורצר הקדמה . וואש אויף דער לונג דאס אויף דער צונג !

ריח אלול , אויף דער בויד מיט ספרים צווישען גלופסק אונ טעטערווקע .

הקטן מענדעלי מים .

דיא נעמען פון דיא קאפיטלען :

1. ישראל'יק וויל ווערען א מענש .
2. ישראל'יק אונ דיא קליאטשע .
3. וואס לאזט מ'ך דיא קליאטשע הערען .
4. ישראל'יק פארקריכט קיין בויבעריק !
5. ער האט זיא ווידער דערמאפט .
6. דיא קליאטשע א פירוש אויף איזב .
7. ישראל'יק בעקלעהרט דיא וועלט .
8. זיא איז קוים לעבדיג פון זייערע הענט ארויס .
9. א צער בעלי-חיים !
10. ווער איז איהר שולדיג ?
11. לערען זיך מאנצען !
12. קיין מאנץ געהט נישט פאר קיין עסען .
13. אל תפתח פה לשמן !
14. א שעהן וועלמיל חלעבין !
15. ישראל'יק מיט דער קליאטשע צווישן דיא גצים .
16. טראסצא איח מאטערי !

ישׂראליק וויל ווערען אַ מענש .

וויא נח איז אַ מאל על פי נם ניצול געווארען פון דעם מבול וואסער אין זיין צייט, אזוי בין איך, ישׂראליק, אויך ניצול געווארען אין אונזער צייט פון דעם מבול שדכנים, וואס האבען זיך געלאזט שמארק געהן צו מיין מאמען און מיר אנגעשלאגען שידוכים. מיין מאמע, א פראסטע נאר א קלוגע יודענע, איז געוועזען איין אלמנה ניש קיין רייכע, אבער ארם חלילה האט זיא אויך נישט געקענט הייסען, זיא האט געהאט זעהר שעהן פרנסה פון איהר קלייט מיט צעלניק, געגאנגען אהאלז פעריל און געלעבט גאנץ פיין. איך בין בייא איהר געוועזען א בן יחיד, זיא האט זיך אין מיר געשמאלצען און מיר נאכגעגעבען אלסדינג, וואס איך האב פארלאנגט. דעריבער אז איך האב מיך איינגעשפארט בשום אופן נישט זונג התונה צוהאבען, האב איך עס בייא איהר אויסגעפיהרט. תהילת האט זיא אפילו זיך געפריווט מיך איבערצוריידען מיט אזא גאנג א שטייגער:

— ישׂראליק, האט זיא געזאגט, וויפיל האב איך גאט געבעטען, איך זאל דערלעבען דיא צייט, אז מען זאל דיר שוין ריידען שידוכים. דוא ביסט דאך מיין איין אויג אין קאפ, איך וויל דאך נאר דיין טובה, דיר זאל גוט זיין אויף דער וועלט, פאלגזשע מיך חלעבין ישׂראליק און האב התונה! שוין צייט, צייט, ישׂראליק, דייןע חברים האבען נאך צו דער פרמצוה התונה געהאט, פאלג חלעבין א מאמען, טוה וואס גאט האט געבאטען און לאס מיך פון דיר נחת האבען!

נאר אז זיא האט געזעהן, אז עס איז ארויסגעווארפענע רייד, וויפיל זיא זאל נישט ריידען האלט איך מיך טאקי בייא מיינעם, אלץ ניין און ניין, האט זיא מיר נאכגעגעבען און שוין מעהר דערפון נישט גערעדט אפילו קיין ווארט. איך האב איהר ארויסגעזאגט דעם גאנצען אמת, אז איך בין גאר געזאגען צולערנען אלסדינג, וואס מען לערענט אין דיא קלאסען, אפצוגעבען דערנאך עקזאמען און אריינגעהן אין אוניווערסיטעט צולערנען דארט חכמת

הדאקטאריע, פרי איך זאל דערמיט שפעטער ניטצליך זיין אי זיך אי דער וועלט.
— מאמע ! האב איך צו איהר זיך אנגערופען. עס איז היינט שוין עפּים
איין אנדער וועלט. שוין צייט חלעפּין צוועהן דיא גרויסע גליקען, וואס
ינדען מאכען היינט מיט זייערע פריהע התונות, דיא גרויסע גדולעס פון אונזערע
יונגע בעליבפעסליך ! א מאל האבען עלטערען התונה געמאכט זייערע קינדער
מיט דעם בטחון : גאט האט אונז צוגעשיקט צום לעבען, מסתמא וועט ער
זיין אויך עפּים צושיקען אונ זיין וועלען נישקשה נישט שטארבען פאר
הונגער. אין יענער צייט איז בטחון נאך וויא עס איז אנגעגאנגען, אבער
היינט ווערדט מען דערמיט פארשווארצט, שווער, זעהר שווער צולעבען
היינטיגע צייט פון דיא פינה פינגער אונ צומאכען פון שנעה גאמלעקעס.
מען מוז עפּים קענען, עפּים זיך אויסלערנען אונ טראכטן פאר שפעטער.
דוא ביסט דאך, כאמע, א קלוגע, דוא פארשטעהסט דאך אליין, אז איצט
איז עפּים גאר אנדערש, עס איז קיין תכלית נישט אזוי צו בלייבען, מען
מוז עפּים זארגען, עפּים טראכטען פאר שפעטער !

אזעלכע ווערטער פלעג איך אלץ זאגען דער מאמען אונ איהר בעווייזען
פריטערען פון א סך יונגע לייט אין אונזער שטאדט, וואס האבען גליקליך
התונה געהאט אונ אריינגעפאלען אין א שמאליק-גרוב. דיא שמאלין איז
דערנאך אויסגערוגען אונ דיא גרוב איז געבליבען. א טהייל האבען זיך
צושלעפט, א טהייל זענין געווארען מלמדים, אונ א טהייל, מישטעהנעס
געזאגט, טויגען אפילו דערצו אויך נישט. אין-ברירה, דיא מאמע האט
מיר שוין נאכגעגעבען אי דאס אויך, אז איך זאל לערנען, נאר פריהער האב
איך איהר געמוזט צוזאגען, אז איך זאל בלייבען איין עהרליכער יוד.

איך האב געהאט זעהר א גוט קעפּיל, קיין זאך אין דער גמרא איז
פאר מיר נישט געוועזען צושווער, מען פלעגט שמיעסן אין דער שטאדט,
אז פון מיר וואקסט א גרויסער רב. איך האב מוחל געוועזען אנדערע דאס
רבנות, זיך פארשפארט בייא מיר אין שטיבעל א פאר יאהר לערנען אונ זיך
גענומען געשמאק אויסצולערנען אלע זאכען, וואס זענין נייטיג צום עקזאמען.
מאטעמאטיקע, דאס הייסט חשבון, פהיזיקע, גראמאטיקע, אונ די שפראכען
זענין בייא מיר געגאנגען גרינג וויא א פיסער. שווער איז מיר נאר אנגעקומען
דיא היסטאריע, אויך דאס וואס מען רופט אין זייער לשון סלאוועסנאסט.
אויסוועניג האב איך בעדארפט אלץ אויסקלעפען פוסטע מעשיות אונ מלחמות,
וויא אזוי מענטשען האבען פון זינט דיא וועלט שטעהט ביז איצט זיך געהרגעט
געשלאגען, איינער דעם אנדערען אנגעטאן צרות, אונ נאך יעדריינקען אין
וואס

וואס פאר א יאָהר , אין וואס פאר איין אָרט ! דאס וכדומה נאך אַזעלכע
זאכען האָבען געהייסען היסטאָריע . . . דערצו האָב איך ווייטער געמוזט
אויסלערנען עפּים ווילדע סקאָזקעס , מעשיות מיט שרעקליכע גבורים , מיט
שטאַרקע שבורים , מיט בעריהמטע גולנים , מעשיות מיט גלגולים , מיט
מכשפים און מכשפהטעס , מעשיות פון דעם לעבדיגען און טויטען וואַסעריל ,
פון גילדענע עפעליך און גילדענע פּערדליך . חוץ דעם האָב איך נאך
בעדאַרפֿט קענען אוועקפֿלוידערען , אזוי וויא אַ פּאַפּאַניא , איבער יענעמס
עפּים אַ שטיקעל מליצה און אַריינלייגען דרינגען פּונות און פּשמים , וואס
נישט איך , נישט דער שרייבער פון זיין , נישט דער , וועלכער עס האט
מיט מיר געלערענט , האָבען זיין פּאַרשטאַנען . מען האט בעדאַרפֿט בשעת
דעם שטאַרק נתפּעל ווערען , שרייען אויף אַ קול , מאַכען מיט דיא הענט און
מיט דיא פּים און ריידען מיט התלהבות , עפּים וויא סתרי-תורה , קבלה
ווערטער . מען האט געמאַכט אַ גרויסע וואַרע , זעהר פּיל הקדמות , וויא אזוי
מען זאל דיא זאך אַביסיל מרחיק מן השכל זיין , און מען זאל עס גאר עפּים
אַנדערש , נישט גלאט אזוי פּאַרשטען . דיא אַלע סקאָזקעס , שטאַכטעלייען
מיט דיא אַלע פּשטליך האָבען געהייסען סלאַוועסנאַסט . . . זאגט איך וואס
איךר ווילט , אין דיא עלטערע יאָהרען איז זעהר , זעהר שווער אויסצוקלעפּען
און צוטראַגען אויף דעם מוח אַזעלכע מיני זאכען , בפרט נאך דעם , וואס האט
אַ גוטען קאפּ און אַ גרויסען השק צולערנען עפּים ניטצליכערע זאכען . איך
זאג איך נאך אַ מאל טאקי , מיר , זענין דיא דאזיגע מעשיות זעהר שווער
אַנגעקומען . דאס בעשטענדיגע קלעפּען האט מיר פשוט דעם קאפּ פּאַרשלאַגען ,
עס האט ביין מיר צוגענומען אין גאַנצען דעם קוראזש און מיד געמאַכט צום
גולם . איך פּלעג דערפון פשוט אַ מאל ווערען פּאַרדולט און אַרוםגען צומישט
וויא אַ געכטיגער . צייטענווייס האָב איך גאר אַנגעהויבען מסופק צו ווערען
אויב עס וועט מיר געראטען דער פּלאַן אַריינצוגעהן אין אוניווערסיטעט .
אַ קשיא וואס עס קען זיך מאַכען . גראַד וועל איך ביין דעם עקזאַמען נישט
געדיינקען עפּים אַ פּוסטע מעשה , אָדער איך וועל מיד אויסגליטשען אויף יענעמס
אַ מליצה , דענסטמאל וועל איך מיט אַ מאל צוגרעכען דעם קאפּ , וואס איין
עק פון מיין גאַנצער מיה , פון מיין לערנען און פון מיין דאַקטאָריע , וואס איך
האָב זי אַזוי ליעב ! דענסטמאל ווערדט אַ תּל פון אַלע מינע האַפּנונגען און
פון מיר אליין ! וואס וועל איך טאן און וואס פּאַר אַ פּנים וועל איך האָבען ?
איך וועל בלייבען אַ דערשלאַגען יודעל , וועל פּאַרשוואַרצט ווערען און
אויסשטען פון אויטליכען הרפות , בזיונות . איך וועל בלייבען אַ קראַפט אָהן

שטאף, דאס הייסט, איך וועל פיהלען אין מיר עפים א פח, נאר איך וועל
אבער נישט האבען דיא מיטעל מיט וואס צוהעלפען, מיט וואס צונוטצען,
וויא א סך אועלכע געביך, וואס געפינען זיך צווישן אונזערע יודען. . . . איך
וועל בלייבען א יוד און נישט קיין מענש. . . . איך וועל בלייבען א רעטהעניש,
עפים א פאניע, וואס קעהרט אויס רייניגט אומעטום אויס און באהאלט זיך
אליין אין מיסט, ערגיץ אין א ווינקעל, דאס מיינט מען א בענעס! עפים
א פאניע, וואס דרעהט זיך ארום דא, און איז פארט נישט דא אויף דעם עולם,
וואס איז פלייש און פלוט און זיא דאכט זיך פארט איטליכען אויס, עפים איז
זיא גארנישט! . . . אינדדומה אז עס וועט אפלויעפען בשלום און איך וועל
אויסשטודירן, דענסטמאל, האב איך געטראכט, איז דיא וועלט מיינע, איך
בין מיר א פאלגער מענש. דאס בעשטענדיגע לערנען און קלעפען און צוגלייך
דאס בעשטענדיגע איבערטראכטען, טאמיר חלילה וועט זיין אומזיסט דיא
גאנצע מיה, דאס אלסדינג אין איינעם האט מיר פשוט אויס מענש געמאכט.
איך בין געווארען מאגער, דאר וויא א שפענדיל, זעהר אפגעשלאפט, דערצו
נאך תמיד פארזארגט, פאר מרה-שחורה אזוי, אז מען האט מיר פמעט נישט
דערקענט. דאקטורים האבען מיר אנגעזאגט, אז זומער זאל איך למען השם
ולמענה'ש געהן א סך שפאצירען און אטהמען פרישע לופט אונטער דער
שטאדט. חוץ דעם זאל איך וועניגער לערנען, וועניגער טראכטען.
אך, ווען דיא דאקטורים זאלען בעסער פארשטעהן און מיר בעפרייען
פון יענע שטאכטעלייען, וואס האבען מיר קראנק געמאכט און מיר
פארשלאגען דעם קאפ!

ישראל'יק און דיא קליאטשע.

זומער אין איין שעהנעם טאג בין איך ארויסגעגאנגען אונטער דער
שטאדט און געשפאצירט ווייט אויף דעם פרייען פעלד. עטליכע שעה בין איך
ארום געגאנגען הין און הער, דערנאך האב איך זיך אנדערגעלייגט
אויסצורוהען אונטער א בוים ערגיץ לעבין א קאנאווע, האב אומעטום
געקוקט, אלסדינג בעטראכט, אביסיל אי געטראכט און זיך פארטראכט.
אויף דעם פעלד, האב איך געזעהן, פאסען זיך פאנסקע צאפעס,
אייזלען, גאנצע טאבונעס פערד, וואס האבען א יחוס-ברוך, אז זייא שטאמען
ארויס

ארויס פון איידלע עלטערען. איינעמס זיידע איז איין ענגלישער אגער, וואס
האט פארצייטענס, דורכפארענדיג דורך דעם לאנד בנען, חתונה געהאט
מיט איין אראבישע קליאטשע, דעם אנדערענס באבע וואקסט פון א בעריהמטער
פארדע, וואס האט אין לעבען גענוג פולווער געשמעקט, און יענעמס עלטער
באבע האט גענאסען א גוטע ערציהונג, א עדוקאציע, ערגיץ אין א בעריהמטען
זאנוואד, איז געוועזען א מלומדת און האט אין איהר צייט געגעבען קאנצערט
אין טאנצען און שפרינגען אין איינעם מיט נאך א סך געבילדעטע, געלערענטע
פערד. דען איהר מוזט וויסען, אז בייא פערד שפילט יחוס א גרויסע ראליע,
בייא זייא קוקט מען שטארק אויף איידעל בלוט, און דיא וואס פון א גוטען
זאנוואד הייסען איידעל אדער וואהלגעבארענע. דיא דאזיגע איידלע פערד
האבען זיך געפאסעט פראנק און פרייא, זענין אויך געגאנגען אין שארען.
קאליע געמאכט דיא תבואות, וואס ארמע פויערען האבען געזייעט מיט שווייס
געביך און מען האט זיך געמאכט גישט וויסענדיג, זייא גישט געיאגט קיין
אומטרבות ווארט. דיא פערד האבען געשפרינגען, געדרויגעט, געבריקעט
מיט דיא פיס. זייער פה, זייער שטארקייט און זייער ווילדקייט איז געוועזען
שלא פדרך הטבע! פלוצלים הער איך פון דערנווייטענס א שרעקליכען רעש,
א געשרייא פון מענשען און א האווקען פון הינט. איך האב תהלת געמיינט,
דאס האבען דיא פויערען זיך צונויפגענומען און לויפען מיט א געשרייא,
ארויסצוטרייבען דיא פאנסקע צאפעס, דיא פערד פון זייערע תבואות, נאר
אבער ניין. דיא קולות האבען זיך אלץ דערנווייטערט און זיך פארטראגען גאר
אין איין אנדער זייט. איך בין געוועזען ציקאנוע און געגאנגען נאך דעם קול
געגאנגען ביז איך בין געקומען צו א גאנץ גרויסען פלאץ פארטראקסען מיט גראן
דארט האט פאר מיינע אויגען זיך פארגעשטעלט א שרעקליכע סצענע.
יונגליך, קונדסים האבען פון אלע זייטען זיך נאכגעיאגט נאך עפס א דארער,
א מאגערער קליאטשע, געווארפען שטיינער און אנגערייצט אויף איהר
א גאנצע טשאטע הינט פון אלערלייא פאראדעס. א טהייל הינט האבען פראוודע
נאר געהאווקעט, געבילט, געקריצט מיט דיא ציין, א טהייל אבער האבען
טאקי אויך געביסען וויא נאר זייא האבען געקענט. איך האב גישט געקענט
שטעהן און צוועהן אזא מעשה דע פון דערנווייטענס. איינמאל איז דאך גלאט
א רחמנות, דאס מענשליכקייט דערלאזט גישט צוצוועהן אזא אכזריות, און
צווייטענס, הויך רחמנות, האט די קליאטשע אויף מיר טאקי א פראווע געהאט, איך
זאל איהר העלפען, מתמת איך בין איינגעקויפט אין דער חברה, צער בעלי החיים,
וואס איהר איז גישט ניהא, מען זאל פייניגען, מוטשען לעבדיגע בעשעפניש,
ווארים

ווארים זיין זענן אויך בשר-ודם און האבען אויך פראווע צולעבען אויף גאטס
 וועלט וויא מיר . איך וויל מיך דא נישט אריינלאזען אין דעם אלטען און
 זעהר טיפען שמיעס סכח דעם מענשען און דיא ביהמות . לאז זיך זיין האמש
 וויא יענע זאגען , אז איך , מענש , בין דער תכלית , דער אנטיק פון אלע
 בעשעפניש , נאר צוליב מיר , תכשיט , צוליב מיין בעדערפניש און מיין
 פארגעניגען לעבען זיין אלע אויף דער וועלט ; לאז זיך זיין האמש , אז איך ,
 תכשיט , בין דער מלך , דער אייבערהאר איבער אלע ביהמות , וואס מוזען
 מיך דינען , וואס מוזען געהן אין יאך און מקריב זיין פאר מיר זייער לעבען ,
 פון דעסטוועגען , דאכט זיך מיר , וויא באלד אפילו א קליאטשע , אזא פראסטע
 פאדאנע , האט אויף מיר עפיש א פראווע מוז איך על פי דין , ווען נישט על
 פי מענשליכקייט , אקעגען איהר יוצא זיין . . .

— קונדסים ! האב איך געזאגט צוגעהנדיג צו דיא ווייסע הברה , וואס האט
 איהר , איך בעט איך , צוא דער קליאטשע געביך ?

א טהייל פון דיא קונדסים האבען מיך גארנישט געהערט , אנדערע
 האבען עפיש יא וויא געהערט און געלאכט מיט עזות . א טהייל הינט האבען
 מיך עפיש פארוואונדערט אנגעקוקט , עטליכע האבען געפילט פון דער ווייטענס ,
 נאך עטליכע האבען אויסגעשטשירעט דיא אויגען , געקוקט שרעקליך ביז
 זענן געוועען ברייט אנצופאלען אויף מיר פון הינטען און צורייסען מיך
 אויף שטיקער .

— קונדסים ! האב איך נאך א מאל זיך אנגערופען , וואס מוטשעט איהר
 גאטס בעשעפניש , דיא קליאטשע געביך ?

— א שעהנער געביך ! האבען זיין מיט געשפעט געענטפערט , פאר וואס
 פאסעט זיא זיך דא ? פאר וואס פאסעט זיך דיא שעהנע קליאטשע דא ?

— סטייטש ! האב איך געזאגט , דא איז דאך א פאשע , דא פאסען זיך
 דאך אלע שטאדט-ביהמות פון אייביגע יאהרען !

— דיא שטאדט-ביהמות , האבען זיין געענטפערט , זענן עפיש אנדערש ,
 זיין מעגען און זיא טאר נישט .

— פאר וואס נישט זיא ? רוף איך מיך אן , זיא האט דען נישט קיין נשמה
 וויא אלע שטאדט-ביהמות ?

— אפשר טאקי נישט . האבען זיין א זאג געטאן .

— שקצים ! זאג איך צוא זיין , אבער זיא האט דאך זיכער א בעל-הבית ,
 וואס צאהלט אין דער שטאדט אלע פאדאטען און גאלאגען . זיא איז דאך
 אויך א שטאדט-ביהמה !

— אַט דאס טאַקי ווייסען מיר נישט! ענטפערען זייא מיר מיט א געשפּעט.
 אויב זיא איז אויף א שטאַדט־בַּהמָה, דאס איז ערשט א שאלה!
 — עס מעג זיין וויא עס וויל זיך, האב איך געזאגט, אפער דיא קליאטשע
 איז דאך דער ווייל הונגער־יג, זיא וויל דאך נעביך עסען!
 — לאז זיא עסען ווערס, קרענק, מפות! זאגען זיי צוריק, וואס האט זיא
 צוא אונז? פאר וואס זאל אועלכע אויפפרעסען אונ צונעהען בייא דיא
 שטאַדט־בַּהמָות?

— גולנים! האב איך שוין מעהר נישט געקענט סוף איינהאלטען אונ
 א געשרייא געטאן מיט בעס, פאר וואס קוקט איהר נישט, וואס דארט געהן
 ארום פאנסקע צאפעס, גאנצע טאפונעס פערד צווישין דיא הבואות אונ פרעסען
 אויף ארם בלוט, ארם שווייס נעביך? דא זשאלעוועט איהר א בידנער
 קליאטשע א הויפען גראז אונ עם ארט איך כלל נישט, אז דארט מאכען
 פערד אן א ים היזקות אונ מאכען אומגליקליך פיל מעגשען. דאס נאר אליין,
 וואס זייא צוטראכטען, וואס זייא מאכען קאליע גלאט אזוי, וואלט גענוג געוועזען
 דער קליאטשע ביז קינדס־קינדס־קינדס־קינדער! קונדסים, איהר האט נישט
 קיין יושר אפילו אויף א האר, איהר זענט קיינעם נישט געטרייא אונ איהר
 האט נאך א האזע זיך ארויסצושטעלען פאר דיא שטאַדט־בַּהמָות!

— הע, הע! האבען דיא קונדסים זיך אנגערופען, ער איז גאר אין בעס,
 ער פרעגט נאר עפּים קשיות! קומט הברה! וואס טויג אונז דא דיא טענות?
 לאז ער זיך שרייען, ווער הערט איהם? קומט הברה, קומט!

איין קונדס האט א פיף געטאן אונ באלד האבען דיא ווייסע הברה
 מיט זייערע הינט זיך געלאזט נאך דער קליאטשע אונ אויף איהר ווידער
 אנגעפאלען. א לאנגע צייט האט מען זיא געטריבען, געריסן אונ געפיסן ביז
 מען האט זיא צום סוף פארטריבען אין א טיפער גרוב, וואס דארט האט זיא
 זיך איינגעגרינגעט אין בלאטע.

דער אונענט איז געוועזען זעהר א שעהנער, א שטילער, דער הימעל לויטער
 אויסגעשטערענט אונ סאמע אויף זיין ברעג איז אזוי וויא פון דער ערד
 אויפגעגאנגען דיא לבנה רויט וויא בלוט. דיא שטאַדט־שערעדע האט שוין
 לאנג אפגעגעסען דיא צעברעס, איהר געוועהנליכע וועטשערע, אונ
 געשלאפען רוהיג אויף איהר געלעגער אין דיא שטאלען, נאכדעם אז מען האט
 זיא פריהער גוט אויסגעמאלקען. איך האב געקויפט א בינטיל פריש הייא,
 אפצוטראגען עם דער בידנער קליאטשע אין גרוב אריין, אזוי וויא איין
 עהרליכער מאן פון דער הברה. צער בעלי החיים בעדארף צוטאן. דיא
 קליאטשע

קליאטשע נעביך איז געלעגען שטארק מיר אין דער בלאטע, ווען זיא זאל
 נישט געווען מאכען מיט דיא זייטען אונ סאפען, וואלט מען זיכער געמיינט,
 דא ליגט א נבלה, אזו דאר, אזוי מאגער איז זיא געוועזען, נאר הויט אונ ביין,
 — שאק, שאק, שאק! האב איך געזאגט אויף פערדיש צוגעהענדיג צו
 דער קליאטשע, איהר א גלעט געגעבען דעם האלו אונ אנדערגעלייגט דאס
 בינטיל הייא.

זיא האט אויפגעהויבען דעם קאפ אונ מיר שטארק אנגעקוקט מיט
 א פאר אויגען, גלייך וויא עס איז איהר א גרויס הידוש געוועזען, אז אזא
 מענש וויא איך זאל אנטאן פבור א בידנער קליאטשע אונ איהר בייא דער
 נאכט מאכען א וויזט אין דער בלאטע!

— שאק, שאק, שאק! האב איך ווידער צו איהר גערעדט אויף פערדיש.
 דאס האט אזו פיל געהייסען וויא: גוט נאווענט קליאטשע! האסטדוא נאך
 א גאנץ ביינדעל? שאק, שאק! נא דיר וועטשערע, עס, אויב דיר איז נאך
 איבערגעבליבען א צאהן אין מויל. שאק, שאק! חלעפין א גאטס רחמנות,
 ביסט געביך זעהר אפגעמוטשעט! שאק, שאק! האב איך נאך עטליכע מאל
 געזאגט אונ איהר אונטערגעריקט דאס בינטעל הייא סאמע אונטער דער נאו.
 — ברוך-הבא יונגער מאן! האט זיך אנגערופען, איך ווייס נישט ווער,
 עפיים מיט א משונה פארדומפטען קול.

איך בין מויט געבליבען הערענדיג דעם ברוך-הבא. פון וואנען, האב
 איך זיך געהידושט, האט עס פלוצלים זיך גענומען? ווער זאל עס ריידען,
 אז לעבין מיר אונ ווייט ארום אונ ארום איז נישטא אפילו קיין זכר פון א מענשען!
 — שרעק זיך נישט יונגער מאן! האט דאס קול זיך געלאזט ווידער הערען.
 זייא א מענש אונ שרעק זיך נישט. איך קליאטשע רייד צוא דיר.

— קליאטשע! האב איך א געשרייא געטאן אונ געבליבען שטעהן נבלה
 ומשתומם וויא א גולם. דאס איז א פנים דיא גוטע קליאטשע, האב איך בייא
 מיר געטראכט, נאכדעם אז איך בין שפעטער אביסיל געקומען צו זיך. באלד
 האב איך מיר טאקי דערמאהנט, אז היינט איז מיטוואך בייא דער נאכט,
 דיא סאמע רעכטע צייט פאר דיא לצים.

— טראכט גאר נישט איבער, האט דיא קליאטשע גאנץ דייטליך זיך
 אנגערופען, פשוט איז פשוט, איך קליאטשע רייד צוא דיר.

— סטייטש! האב איך געזאגט פארוואונדערט, וויא רעדט עס א קליאטשע?
 — דאס איז גאר נישט אזא הידוש, האט זיא געענטפערט, אזעלכע מעשיות
 האבען שוין זיך געטראפען. אין דיא היסטאריעס געפינט מען א סך ריידען

אונ דרשות, וואס פערד האבען געהאלטען פון בלעס'ס אייזעל אן ביו איזונד.
— אי, אי! האב איך א געשרייה גיטאן אונ מיך דערמאנט אן דיא
מעשיות, וואס איך האב געלערענט צו דעם עקזאמען. יא, טאקי גאנץ רעכט,
אבער א קליאטשע!

— וואס מאכט עס אויס. האט זיא גיזאנט, אי א קליאטשע. אדרבה ווען
עס טרעפט זיך שוין, רעדט טאקי על פי רוב נאר א קליאטשע, בלעס'ס אייזעל
איז אויך געוועזען א קליאטשע, נאר פון דעס טוועגען זייא רוהיג, מיט דיר
רעדט נישט קיין קליאטשע.

— נישט קיין קליאטשע! האב איך ווייטער גאנץ פארוואונדערט
א געשרייה געטאן, וואס הייסט עס? פריהער זאגסט דוא א קליאטשע, דערנאך
נישט קיין קליאטשע! נישט אנדערש דוא ביסט...

— אלץ, ווילסט דוא זאגען, איז מיר דיא קליאטשע אריינגעפאלען אין
דיא הייד. ניין, ניין מיין פריינד, דוא האסט א טעות. איך בין נישט קיין
לץ, זאג איך דיר, אויך נישט קיין קליאטשע, מיין פנים, מיין געשטאלט
איז וויא א קליאטשע, אבער באמת בין איך גאר עפיש אנדערש. ווען דוא
זאלסט וויסען מיין געשיכטע, וואס מיט מיר האט זיך פאסירט, וואלסט דוא
מיך פארשטאנען אונ מעהר זיך נישט געוואונדערט.

איך האב געבעטען דיא קליאטשע זיא זאל מיר דערצעהלען איהר
געשיכטע, וואס עס האט מיר זעהר זיך געלוסט צוהערען. זיא האט אביסיל
זיך בעטראכט, געשוויגען, דערנאך האט זיא אנגענומען איין גערענסט פנים
אונ אנגעהויבן טרויריג צוהיידען מיט דיא ווערטער:

«דער וואס האט האטש אביסיל געקוקט אין ספרים, אדער געהערט פון
עלטערע דערצעהלען, דערדאזיגער ווייסט, אז מענשען זאלען אנגעהמען
דאס געשטאלט פון אלערלייא חיות אי בהמות נאך ביים לעבען, אדער אין
זייא מגולגל צו ווערען נאך דעם טויט, דאס איז איינס פון דיא געוועהנליכע
זאכען. פארצייטענס האבען אועלכע זאכען זעהר אפט זיך געטראפען. מיר
געפינען אין דער היסטאריע, אז סעמיראמידא, דיא קייניגען פון בבל האט
אויף דער עלטער אנגענומען דאס געשטאלט פון א טויב. דניאל האט פנבואה
געוועהן דיא פיער קיסריות אין דיא געשטאלטען פון לייבען, לעמפערטען,
בערען, אונ ער דערצעהלט וויא נבופדנצר מלך בבל איז לסוף ימיו געווארען
א בער. ווער שטיעסט בייא דיא גרעקען זענין אועלכע זאכען געוועזען זעהר
בנמצא. זייער גאט יופיטער, וואס ער איז געוועזען מחילה שטארק געחאפט
אין דער מעשה, האט א מאל זיך פארשטעלט פאר א ביק, דיא בת מלכה

יאה, דעם קייניג אינאכום א טאכטער, האט יופיטער פארשטעלט אין א קיה, און אזוי האט זיך ארומגעשלעפט א צייט אין דער וועלט. אין זייער לאנד האבען זיך אויך געפונען מיני בעשעפניש, האלב בהמה און האלב מענש, וואס האבען געהייסען צענטאורען. איין צענטאורער מיט דעם נאמען **חיראן**, האלב פערד און האלב מענש מיט בארד און פאות און אויף דעם קאפ א ספאדיק. איז געוועזען דעם פרינץ טעניאוס מלמד. עס פארשטעהט זיך, וואס פאר א פאלק אזא מלמד, זענין מענשען ווילד, איז בייא זיין אויף א ווילדער מלמד. . . . פאר די טאשענשפילער, פאר די שווארצע-קונצען מאכער און פאר די וואס קענען פאר בלענדזען יענעם די אויגען איז דאס אביסיל א לעבען געוועזען דענסטמאל! זיין האבען געפיהרט א וועלט און אנגעטאן מעשים, וואס א שרעק צוהערען! אסך מענשען, אסך פרינצען און פרינצעסעס זענין דורך זיין געווארען ווילדע בהמות געביי. . . . לייגענט אין דיא ביכליך, אין דיא געשריבענע מעשיות פון איטליכס פאלק וועט איהר זעהן, אז נישט איין פרינץ, נישט איין מלך איז דורך זיין איבערגעקעהרט געווארען אין א צאפ, אין א פערד, אדער אין איין אקס וכדומה אין אזעלכע מיני בהמות; נישט איין פרינצעסע, נישט איין מלכה איז דורך זיין געווארען א קיה, א קעלביל, א ציג געביי; נישט איין פריץ, נישט איין גראף איז דורך זיין געווארען א הונט, א וואלף, א בער, וואס האט געריסען, געווארען מענשען, געזויגען זייער בלוט און בייא זיין ארויסגענומען דעם מארק פון דיא ביינער. יא, גאנצע דערפער, גאנצע שטעדט זענין געביי דורך זיין איבערגעקעהרט געווארען אין טשערעדעס שאף און האבען געליטען זעהר פיל צרות, שרעקליכע יסורים און ענויים קשים. . . . אט וואס אויף דער וועלט האט זיך פאסירט, אט וואס דער כח פון פארבלענדזענעס, פון כשוף און פון פארען-זיך מיט רוהות האט אנגעמאכט! בידנע אומגליקליכע מענשען!

„אין יענער צייט איז א מאל געוועזען א פרינץ, א בן מלך, זעהר א פייער, א קלוגער, א געראטענער מיט אלע מעלות, גאר איין אנטיק. דערדאווער בן-מלך האט אין דער יוגענט געוואנדערעוועט, געמאכט נסיעות, בכדי צודערקענען דיא וועלט, און אומעטום וואהין ער איז געקומען האט ער קונה שם געוועזען. איין קעניג פון מצרים, דאס בעריהמטע לאנד פון ציגאנער און פון טאשענשפילער, איז שטארק אין פעס געווארען אויף דעם פרינץ, וואס איז געקומען צו איהם צו גאסט. מחמת גרויס פחד, דער פרינץ זאל שפעטער מיט איהם זיך נישט אפרעכענען און ארויסטרייבען איהם פון

זיין אייגען לאַנד, האט ער פֿאַרבעטען צוא זיך זיינע גרויסע בֿשוף־מאכער
אונ צוא זיין אזוי געזאגט: הִבֵּה נְתַחֲכֶמָה לוֹ! דאס דייטש: לאס מיר,
פֿרידער, צו דעם פֿרינץ זיך קליגען אונ איהם אפֿטאן עפֿים אויף טערקיש.
דיא מִכְשָׁפִים האָבען מיט זייער בֿשוף פֿאַרשטעלט דעם פֿרינץ אין
א קליאטשע, אונ מיט איהר געבויך געארבייט עבודת־פֿרָה!

דיא קליאטשע געבויך פֿלעגט פֿיהרען ציגעל אונ לעהם גאנצע בערג
אונ דערמיט אויסגעמויערט פֿיתום מיט רעמסס. ועהר פֿיל יאהרען האָבען
דיא ציגאנער זיא געפֿייניגט, איהר פֿאַראומערט דאס לעבען, ביז גאט
האט אויף איהר זיך דערפֿארעמט. עס איז געקומען א גרויסער, אַ בעריהמטער
מענש וואש האט חזק געמאכט פֿון אלע ציגאנער מיט זייער בֿישוף, אונ
גרעסערע קונטצען פֿון זייערע באוויזען מיט דעם שם־המפורש. ער האט
געזאגט א שם, איז פֿון דער קליאטשע ווידער א פֿרינץ געווארען! פֿל־זמן
יענער גרויסער מענש אונ זיינע וואונדערליכע תּלְמִידִים, וואס נאך איהם,
האָבען געלעבט, האט דער פֿרינץ אפֿנים געהאט וויא א מענש אונ
געלעבט אין עושר, אין פֿבוד, בייא זיך אין לאַנד. נאכדעם אָבער, אז זיין
אלע זענין אויסגעשטארבען, האָבען שונאים, דעם פֿרינץ ווידער
פֿאַרווארפען אין א קליאטשע, אונ אין דעם געשטאלט טרייבט מען איהם
געבויך ארום שוין אַגוומא יאהרען פֿון איין אָרט צום אַנדערען. דעם
אומגליקליכען פֿרינץ פֿאסט טאקי גאנץ גלייך דער נאמען: "דיא אייביגע
קליאטשע". אייביג שלעפט זיך דיא קליאטשע ארום אונ געהט אויס וואו
דיא וועלט האט איין עק, ווער עס האט גאט אין הארצען זעטצט זיך אויף
איהר רייטענדיג, ווער אין גאט גלויבט גיט איהר א קלאפ, א זעמץ,
איטליכער לייגט אויף איהר אנדער זיין פעקיל, זיין קלומעק. אייביג געהט
זיא אין יאך, שלעפט, שלעפט געבויך ציגעל אונ לעהם מיט פֿיל מיה, מיט
בלוט אונ מיט שווייס, וואס דערפֿון האט מען שוין אויסגעבויט
גאנצע שטעטט! . . ."

אין דער צייט, אז דער קאפֿ מיינער איז פֿול געוועזען מיט
וואונדערליכע מעשיות פֿון מִכְשָׁפִים אונ צויבערער; אין דער צייט, וואס חוץ
דיא מעשה־ביבליך, וויא א שטייגער "שווענט אונ איין נאכט" "צענטוריע"
ווענטוריא "בבא מעשה" וכדומה, וועלכע איך האב געשמאק געלייענט
סאמע אין דער יוגענט, האב איך גאר אויף דאס־נייא וויא דיא האלעשקעס
איינגעשלונגען נאך אנדערע מיני מעשיות; אין דער צייט, אז מיין הארץ
איז געוועזען הייס, מיין בלוט אַקראפֿ, אונ מיין פֿת־הרמיון פֿלאס פייער,

אז מיינע געפיהלען זענען געוועזען פולווער , זיך אָנגעצונדען אונ אויסגעשאסען
פון א מינדסטען רייב , מיינע אויגען קרעניצעס , ווארמבעדער ,
איטליכער , וואס האט עפּים געליטען , האט אין זיין פאר זיך געפונען
ווארמע , הייסע טרעהרין , אט אין דער צייט האט מיך דיא מעשה מיט
דעם אומגליקליכען פרינץ שטארק געריהרט , איך בין געווארען גאר צוקאכט .
— זאג מיר , איך פּעט דיך ! האב איך זיך אָנגערופען , זאג מיר , וואו
איז ער איצט ? וואו געפינט זיך איצט דער שלוימזולדיגער , דער
אומגליקליכער פרינץ ?

— דער פרינץ , האט דיא קליאטשע געענטפערט , דער שלוימזולדיגער
פרינץ ליגט איצט פאר דיר אין דעם געשטאלט , דעם פנים פון א קליאטשע !
איך האב געזיפּצט , געוויינט אונ בענאסען מיט בלוטיגע טרעהרין
מיין בידגע קליאטשע .

3

וואס לאזט מיך דיא קליאטשע הערען .

דיא לבנה האט געשיינט אונ אראפגעקוקט מיט איהרע זילפערנע
שטראהלען אין דער טיפער גרוב אויף דער טרויריגער סצענע . אז איך
בין אביסיל צוא זיך געקומען אונ אויפגעהויבען דעם קאפ האב איך געזעהן
וויא דיא קליאטשע קייטט הייא גאנץ רוהיג , קאלט , אהן א פּיטצעל זארג ,
טאקי אזוי וויא א געבאהרענע , אַמֶזֶע קליאטשע . אין מיין הארץ האבען
געקאכט פארשידענע געפיהלען . באלד האב איך געפיהלט וויא דאס היזת
געהט מיר פשוט אויס פאר רחמנות אויף דער קליאטשע , באלד ווידער
האב איך געהאט אויף איהר פארדראם , סטייטש , וויא אזוי ליגט זיא אין דער
בלאטע , אזוי רוהיג , קאלט , גלייך וויא זיא פיהלט נישט , פארשטעהט נישט
איהר ביטערע לאגע , וויא אזוי עפענט זיך איהר דאס מויל צוקייען הייא גאך
אזא שרעקליכער סצענע אונ גאך אזעלכע קלעפ , וואס זיא האט ערשט היינט
געחאפט ! איך האב אָנגעהויבען מסופק צו ווערען אויב דיא גאנצע מעשה איז
נישט א חלום , אויב איך האב נישט צוטאן גאר מיט א פראסטער קליאטשע ,
וואס האט אין זיך נישט אפילו קיין אדער פון א פרינץ , וואס האט נישט
קיין שום געפיהל פון כבוד , פון האנער , אונ אוי , מישטעהנעס געזאגט ,
נישט אין שטאנד צופיהלען איהרע אייגענע צרות , דיא גרויסע חרפות אונ

בויונות

בזיונות. ווען זיא וואלט געהאט האמש א פיטצעל געפיהל, האמש
א פיטצעל פארשטאנד, וואלט זיא נישט בשום אופן געקענט ליגען אויף איהר
ארט אזוי רהיג. עס האט אין איהר בעדארפט קאכען דאס בלוט וויא אין
א קעסיל, עס האט אין איהר בעדארפט זיך צובעוועגען אימליכס גליד,
אימליכס אבר, זיא האט בעדארפט טראכטען, אין זיגען האבען, אז עס
איז נישט גוט צובלייבען אין דער וועלט דיא אייביגע קליאטשע, נישט
גוט צוליידען פון א ליאדען קונדס, פון א ליאד הינטעל, אונ בעדארפט זיך
צושטרעקען אין דער ליינג אונ אין דער ברייט, צוטאן בלא מיטעל וויעדער
צובעקומען א פנים פון א מענשען. איך האב מיך געשעהמט פראסט פאר מיר
אליין. נישט אנדערש איך בין משוגע! וואס האב איך געטאן? פאר וועמען
האב איך ערשט אזוי געזיפצט, געוויינט? פאר וועמען האב איך פארנאסען
בלויטיגע טרעהרין? פאר וועמען בין איך ערשט ברייט געוועען מקריב צוויין
מיינע טעג, מיינע יאהרען, מיין גאנג לעבען? פאר וועמען? פאר
א קליאטשע! פאר א יאדעשליווער, אפגעבארעטער שקאפע!... איך האב
מיך ארומגעקוקט אין אלע זייטען אונ מיט א צובראכען הארץ זיך אוועקגערוקט
אביסיל ווייטער.

דיא קליאטשע האט פלוצלים א זיפץ געטאן, איהר זיפץ האט מיר
אין הארצען זיך אפגערופען וויא א דונער. איך בין פארציטערט געווארען.
פיערדיגע געפיהלען פון רחמנות האבען ווידער אנגעצונדען מיין בלוט. איין
זיפץ איהרער האט אין מיר אנגעמאכט א גאנצע איבערקעהרעניש אונ מיך ווידער
שטארק געצויגען צו איהר וויא א מאגנעט. אט אזוי, האב איך געטראכט,
איז טאקי גוט, זיפץ, זיפץ קליאטשע, דאס איז א גוטער סימן! פון דעם
זיפצען זעהט מען ארויס דעם אומגליקליכען פרינג, וויא ער רייסט זיך מיט
אלע קרעפטען צו בעקומען א מענשליך פנים; אין דעם זיפצען הערט זיך
זיין קול, וויא ער שרייעט: איך לעב נאך אונ פיהל נאך אלסדינג וויא אלע
מענשען! עס הערט זיך וויא ער שרייעט אונ בעט רחמים: גוואלד, מענשען,
דערבארמט זיך, לאזט מיך צוריק אננעהמען מיין געשטאלט! זיפץ
קליאטשע, זיפץ! דאס זיפצען קען עפיים אנמאכען, עס קען א מאל ריהרען,
צוברעכען הערצער; עס קען א מאל אריינגעהן מענשען אין דיא אוידען,
זייא וועלען אוש אנהייבען צוציטערען, וועלען רחמנות האבען אונ דיר
העלפען. אט אזוי קליאטשע, אז דוא זיפצסט איז טאקי גוט!

אונ וויא איך טראכט אזוי גיב איך א בליק: לעבין מיין קליאטשע
איז נישטא ביין לעק הייא, זיא האט עס אין גאנצען אויפגעגעסען, נישט
איבערגעלאזט

איבערגעלעזט, איהר זאלט זאגען, אפילו א בלעטל. א—א—א! האב איך בייא מיר געטראכט, אט וואס איהר זיפן בעטייט! זיא זיפצט פשוט, וואס דערגעהט איהר נישט דיא קישקע, וואס זיא האט נישט נאך א פינטעל הייא, נאך א הויפען גראז, ווען זיא זאל בעקומען א סך הייא, א סך גראז, דערצו נאך עטליכע מעסטליך האבער, וואלט זיא געוועזען צופרידען, גאר איבערגליקליך. עם מעג שוין זיין וויא עם וויל זיך, אפי א סך האבער, אפי דיא קישקע. א טשיסטע קליאטשע, חלעבין!... דער געדאנק האט מיך גאר צושרויפט. פאר פארדרוס האב איך געציטערט אונ געוועזען שטארק צורודערט.

— דוא טרעסעלסט זיך! האט דיא קליאטשע געזאגט א קוקגעבענדיג

אויף מיר. עם איז דיר אפנים נישט גוט דא לעבין מיר?

— איך בין א מענש, האב איך געענטפערט מיט א שטעכנווערטיל, איך

בין א מענש מיט געפיהל, מיט פערשטאנד. מיר געפעהלט נישט אזא ארט,

אזא בלאטע. דיר מעג עם אפשר געפעהלען!

— אונדאי איז דיר גוט צוריידען! האט זיא זיך אנגערופען אונ א מאך

געגעבען מיט דעם קאפ, איין אנדערער זאל וויא איך פארשטעלט ווערען

אין א קליאטשע אזוי פיל יאהר, איין אנדערער זאל וויא איך אזוי פיל

אויסשטעהן, זיין פאר וואגעלט, דערהרגעט, דערשלאגען, אזוי

פיל איבערטראגען צרות אונ יסורים פון איטליכען בעוונדער, וואלט ער

חלעבין שוין לאנג פארלאהרען זיין פערשטאנד, זיין געפיהל. עם וואלט

איהם אי דאס לשון אפגענומען אונ וואלט געוועזען א טשיסטע בהמה.

— נוא, נוא, בין איך איהר אריינגעפאלען אין דיא רייד, דיר איז ליעב

דיא בלאטע, דיר איז דא גוט?

— זיא צו מיר: דאכט זיך גוט. אלץ בעסער וויא פריהער. עם זענין

געוועזען צייטען, וואס מען האט מיך נאר געטריבען אונ נישט געלאזען מיך

אויסצורוהען אפילו קיין רגע. מיינע שונאים, פלעגען מיך אלץ טרייבען,

טרייבען אונ צונעהמען בייא מיר דעם לעצטען פח. איצט, ווייניגסטענס,

רוה איך דא אביסיל, אויף דער בלאטע איז מיר ווייך צוליגען אונ איך

גלייך האטש אביסיל אויס מיינע אלטע קראנקע ביינער.

— איך צו איהר: אונ דיא קלעפ, וואס דוא האסט ערשט היינט

געחאפט פון דיא קונדסים, אונ דיא הינט, וואס זענין ערשט נישט לאנג

אויף דיר אנגעפאלען האסט דוא שוין פארגעסען? אפשר איז דאס בייא דיר

אויף גוט?

— זיא צו מיר: אלץ בעסער וויא פריהער. אויף מיר הינט? הינט האסט דוא בעדארפט זעהען, וועלכע דיא לצים, דיא דייטשליך האבען אמאל אויף מיר אנגעהייצט. יענע זענין געוועזען גרויסע, געלערענטע, האבען געסלוזשעט, געדרעהט מיט דיא וויידלען אונ אויסגעפאלגט אלסדינג, וואס מען האט נאר געהייסען, זענין צווישין דיא הינט געוועזען פשוט פראפעסארען. שכל האבען זייא געהאט במעט וויא מענשען, אבער א הארץ אונ א מויל עכט הינטשע. זייער בים איז געוועזען שרעקליך, עד היום שטעהן נאך ביא מיר צייכענס פון זייערע ציין. דיא הינט, וואס דוא האסט היינט געזעהן. זענין פראסט קעלבלוך, גראבע קעפ, אהן שכל, ווייסען אפילו נישט רעכט וויא אנצופאלען, וויא צופייסען, האווקען אהן טאלק, גלאט אפי געהאווקעט, אונ בילען אויף אקעגען דער לבנה. מיט א שטיקעל ברויט פארשטאפט מען זייא דאס מויל אונ דענסטמאל קען מען פראנק אונ פרייא גנבהנען, ראבעווען פאר זייערע אויגען. . . אויף מיר קונדסים! קונדסים זענין געוועזען אין יענע יאהרען, וואס פלעגען זיך שטארק נארעש מאכען, איטליכען פארדרעהן דיא קעפ אונ אויסטראכטען ווילדע שטוקעס, וואס פלעגען זיך פארשטעלען קלאמערשט פאר בערען, מאכען בוא איג שרעקען דעם עולם. אמת טאקי דיא היינטיגע קונדסים געהט אויף גארנישט אפ, נאר וויא קומען זייא אבער דאך צו דיא אלטע! אז יענע האבען זיך גענומען צו מיר מיט זייערע שטוקעס פלעגט מיר פשוט נישט ניהא זיין דאס לעבען. ווייניג א שטייגער האבען מיך געמוטשעט אט יענע שטארקע פערד, וואס דוא האסט היינט געזעהן צווישין דיא תבואות! — וואס רעדסט דוא? האב אויך געוואגט שרעקליך פארוואנדערט אונ געמיינט זיכער, אז מיין קליאטשע רעדט פון דעם וועג. וואס הייסט? פערד האבען דיך אויך געמוטשעט? וויא קומען דיא פערד, דיא היינטיגע פערד צו דיר?

— ווען מענשען זאלען קענען אריינקוקען אין איטליכער זאך אינווענדיג וואלט זייא פארענטפערט געווארען א סך קשיות. האט דיא קליאטשע צו מיר זיך אנגערופען. נישקשה, אויך רייד צו דער זאך. אט דיא דאזיגע פערד זענין גלגולים פון שרעקליך ווילדע קונדסים, וואס האבען פארציטענס געמוטשעט דעם עולם, געארבייט מעשים אונ אנגעטאן זעהר פיל שאדען. אליין איז איטליכער געוועזען בעזודושנע, דאס הייסט אהן אזעל אונ אויף איהם האבען געמוזט ארבייטען טויזענטער דושעס. יענע פלעגען עסען דאס דאר שטיקעל ברויט מיט דעם שווייס פון זייער פנים, היין דעם זיך גארנישט פארגינען

פֿאַרְגַּיִנען אָפֿילוּ דאָס, וואָס זײַא האָבען אַלײן אַרױסגֶעבֿראַכט, אױסגֶעהאַױעט
מיט זײַער פֿראַצע, אױב ער האָט זײַך גֶעבֿאַדען אײן װאָױלמױג, אױפֿגעגֶעסען
זײַער מױה אױב נאָך גֶעשאַסמֶעט, פֿאַרשױענֶדעט. יענע האָבען פֿון זײַנעטױועגֶען
אײַנגעלײגט דױא װעלט, מיט זײַער אַרְבֿײט אױהם דאַראַבעט מאַיאַנטקעס,
דערפֿער, שְׂטעֶדט, מיט זײַער מױה אױהם גֶעמאַכט אַגרוֹים פֿאַרמֶענען, אױב
דאָס בױסעל עֶסען, וואָס זײַא נֶעבֿײך פֿלֶעגֶען פֿון אױהם אַ מַאל בֶּעקױמען,
טאַקױ נאָר אַבױ צױדערהאַלטען דױא נֶשְׂמָה, האָט גֶעהײסען אַ נֶדְבָה. זײַא
האַבען גֶעהײסען אַרְמֶע בֶּעמֶלער אױב ער — בֶּעל רַחֲמִים, אַ פֿרײַאגֶעבֿיגער,
אַ בֶּעל צִדְקָה, אַ בֶּעל טױבָה. זײַא אַז האָבען אױף אױהם גֶעהאַרעױעט אױז
עס גֶעױעזען אַ גאַנץ גֶעױעהנֶליכע זאַך, אַזױ האָט עס בֶּעדאַרפֿט טאַקױ צױ
זײן, אױב אַז ער האָט אַ מַאל גֶעגעבֶען עפֿים אַ נֶדְבָה אױף הױנגֶעריגע, אױף
קראַנקע פֿון זײַער שױוערער האַראַױאָניע, האָט דערמיט דױא גאַנצע װעלט
גֶעהאַט צױטאַן, מֶען האָט עס בֶּעױנגֶען, בֶּעױאױנדֶערט אײן אַלע גאַױעטען אױב
צױלײגט אױף טױזענט טעלֶערלײך, זאַל דער עױלם װױסען אַז אױז דאַ
אַ בֿאַרמֶהאַרצֶדיגער, אַ גױטער, אַ פֿרױמער, אַ דימֶענטױגער מֶענשױ! . . .
אַ מַאל זענױן דױא פֿערד גֶעױעזען אײדעלע מֶענשֶׁען, לײדיגֶעהר, הײנט
זענױן זײ אױף אײדעלע פֿערד, לײדיגֶעהר. װאַרים, לאַם מױר נאַר זײך נױשט נאַרען,
צױ װאַס טױגען אײדעלע, גֶעלערענטע פֿערד? אַרְבֿײטען, אַרְבֿײטען דאַך
דױא פֿערדלײך נֶעבֿײך דױא פֿראַסע פֿערד, זײַא אַקערען דױא פֿעלדֶער,
פֿיהרען אױ װאַסער אױ האַלץ, שְׁלעפֶען, טראַגען מַשָּׂא אױב מױהען אַלסֶדױנג
אײן דעם בֶּעלבאַטשֶׁשֶׁקױט. דױא אײדעלע פֿערד אַקעגען פֿיהרען זײך
אַ גלױקלײכס לעבען אײן שְׂטאַל לעבֿין הײַא אױב האָבער. פֿאַהרען זײך אַ מַאל
אַרױס שְׂפּאַצֶירען מיט זײַער פֿרױץ, הײבען פֿיסלײך אױב שְׂטאַלצֶירען מיט זײַער
פֿעט בײכֶעל, מיט זײַער שֶׁהנֶעם אױפֿראַזש. אַדער טאַנצען, מאַכֶען
אַנשְׂטעלען אײן דױא צֶירקען אױב נאַרען דערמיט בײַא דעם עױלם אױס דאַס
געלט. צױ װאַס נױטצט עס בֿאַמֶת אַז אַ פֿערד טאַנצט, מאַכט הױקעס־פֿוקעס?
פֿאַר װאַס זאַל אַזאַ פֿערד גֶעהן אײן גאַלד אױב מֶען זאַל אױהם, װױא גרוֹים עס
אױז, מיט געלט אַפֿשױטען? לאַזען בֶּעסער יענע פֿערד אַרְבֿײטען אױב נױשט
גֶעהן אײן שאַדען!

— שאַ, שְׂטױלער אַבֿיסיל! האַב אײך צױ אױהר גֶעזאַגט. דױא רֶעדסט
הַמִּיד אַזױ פֿיל?

— אַך! האָט דױא קלױאטשֶׁע מיט אַ זױפֿץ גֶעענטפֿערט, על פֿירױב שױױג
אײך אױב קען נױשט רײדען אַפֿילו קײן װאַרט. מֶע װױל נױשט אײך זאַל
רײדען.

ריידען גאנץ אפּט אײך קען אפּילו קיין פּיפּס נישט טאן . דענסטמאל בין
 אײך טאקי א קליאטשע מיט אלע פּושטשעווקעס , האטש רייד אײבער מיר
 פון היינט בין אײבער א יאהר וועל אײך דײך נישט הערען , דוא וועסט
 שרייען געה רעכטס , אונ אײך וועל מיר געהן לינקס , סיידען דוא וועסט
 מײך אַנגעהמען בייא דער טשאפּרינע אונ שלעפען מיט געוואלד . דענסטמאל
 קען אײך מיר רייטען ווער עס וויל , אפּילו א יונגעל , א שוטה , א ווייסער
 חברהניק , א דראב , א טויגעניכטס , א לא-יוצלח ! נאר עס זענן דא
 געוויסע צייטען , וואס מיר עפענט זײך א מויל , אונ אז מען שלעפט מײך
 דענסטמאל בייא דער צונג , שייטען זײך מיר ניין מאס רייד פון דעם מויל .
 אײך רייד דענסטמאל פאר פייער אונ פאר וואסער . עס זעטצט דענסטמאל
 פון מיר ארויס מיט אימפענט , וויא פון א פייערשפיייענדיגען בארג ,
 אלסדינג וואס עס האט מיר זײך אַנגעקליבען אײך דעם הארצען : גאַנצע
 וואלקענס פארדראס , גריזאטע , וועהטיג אונ פורעניות , עס צושפילען זײך
 אין מיר דיא געבליטען , וויא ביסטערע טייכען אין וועסנע , הייגען זײך
 אײך מיר אין דעם מאס מיט שרעקליכע הוואליעס , רייסען דעם מוח אונ
 שטופען זײך מיר ארויס דורך דיא אויגען . עס פוקעט זײך מיר דיא גאל ,
 עס רעדט זײך ארויס מיין ביטער הארץ , מיין שווער געמיטה ! . . .

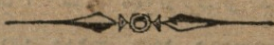
— זאג מיר נשמה , האב אײך זײך אַנגערופען , זאג מיר , אז עס איז
 שוין יא געקומען צו רייד , פאר וואס געהסטדוא אין שאדען ? ערשט היינט
 טאקי איז מען דערפאר אײך דיר אַנגעפאלען . ערשט היינט האט מען
 געשריגען , דוא מאכסט אן שאדען !

— בעטראכט דיא זאך בעסער , האט זיא געענטפערט , וועסטדוא מײך
 אזוי ניט בעשולדיגען , אז מען רעדט פון מיין שאדען מוז מען אקעגען
 שטעלען אײך דעם נוטצען , וועלכען אײך בריינג . ווארום וויא דיא וועלט
 אין גאַנצען פיהרט זײך איצט , מוז מען בערעכנען דיא בייידע זאכען , ווען
 נישט , קומט אויס , אז פמעט איטליכער טוהט אן שאדען , קיינער פמעט
 איז נישט ריין פון דעם פעהלער אפילו דער , וואס עס שרייט דארויף
 געוואלד . בייא דער היינטיגער פיהרונג אין דער גאַנצער וועלט ארום אונ
 ארום , איז שאדען אזא פעהלער , אזא זינד , וואס לאזט זײך גארנישט
 אויסמעקען אונ פארענטפערט זײך מיט נאך אזא זינד . למאי , זאגט מען ,
 געהט יענער אין שאדען ? דאס איז אזא זינד , וואס וויא דוא זאלסט שרייען
 בלייבט זיא טאקי אלץ , זיא , קען מען נאר פיהרען אינטער דעם דעקטוף .
 פארדעקט , פארהאנגען מיט צדקה אדער מיט נוטצען . שמעון דער

גגול שרייט, ראובן שארעט! יא, ענטפערט מען, ראובן מאכט אביסיל קאליע, איין ברירה, וואס זאל ער טאן? דערפאר קוק אבער וויא ער נוטצט ערגיץ אנדערש!... אונ אויב איך נוסץ אויף? אויב איך האב אויף געבראכט אונ בריינג דער וועלט פאלזע? דאס, דאכט זיך, וועט נישט אפלייגענען קיינער. פון אייביגע, אייביגע צייטען איז מען אויף מיר געריטען, אימליכער האט פון מיר נהנה געווענען, וועמען האב איך שוין אויף מיין ריקען נישט איבערגעטראגען? אונ וועמענס שאדען בין איך שוין נישט אויסגעשטאנען אין מיין לעבען? איך מיין, אז מיין ארבייט איז ווערטה א סך מעהר פון א הויפען גראז!... דאס, האסט-דוא איינמאל, היינט צווייטענס, פארגעס נישט, אז מיר קוועטשען דיא אומשטענדען, מיר צווינגט דיא נויט. ווען איך וועל מיר אליין נישט זוכען עסען, וועט מען מיר טאקי נישט געבען. איך וועל מוען לייגען דיא ציין אויף דער פאלעצע אונ שטארבען פאר הונגער. אויף דרד-ארץ קען איך נישט ווארטען. פל-זמן מען לעבט מוז מען עסען. וואס וויל איך דען מעהר וויא עסען? אונ וואס, מישטעהנעס געזאגט, איז אין גאנצען מיין שאדען? א הויפען הייא, אביסיל גראז!... יענע שעהנע פערד אבער האבען דאך פל-טוב, זייא גיט מען דאך זייער בעדערפעניש, זייא האבען דאך דאס רעכט צופאסען-זיך אומעטום פרייא אויף דעם גראז, פאר וואס געהן זייא אין שאדען? אונ גאך וואס פאר א שאדען! זייא צומערעטען תבואות, פארוויסטען גאנצע פעלדער אונ מאכען תל.

— וואס פאר א שייכות, האב איך זיא געפרעגט, איז א מאל געווענען צווישן דיר אונ יענע פערד, אדער, בפני דוא זאגסט, קונדסים?
 — יענע קונדסים, אדער בפני דוא זאגסט, פערד, האט זיא געענטפערט, פלעגען א מאל, א מאל אין דיא אלטע יאהרען שרעקליך זיך אפרעכנען מיט מיר אונ מיר פייניגען צום טויט. בשעת זייערער א קומפאניע האט זיך געלאזט אויף א מלחמה מיט דעם תוגר, האבען זייא מיר געבריקעט, געטרעטען מיט דיא פיס אונ פון מיר ארויסגעקוועצט דיא זאפט. א מאל האבען זייא מיר געלופעט דיא הויט, געטרענט דיא אדערען, מיר געשטעמפעלט, געברענט מיט גליהענדע קוילען פייער. אויף מיין פעל שטעהט אפגערוקט מיט אלערלייא צייכענס דיא גאנצע געשיכטע פון אכוריות, פון ווילדקייט אונ פון נארעשקייט, וואס האבען געהערשט אין יענע שווערע, ביטערע צייטען. מיין אפגעפארעטע פעל מיט דיא סינאקעס, מיין צוקאראדאשעמער ריקען

איו דיא געשריבענע געשיכטע פון יענע אלטע דורות. קוק אויף
 מיין פעל אונג לייען! ...
 נאר וואס דיא קליאטשע האט געענדיגט דעם שמועס האט זיא
 זיך אנגעהויבען שטארק צומינען, אויפגעשטעלט דיא אויערען אונג זיך
 צוגעהערט, גלייך וויא זיא האט עפּים געשפּירט. באלד טאקי האט
 זיא זיך אויפגעשטעלט משונה געשווינד, וויא א שלאנג וואלט זיא
 א בים געטאן. זיך אויסגעשטרעקט, אויסגעקנאקט דיא ביינער, א טרעסיל
 געגעבען מיט דער טשאפּרינע אונג געקוקט וויא א געבאָהרענע
 קליאטשע. פּלוצלים איו איינער עפּים צוגעקומען, האט זיך ארויפגעהאפּט
 אויף איהר רייטענדיג אונג איו מיט איהר פּארשוואונדען געווארען.

ישראל'יק פארקריכט קיין בויבעריק!

וויא א ווינטמיהל האט אין מיר דיא גאנצע וועלט זיך געדרעהט
 פון דעם אלסדינג, וואס איך האב געזעהן מיט מינע אויגען אונג
 געהערט מיט מינע אויערען. עפּים איו מיר פּארגעקומען אלסדינג
 פארקעהרט, אלסדינג קאפויר. אלע בשעפעניש האבען אין מיר זיך
 אויסגעמישט, זיך פארביטען איינס מיט דעם אנדערען, עם האט מיר
 זיך געדאכט, אז אלע זענין נישט דאס, פאר וואס זיא גיבען זיך
 אויס, קיינער איו אינווענדיג נישט דאס וויא אזוי ער זעהט אויס פון
 דרויסען. אפּנים דיא אינדיאנער, וואס גלויבען, אז דיא נשמות פון
 מענשען געהן איבער אין אלערלייא בשעפעניש, אונג דיא בעלי-הקבלה
 להבדיל זענין טאקי גערעכט. דיא גאנצע וועלט איו לויטער גלגולים,
 אפּנים אז דער טעם, וואס שטעהט ערגיין אין א סידור, פאר וואס עם
 איו אמצוה צועסען פיש שבת, כדי דערמיט מתקן צו זיין דיא נשמות,
 וואס ווערען אין זיא מגולגל, איו טאקי זעהר אמת. אויב אזוי
 בעקומט דאך דיא וועלט גאר איין אנדער פּנים, מען מוז אויף איהר
 קוקען מיט אנדערע אויגען אונג בעטראכטען איטליכע ואך גאר אנדערש.
 אין א מענשען, קען ניין, ליגט בעגראבען אהונט אונג אין אהונט
 ליגט בעגראבען א מענש. א פונט פּרישע פיש, קען זיין, איו אפּונט
 פּרישצאפּעלדיגע נשמות, אין אנוטען קארפּ אויף דעם פּאלימעשיק ליגט

אדיקער

א דיקער, א פעטער בעל-טאקסע, געקאכט מיט פעפער און ציבעלע!
 אויב אזוי וועלען דאך פארענטפערט ווערען אסך קשיות אין דער
 השגחה אויף אין דיא הנהגות פון פיל מענשען. עס וועט שוין
 פארענטפערט ווערען פון וואנען עס האבען זיך גענומען בייא אונז —
 שוטים, נאראנים, צביאקעס, במלגים, קהלם לייט, האפערס, בעלי
 טאקסעס, גבאים, גאמנים, שתדלנים, בעלי טובות, שטארטס-יורשים,
 פיינע בריות, שענהנע מענשען, גאטס-סטראפטשעס, מענצער, טעלערלעקער
 און קאבלעפעל. מען וועט שוין פארשטעהן ווער זייא זענין, פון וואנען
 זייא שטאמען, וועמענס טבע זייא האבען און וואס איז זייער תכלית,
 זייער פונגה אויף דעם עולם צווישן אונז אומגליקליכע, זינדעגע
 מענשען. . . דער קאפ האט מיר פון אזעלכע געדאנקען אזוי זיך געדרעהט,
 אז איך געדיינק נישט, וויא איך בין געקומען א היים, וואס דארט איז
 מיט מיר פארגעגאנגען און וויא איך האב מיך געלייגט שלאפען. נאר
 אז איך בין אויפגעשטאנען האב איך געזעהן לעבין מיר זיצט מיין
 מאמע, אן דער-זייט אביסיל איז געשטאנען איין אלטע גויע און עפיים
 א מאנספארשוין.

— וואס מאכסט-דוא ישראל'יק? האט מיך דיא מאמע געפרעגט מיט
 פארווייניגטע אויגען. פיהלסט-דוא זיך איצט בעסער אביסיל?

— וואס הייסט, וואס מאך איך? האב איך פארוואונדערט מיך
 אנגערופען. איך פיהל מיך געזונט אזוי וויא תמיד.

— געדאנקט און געלויבט איז גאט! האט דיא מאמע געזאגט מיט
 א פרעהליך פנים, דוא ביסט, מיין קינד, געוועזען זעהר קראנק. מיר
 האבען מזרא געהאט, אויב דוא ביסט הלילה אויף אייביג נישט
 אראפ פון דעם זינען.

דיא אלטע גויע האט דערזוייל עפיים געשעפטשעט און געגעניצט
 שטארק הויך אויף א קול. דער מאנספארשוין, האט זיך געפארעט אין
 א ווינקעל, געגלאצט מיט דיא אויגען, געמאכט משונה ווילדע הויות,
 געטופעט, גלייך וויא ער האט מיט עמיצען זיך געקריגט און מיט
 א בייזער גערעדט עפיים אזעלכע מיני ווערטער:

— איך בין אייך משביע בשם לוציפער-יציאל, בשם פלוטאניאל,
 צערבעריאל, פראוערפיניאל, בשם . . . בשם . . . און בשם . . . אז איהר
 זאלט קיין שליטה נישט האבען אויף ישראל'יק בן ציפע, צווייעט זיך,
 צושפרייעט זיך אין דיא וויסטע פעלדער, אין דיא פוסטע וועלדער.
 דארט שטעהט א שטיין, אויף דעם שטיין נאך א שטיין, דארט שטעהט

א בארג, אויף דעם בארג נאך א בארג, אויבען זיצט שמינדרויג בן געץ,
 און פאקעט ווילדע קעטץ. האפט וואו ערגיץ נאר א קאטער, האפט
 וואו ערגיץ נאר א פיפערנאטער, האפט פון דער וועלט אלע פליעגען,
 טאראקאנעס, גרילען, פלייא, וואנצען, און געהט מיט זיין טאנצען.
 טאנצט אין דיא פוסטע וועלדער, אין דיא וויסטע פעלדער, טאנצט,
 שפרינגט, קוועלט, און לאזט צורוה דיא וועלט! . . .

— וואס טוהט זיך דא אזוינס? האב איך שטארק פארוואונדערט
 געפרעגט דיא מאמען, וואס איז אזעלכס געשעהן?

— זאל שוין מעהר זיך נישט אומקעהרען דאס, וואס איז געשעהן! האט
 דיא מאמע געענטפערט. דאס איז געשעהן מיט עטליכע טעג פריהער.
 דוא האסט אויז גוט דיא גשמה ארויסגענומען מיט דינע שרעקליכע
 רייד, נישט היינט געדאכט, נישט בייא אויז אין שטוב געדאכט!

— האפט דיא אלע גפשות וואס בייסען, פיאוקעס, וואנצען,
 שצערעס, פרייסען, לאזען זייא אלע פאר ישראל'יק בן ציפע געהן אין
 קאהן, פארשעפט זייא אין דער מדבר, צורייכט זייא וויא מאהן! האט
 דער מאנספארשוין אגעשרייא געטאן און אנגעהויבען צובלאזען, גלייך
 וויא ער האט דערמיט עמיצין פאר טריבען. דערנאך האט ער זיך
 געווענדעט צו דער מאמען און געזאגט: ציפע! איך פארע מיך שוין מיט
 דיא לצים אפשר איאהר דרייסיג, יא, אזוי, ציפע, איז טאקי דער
 חשבון, באלר נאך דער ערשטער בהלה, נישט היינט געדאכט, בין
 איך געווארען אבעל שם, א פאר יאהר פאר דער גרויסער שרפה,
 פונקט אין דער צייט, וואס רב טוביה קלמן רב גדליה איטעס האט
 געפונען אין דער שטאדט איין אוצר, פריהער מיט איאהר לערנ, אז
 מען האט אויסגערייניגט דעם טייך און דיא מקוה. יא, ציפע, עס
 וועט שוין טאקי זיין איאהר דרייסיג, אויב נישט מעהר. אין דער
 צייט האב איך מיט זייא גענוג זיך געפארעט. דיא לייט האבען פון
 מיר היינט געהאפט דעם פסק, נישקשה! דאש איז געוועזען זייער
 ארבייט, זייער מלאכה.

הא—הויך! האט דיא אלטע גויע אויף א קול אנגעניץ געטאן,
 עפיים געשפראכען, אויסגעשפיגען און ווייטער מיט אנגעניץ טאקי
 דערנאך אויסגעלאזען: טראסצא איח מאטערי!

איך האב דאס אין גאנצען נישט פארשטאנען און זיך שטארק
 געוואונדערט, וואס טוהט זיך דא מיט מיר אזוינס? איך האב געבעטען

דער מאמען, זיא זאל מיר דערצעהלען אלסדינג מתחלה ועד סוף לאם
מיד וויסען אויף וועלכער וועלט בין איך. דיא מאמע האט געווישט
דיא אויגען אונ אנגעהויבען צודערצעהלען מיט דיא ווערטער:
אז דוא ביסט פאראכטאגען, געדענקסטדוא, ארויסגעגאנגען
שפאצירן אויף דעם פעלד אונ נישט צוריק געקומען ביז שפעט בייא
דער נאכט, זענין מיר אלע געגאנגען אונטער דער שטאדט אונ זיך
צולאזט אין אלע זייטען זיך אויפצוווקען דארט. מיר האבען אזוי לאנג
געזוכט, געזוכט, ביז מען האט זיך געפונען שלאפענדיג אונטער א בוים
ערגיץ לעבין א קאנאווע. קומענדיג א היים האט מען שוין ארויסגעזעהן אין
זיך, אז דוא ביסט עפיים צוטראגען. עס האט פון זיך אפגעטאן
דער שלאף אונ ביסט געוועזען שטארק צוקאכט. אויף מארגען האסטדוא
אין מזיל נישט גענומען קיין עסען, אלץ געוועזען צורידערט, פארטראכט
אונ גערעדט צו זיך אליין עפיים אזעלכע ווערטער, וואס איינס צום
אנדערען האט זיך נישט געקלעבט. מיר אלע אין שטוב האבען עס
נישט געקענט פארשטעהן, וואס זאל דאס בעטייטען? דערנאך אבער,
נישט היינט געדאכט, נישט פאר קיין יודען געדאכט, האט עס זיך
ארויסגעוויזען. ארויסגעהענדיג אויף דעם הויף איז זיך אקעגען געקומען
אונזער הויכער גאלגאנסקער האהן, וואס האט ערשט נאר זיך געקריגט,
געשלאגען מיט נאך א האהן. וואשע בלאגאראדיע! זאגסטדוא צו איהם
אונ געהמסט אראפ דאס היטעל, איהר זענט א גווארדייען, טראגט
שפארען אונ שעהנע פעדערען, דיא וועלט האלט אייך פאר
אגעבילדעטען, פאר זעהר א פארשטענדיגען, נאר, זייט מיר מוחל וואס
איך וועל אייך זאגען, אייער אויפפיהרונג איז הלעבין עפיים נישט אזוי
שעהן. זינט איהר וואהנט בייא אונז הערט מען נישט מעהר וויא איהר
שרייעט, פילדערט אונ שלאגט זיך דאס מיט דעם, דאס מיט יענעם,
אלץ פאר ווייבער, פאר פוסטע זאכען. קארג ליבעס פיהרט איהר אלע
טאג? ווילט איהר נאך בייא דעם אנדערען זיין איינציגע אויך צוגעהמען.
וואס א שטייגער האט איהר געהאט ערשט צו יענעם שליממולניק? פאר
וואס זענט איהר געגאנגען מיט איהם נא פאיעדינאק אונ איהם
סקאלעטשעט? אט אויף דארויף האט איהר שפארען, איינער דעם
אנדערען איין אויג זיך ארויסצוגעהמען? אונ דאס הייסט נאך בייא אייך
פבוד, האנער! בייא דעם פראסטען עולם הייסט עס פשוט רציחה.
א רחמנות הלעבין אויף אייער ווייב. זיא געביך פלאגט זיך, פיהרט

זיך דארט ארום מיט אייערע קינדער. איהר ווילט צו זיין אפילו קיין
שמעק נישט טאן, לויפט גאנצע טעג נאך אנדערע אונ האט אין
זינען נארעשקייטען. הער גאנז, הער אינדיג געפעהלען מיר הלעבין
בעסער, דיא וועלט האלט זיין פאר נאראנים, פאר פראסטאקעס,
זיין פיהרען זיך אבער אויף גאנץ ארענטליך, זענין געטרייע טאטעס
אונ מפרנס ווייב אונ קינדער וויא גאט האט געבאטען. אין פארגלייך
מיט זיין, טוינט איהר הלעבין, וואשע בלאגאראדיע, טאקי אויף
בפרות! — אוועקגעהענדיג פון דעם האהן דערוועהסטדוא אונזער קיה
מיט דעם קעלביל לעבין צעבער פאלאווע. דוא האסט מיט זיין זיך
געוויטעט זעהר שעהן. א, מאדאם קיה! זאגסטדוא, וויא געהט עם?
וואס מאכט אייער ווערטעהר געמאהל, הער ביק? אייער אנצוג,
מאדאם, געפעהלט מיר זעהר, ער איז אי שטארק אי שעהן, דער עק
וואס שלעפט זיך אייך הינטען נאך איז היינט סאמע דיא גייעסטע
מאדע, ער פאסט זעהר דיא דאמען... גאנץ שעהן הלעבין, אייער מאן
האט פון אייך בעקומען הערנער! זעהר א שעהנע מתנה הלעבין. עם מוז
איהם שטארק הנאה טאן. למאי איז ער תמיד אזוי בעשעפטטיגט? מען
מוז מיט אויב אמאל ארויסגעהן שפאצירן אונ אין איינעם מאכען
וויזיטין. וואס דען זאל א דאמע טאן? איהר האלט א פנים מיט יענע,
מאדאם קיה, אז נקבות זענין נישט בעשאפען געווארען צו ערענסטע
ארבייט וויא דיא מענער. וואס פאר א פנים האט עם א שטייגער, אז
א שיקסע טרייבט אן? יא, האט איהר שוין בעקאנטשאפט געמאכט מיט
אונזער האלענדערגע? אך, זעהר א שעהנע, א דיקע דאמע! אויסלאנד
איז טאקי גאר עפיש אנדערש! הער ביק איז, דאכט זיך, מיט איהר
א נאהענטער שמעלקע! געניסען זיא אביסיל קאנפעטור, האסטדוא
איהר געווינען אויף דעם צעבער, געניסען זיא מאדאם אונ גיט אויך
אייער פריילין! שעהמט זיך נישט פריילין קעלביל. זעהר גלייך, מאדאם
קיה, וואס איהר האלט אייער פריילין תמיד לעבין אייך. וואס קומט
ארויס פון דיא דאוונע, וואס מען גיט ערגיץ אפ אויף דער האדינולע?
אגענארטע זאך הלעבין! רעדט מען שוין בעסער אייער פריילין
שידוכים? שעהמט זיך נישט פריילין, גישקשה, דאס איז א בעקאנטע
זאך. קעלביל איז אנוטע, א בשרה וויא דיא מאמע. איך זאג אייך
חלילה נישט קיין קאמפלימענט, טאקי נאר דעם ריינעם אמת... גראד
דענסטמאל, בעדארף זיך צומאכען, קומט צוא אונז מיט אוויזט הער
צעמפעל

צעמפּעל מיט דער פּרוּיאַ אונ מיט דיא טעכטער. האַפּסטדווא, נישט
היינט געדאַכט, דעם צעפּער, טראַגסט איהם געשווינד אין זאל אַרײַן,
שטעלסט איהם אַנדער פּאר דיא געסט אונ פּריגלאַשעסט זייא אויף
קיהעש צועסען פּאלאווע. שוין צייט חלעפּין, זאגסט דוא, דיא קיה
אויסצומעלֶקען אונ זייא צופּארטרייפּען. ביז וואַנען איז דער שיעור אזוי
זיך אַרוםצושלעפּען? בייא אונז אין דעם בעליבאַטעשקייט געהט עפּים צו גאר
אַהן אַ טאַלק!... דוא קענסט דאך דיר מישער זיין, וויא מיר זענין
געבליבען אלע גיפּלעווט אונ וויא אימליבען איז געוועזען אויף דעם
האַרצען. איה האב דײַך געשווינד ארויסגעפּאַטערט אונ אליין בין איה,
פון יוצא וועגען, געבליבען זיטצען לעפּין דיא געסט, וויא אויף
שפּילקעס. פּלוצלים הער איה אַ געשרייא, איה לויף ארויס אונ זעה,
איז מיר פינצטער געווארען אין דיא אויגען! אין שטוב שטעהט רב
איציק וואלף, אַ פינגע בריה, אַ גבאי, וואס אלסדינג פון דער שטאַרט
איז אין זיינע הענט אונ מען גלויבט איהם אויף נאַמנות. דוא שטעהסט
אַקעגען איהם אונ שרייעסט, נישט היינט געדאַכט, מיט אַזעלכע
ווערטער: מישטעהנעס געזאגט וויא אונזער קהל פּיהרט אין גאַנצען! אַבי
מען בעקומט שוין דעם פּאַק, דעם קהלשען צאַפּ, לאַזט מען איהם אפּ
אונ קיינער קוקט זיך אויף איהם מעהר נישט ארום. וואס טוהט אַבער
אַזאַ צאַפּ? ער געהט מייסטענס אין קלויז, דאַרט איז זיין מקום
מנוחה, ער פּישט, זייט מיר מוחל, אויף שמות, שפּרינגט אין גערטנער
מיט דער גאַנצער חברה ציגען, האַפּט זיך שטילערהייט אַרײַן צו
אימליבען אין שטוב, קוים קעהרט מען אַנוועק דיא אויגען, שטעקט ער
אַרײַן דיא מאַרדע אין אַ מולטער, אין אַ קעסטעל, אַדער אין אַ פּושקע
אונ מאכט אַן שאַדען. נעהט־זשע קהל דיין צאַפּ אַן פּאַר דעם בערדיל
אונ מאַך אזוי, אז ער זאָהל מעהר נישט שפּרינגען אין דיא גערטנער,
מעהר נישט חאַפּען פון דיא מולטער, גיין, דאַס טוהט נישט קיינער,
אימליבער האט מורא צו איהם אפּילו זיך צוצוריהרען! מאכט זיך
אַמאַל שטעהן איין עדה יודען אונ שמייעסן פון תּוֹך זאַכען, דערזעהן
זייא פון דערווייטענס דעם צאַפּ, אַט דעם קהלשען צאַפּ, הייבט
דיא הויט אויף זייא אַן צוציטערען נאונ צולויפּען זיך אין אלע זייטען.
אַנדערע ווייסען נישט פון אַזעלכע צאַפעס וואס צוזאַגען, זייא קען
זיך דאַכטען, דאַס איז נאַר אַ פּומון, בייא אונז יודען אַבער איז
אַ קהלשער־צאַפּ אַ גאַנץ געוועהנטליכע זאַך.

— ציפּע! האט דער בעל-שם זיך אָנגערופּען. גישט ער חלעבין, גישט ער האט עס גערעדט. דאס זענן זייערע ווערטער, דאס וואקסט פון זיין, פון דיא לצים וואקסט עס.

— פראוודע, האט זיך אריינגעמישט דיא אלטע גויע, וואס האט פארשטאנען, אביסיל יודעש, עטא איתניע דילע. טראסצא איה מאטערי! אלע האבען דרייא מאל אויסגעשויגען, דיא מאמע האט געווישט דיא אויגען אונ ווייטער דערצעהלט:

— דוא האסט זענעם טאג, גישט היינט געדאכט אָנגעטאן מעשים, איך קען גאר אזוי פיל גישט ארויסזאגען, וואס דוא האסט דענסטמאל איבערגערעדט. אסך שעהנע, בשרה מענשען האסט דוא געמאכט צו ביהמות, צו תיות רעות. קיינער האט פון דיר זיך גישט גענארט. עפיים איז דיר גישט אראפ פון דער צונג א שקאפע, אלץ גערעדט: מען צופט זיא, מען רייסט זיא. דינע רייד, רבני של עולם, לאזען גאר אוועקגעהן מיט דעם רויך, מיט דעם ווינט, אויף פוסטע פעלדער, אויף פוסטע וועלדער! אין דער שטאדט האט דערווייל געקלונגען, אז דיר האט זיך איבערגעקעהרט דער מוח, דוא ביסט משוגע. איך האב באלד געשיקט נאך דער זנאחערקע אונ להכדיל נאך דעם בעל שם. מיר האבען דיך אריינגעלייגט אין בעט, דיר געטאן אלע מיטעל, ביז גאט האט געהאלפען דוא ביסט אנשלאפען געווארען אונ היינט, געלויבט אונ געדאנקט גאט, האסט דוא זיך אויפגעהאפט געזונט.

אין מיטען דרינען איז אריינגעקומען בריינדיל דיא זאנערען, וואס דיא מאמע האט זיא געשיקט אויף דעם הייליגען ארט רייסען קברים אונ מעסטען פעלד. זיא האט אריינגעהענדיג דרייא מאל געקושט דיא מזוזה אונ צוגעלאפען צו דער מאמען פארוויינט, פארחליפעט מיט דיא ווערטער: — איך האב געבעטען דיא באפע זענטען, דיא מוהמע זעלדען, זאלען א ליכטיגען גרעדן האבען, זיין זענן געוועזען בשרה יודענעס, דעם טאטען, דעם זיידען רב שעפסלין אונ דיא גאנצע משפחה. איך האב אויך געבעטען דיא אלטע רביצין, דיא צריקעס, איהר זכות זאל אונז בייא שטעהן. זיין וועלען זיך מיהען, דער וואס ער לעפט אייביג וועט דערהערען זייער תפלה, ער איז דאך א טאטע, רחום, צדיק. ישאליק וועט איה"ש זיין געזונט. מען האט איהם בערארפט פרווען אויסקויקלען נאך א מאל מיט אייער אונ אויסגיסען פון וואקס. דאס איז איהם געקומען פון א דערשרעקעניש.

פאר א יאהרען האט עס זיך געמאכט אקוראט אזוי מיט דעם בראדער מלמד'ס זוהן הא

זוהן . קרוינע האט איהם באלד גוט אויסגעקויקעלט מיט אייער אונג צוגענומען
וויא מיט דער האנד . וואס מאכט ער איצט , ציפע ?

— נישקשה ! האט דער בעל-שם זיך אנגערופען , איך האב זיין
פארטריבען . דאס איז געווען זייער ארבייט , בריינדיל , זייער מלאכה .
איהר מענט אפילו פרעגען דיא ערלטע , זיא איז מבין כל דבור . מיר האבען
שוין עפיים אויך איבערגעהאט עסקים אין אונזער לעבען .

— פראוודע , בריינדיליא , האט דיא אלטע גויע געזאגט אונג צוגעשאקעלט
מיט דעם קאפ , שטשא פראוודע טא פראוודע . עטא איתניע דילע . טראסצא
איה מאטערי !

— איך ווייס אסור נישט , האט דיא מאמע צו מיר זיך אנגערופען , פון
וואגען קומט צו דיר אזעלכע זאכען , אזעלכע ווילדע מחשבות אונג אזעלכע
פוסטע רייד ? נישט אנדערש טאקי , קלעהר איך , אז דאס קומט פון דייע
ביכליך , וואס רוא האסט זיך פארטיפט אין זיין . נישט איינמאל האב
איך דיר געזאגט : ישאליק , א שעהנע ריינע פפרה דער גאנצער עקזאמענט
אונג פארשלאג דיר נישט דעם קאפ מיט אזעלכע נארעשע ביכליך , מיט
אזעלכע משוגענע מעשיות ! א קאטאוועס א לאנגע צייט פסדר האסטדוא
היך אויף א קול איינגעהאזערט מעשיות , עפיים פון א סאלעווייא
אראזבאיניק , פון א בעריהמטען היצער , וואס פלעגט אויסטרינגען א ירדן
בראנפין אונג אויסרייסען גרויסע דעמבענע בייטער אזוי גרינג וויא א האר ;
מעשיות פון א מבשף קאשצייא אונג עפיים פון א באבע יאגע , וואס האבען
געקעהרט דיא וועלט אונג וואס זייערע פערד האבען גערעדט וויא מענשען ;
מעשיות פון א שטיפמאמע , וואס האט איהר שטיפזוהן פארשטעלט אין
א צאפ אונג נאך אזעלכע מעשיות , וואס נישט געשמויגען , נישט געפלויען .
וואס דען , גוטץ קען ארויסקומען פון אזעלכע פוסטע זאכען ?

— סטייטש מאמע לעב ! האב איך געזאגט . אין אונזערע ספרים שטעהן
דען נישט אזעלכע מעשיות ? ווייניג האסטדוא מיר אליין דערצעהלט אונג
ווייניג האב איך מיד פון אנדערע אנגעהערט דערצעהלענדיג . אי אזעלכע
מעשיות אי נאך מעשיות פון וואקאלאקס אונג פון גלגולים ? וויפיל געבראטענע
היהנער האבען שוין בייא אונז יודען געהערט קרעהן ליגענדיג פאר זיין
אויף דעם טעלער ? וויפיל קעלבליך , וויפיל קיה , וויפיל אקסען , ביקעס ,
פערד אונג אייזלען האבען פון דער העלער הויט זיך צו וויינט אונג געבעטען
תקון ? וויפיל אזעלכע האבען שוין דיא בעלי שמות מתקן געוועזען אונג זיין
געבראכט צו קבר ישראל ? מי מנה עפר יעקב !

— וואס איז דאס פאר א ווערטער ? האט דיא מאמע מיט שרעק זיך
אנגערופען אונ געמיינט , איך רעדט ווידער פון דעם וועג . הא , וואס
הייסט עם אזוינס מנה ?

— נישקשה , ציפע ! האט בריינדיל זיך אונטערגעחאפט מיט א שמייכלע
פאר תענוג , וואס זיא קען איצט ארויסווייזען , אז זיא איז א וואלקענעוודיגע .
דאס דייטש : ווער קען איבערצעהלען עפר דיא ערד , דאס הייסט דיא
קברים , יעקב , וואס מען האט אנגעמאכט בייא יעקב , דאס מיינט מען
דיא יודען , וואס הייסען יעקב .

— וואס ער זאגט מפה גלגולים , האט דער בעל שם זיך אריינגעמישט
אין שמיעס , שווער איך בייא בארד אונ פאות , אז מיר אליין האט זיך שוין
געטראפען אין מיין לעפען א סך גלגולים ארויסצוטרייבען . איך האב זייא
אליין געהערט שרייענדיג , איך זאל אזוי הערען שופר של משיח !

— סטייטש גלגול , סטייטש גלגול , האט בריינדיל געזאגט מיט א פארפרומט
פנימל . דאס שטעהט געשריבען אין ספרים . דאס איז זעהר געוועהנטליך .
וואס באדארפט איהר מעהר פון דעם קאפצאנסקען גלגול ? דיא גאנצע
וועלט האט מיט איהם געקלונגען . שא , ברוך מזכיר גשפחות ! בייא אונז
האט דען זיך נישט געטראפען אומעשה מיט א שווארצען קאטער ? דאס איז
געוועזען א דרייא יאהר נאך מיין התונה מיט דעם צווייטען מאן עליו השלום ,
סאמע אין דער צייט ווען איך בין פארגאנגען אין טראגען מיט מיין האצקעלען ,
זאל געזונט זיין , איך געדיינק אפילו , מען האט דענסטמאל געלאזט מכריז
ומדיע זיין . אז מעוברת'ע זאלען נישט געהן קוקען .

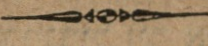
— דוא הערסט מאמע לעב ? האב איך צוא איהר זיך אנגערופען , דוא
הערסט , וואס דער בעל שם אונ בריינדיל זאגען ?

— עט , הלעבין ישראל ! האט זיא געענטפערט עפיוס אהן לשון .
אונזערע להבדיל זענין עפיוס אנדערש . עט , הלעבין וואהין דוא פארקריכסט !
עט , ישראל , עט , וויא קען מען אזעלכס פארגלייכען ? דאס איז אין דער
טומאה אונ דאס איז אין דער קדושה להבדיל .

— אמת ! וויא איך טראג בארד אונ פאות , האט דער בעל-שם
ציגעפאסעוועט דער מאמען . א גוטער תירוץ הלעבין , ציפע ! אזוי איז
טאקי דער אמת , בנאמנות !

— נוא א שמשא וויא קאזשעטע ? האב איך גלאט א זאג געטאן צו דער
אלטער גויע , אז איך האב ארויסגעזעהן , דא וועט שוין קיין מענות נישט
העלפען אונ פאזשאלוא מען וועט נאך זאגען , איך בין משוגע .

— וויין מאַע פֿראַנע , האַט זיא געענטפֿערט און געשאַקעלט מיט דעם קאפּ. עטאַ איהניע דילע , מראסצא איה מאטערי !

ער האַט זיא ווידער דערמאָפּט :

עס איז אַוועקגעגאַנגען אַ צייט און דיא אַלע זאַכען , וואס האַפּען מיט מיר זיך געמראַפּען האַפּען ביסליכווייס אַנגעהויבֿען צופאַרגעסען ווערען . יענע מיני פאַרשוּינען , וואס זייער גאַנצע עובדא איז אַלץ אַנדערע אויף דעם קאפּ צוטראַגען און זיך אַפּצוגעבֿען מיט פֿרעמדע עסקים , האַט זייא גאַט שוין צוגעשיקט פון וואס עפּים אַנדערש צוריידען און האַפּען אַנשטאַט מיר שווענט אַנדערע מענשען געהאַט אין דעם מויל . אונזער שטאַדט , אַהן עין־הרע , איז גרויס , אַלע טאַג שפּרינגט אַרויס עפּים נייעס , עס איז דא בדיש פון וועמען צוריידען מיט וואס זיך צובעשעפּטיגען . אַבי געזונט , מיט פֿרעמדע געשעפּטען האַט מען נישט צוזאַרגען . עס וואַלט גענוג געוועען , דאַכט זיך מיר , פאַר דער גאַנצער וועלט ליידיגגעהר ! . . . איה האב מיר ווייטער גענומען געשמאַק צום לערנען . האב געאַרבייט , געקלעפּעט , געלערענט ביי עס איז שוין געקומען דיא צייט אַפּצוגעבֿען עקזאַמען .

אין איין שעהנעם פֿריהמאַרגען , וועסנע , איז פאַרפּאַהרען צומיר אַ בויר , וואס אין איהר האב איה בעדאַרפּט פאַהרען קיין דניעפּראַוויץ אַפּצואַרבייטען דאַרט מיין עקזאַמען . דיא מאמע איז געוועזען זעהר אומעטיג , דיא אויגען האַפּען איהר נישט געמריקענט פון טרעהרין , אַלץ געוויינט און אויף מיר געקוקט , געקוקט און ווייטער געוויינט .

— וויין נישט מאמע ! האב איה זיא געבעטען און אליין טאַקי זיך אויף צו וויינט . עס איז מיר עפּים שרעקליך שווער געוועזען אויף דעם האַרצען . וויין הלעבין נישט מאמעניוא . איה פאַהר דאך נישט אַוועק גאַט ווייסט וואהין און אויף וואס ! איה מוז שוין דאך איבערקומען דעם טאַנץ , האב אזוי פיל געאַרבייט , אזוי פיל געהאַרעוועט . גאַט וועט העלפּען , איה וועל עררייכען מיין וואונטש , איה וועל קענען פאַרדיגען מיין פֿרויט בֿפּבוד און זיין לייטען גלייך , דענסטמאַל , מאמעניוא , וועסט־דוא פון מיר נחת האַפּען . וויין הלעבין נישט , וויין נישט מאמעניוא !

— אַך ישראלִיק ! האַט זיא געענטפֿערט , עס איז דיר גרינג אזוי צוזאַגען .

א מאמעס הארץ אז עם וויינט , קען מען עם אזוי גרינג נישט איינגעהמען
 וויא א קינד . עם וויינט נישט אומזיסט . עפּים שפּירט עם , עפּים שמעקט
 עם אזעלכס אן , וואס קיינער קען עם מיט דעם שכל נישט פארשטעהן . איך
 בעט דיך , ישראליק , טאמיר וואלט א סברא געוועזען , דוא זאלסט נישט
 פאהרען ! צו וואס זאלסט דוא זיך אין דיא יאהרען אזוי געביך מוששען ?
 ווער ווייסט , אויב נאך אלע מיה וועט דיר שוין גוט זיין ? אויב דיין פלאגען
 זיך וועט דיר עפּים העלפען ? וויפיל געבילדעטע געהן , בייא אויז יודען ,
 אהן שטינוועל געביך ! וויפיל געלערענטע ומענשען ווערען פארפאלען אונ
 קומען אפ זייער גאנץ לעבען ! ישראליק , איך בעט דיך , בלייב אין דער
 היים . מען רעדט דיר איצט זעהר אנוטען שידוך . דערפרעה א מאמען אונ
 האב חתונה !

דער בעל-עגלה , איז אריינגעקומען אין שטוב , פארנומען אלע מיינע
 זאכען אונ האט דער מיט איין עק געמאכט מיין שמיעס מיט דער מאמען .
 מיר האבען ביידע וויינענדיג זיך געקוישט אונ געזעגענט , איך האב מיך
 אריינגעזעטצט אינווענדיג אין דער בויד אונ אוועקגעפאהרען .

לאכט אייך , איהר היינטיגע אויפגעקלעהרטע , לאכט אייך פון וואס
 איהר ווילט , נאר לאכט נישט , איך בעט אייך , דערפון , אז א מאמעס הארץ
 וויינט נישט אומזיסט ! פל-זמן איהר שווייגט אונ קענט מיר נישט ענטפערען ,
 וואס איז אזוינס לעבען ? וויא אזוי עם ווערען בייא אויז אינווענדיג אין דיא
 געהירען צוגעפרייט אונ געמאכט אלע אוינערע מהשבות , געדאנקען אונ
 געפיהלען ? וויא אזוי עם שפינט זיך , עם וועפט זיך אין אויז אויז וואונדערליכע
 חלומות פון אזא שטאף , פון אזא פאדים , וואס לעת-עתה איז ער נאך
 אפילו אויף דער וועלט נישטא אונ וועט ערשט אויסוואקסען שפעטער ?
 פל-זמן איהר שווייגט אונ הייבט עם נישט אן צופארשטעהן , וועל איך אייך ,
 נישקשה , נישט לאזען צולאכען דערפון , אז א מענשענס הארץ פיהלט אונ
 טרעפט ! איהר טאהרט נישט , איהר האט נישט דאס רעכט צולאכען אויב
 איך זאג , אז מיין מאמעס הארץ האט געוויינט נישט אומזיסט ! דער עקזאמען
 איז מיר נישט געראטען ! —

עס שאדט אבער נישט צו וויסען וויא אזוי אונ וואס עם האט מיר
 נישט געראטען . דעם טאג , וואס איך האב מיך בעדארפט עקזאמענירין בין
 איך דוקא געוועזען בעהארצט אונ האב נאך , פון קוראזש וועגען , אויך
 אויסגעטרונקען אגלעזיל בראנפין , האטש איך טרינק קיינמאל נישט .
 נישקשה , האב איך געטראכט , גאט וועט העלפין ! וואס האב איך מיך

אזוי צושרעקען ? איך האב דאך צוטאן מיט געלערענטע , איידעלע מענשען ,
 מסתמא וועלען זיין זיך בעגעהן מיט מיר דעליקאט , פיין , אזוי וויא
 געלערענטע בעדארפען צוטאן , אונ דערמיט וועלען זיין מיר אונטערגעבען
 שטארקייט . נאר , אזוי וועה ! קומענדיג צום עקואמען האב איך באלד
 אראפגעלאזט דיא נאז . דיא לעהרער זענין געזעסען אנגעטאן אין מונדירין
 מיט מעשענע קנעפ אונ געקוקט אויף מיר אזוי סטראגע , אזוי פיין , גלייך
 וויא איך האב געגנבהט , אדער געקוילעט א מענשען , זיין האפען געקוקט
 אזוי וויא אין יענע צייטען א סטאנאוואי , וואס דאס ערשטע ברוך-הבא
 איז זיין איהם געוועזען : איסקודענווא ? יא טעפי ! פאספארט מאיעש ? ...
 צו וואס , דאכט זיך , זאלען לעהרער , וואס זייער עסק איז צומאכען
 פון אונז , פון אונזערע קינדער מענשען מיט זשכל אונ מיט געפיהל , וואס
 זייער עסק פאדערט , זיין זאלען זיין גוט , פראסט אונ צו איטליכען
 צוגעלאזט , כדי עם זאלען פאר זיין זענען דיא הערצער , אין וועלכע
 זיין בעדארפען זייען , אונ פלאנצען מדות טובות , צו וואס , דאכט זיך ,
 זאלען זיין טראגען מעשענע קנעפ אונ קוקען סטראגע וויא קווארטאלגעס ?
 וואס איהר ווילט זאגט אייך , עפויס קען מען זיך נישט פארשטעלען
 סאקראטוס , פלאטאן , אריסטאטלעס וכדומה אין אזעלכע קנעפליך מיט
 אזעלכע זויערע מינעס אונ פינצטערע צורות . . . . . עם פארשטעהט זיך ,
 אז פון זייער ברוך-הבא , האב איך באלד פארלאהרען דעם קוראזש אונ
 האב זיין נישט געוואוסט וואס מיט מיר טוהט זיך . אויב דאס טאקי
 מינט דער פסוק , האפען דיא לעהרער ערלאנגט זייער וואונטש וואס
 ערלאנגען הייסט . מיין קאפ איז שוין געוועזען פארשלאגען . . . באלד
 דארזיף האט זיך געווענדעט צו מיר עפויס א לעהרער מיט אזא מינע , וויא
 איינער רעדט : אויך מיר א מענש ! איך בין עם דער גרויסער קאפ , דער
 אפנער מוח . איך פרעג ! פארשטעהסט-דוא ? איך , איך פרעג . דרך-ארץ , אזאז !
 מיט אזא מינע האט ער צו מיר זיך געווענדעט אונ מיך מכבד געוועזען
 מיט א פסוק פון דאנען , פון דארטען ביז מען איז ארויף אויף א מעשה ,
 סאמע אויף דער באפע יאגע , איך האב מיך פארדרעהט , פארפוטעט ,
 פארקראכען קיין בויבעריק . דיא לעהרער האפען מיר אנגעטאן פבוד ,
 מיר געשענקט אגעלעכטעריל שוין מיט א פרעהליכער מינע אונ דערמיט
 איז געווארען איין עק פון מיין עקואמען , איין עק פון מיין גאנצער מיה ,
 איין עק א סוף פון אלע מינע האפנונגען !
 פאר צרות האב איך נישט געקענט איינזיצען אויף דער סטאנציע

אונ האב מיך ארום געפלאנקעט אין דער שטאדט, אויסגעמאסטען אלע
 גאסען אונ דיא הויכע שענהנע בערג. איך פלעג קומען צו מיר אויף דער
 קוואטיר נאר אפצועסען אונ שלאפען. געהענדיג איינמאל אויף דער גאס
 האב איך פון דערנווייטענס געזעהן וויא דיא פאליצייסקע שלעפען עפיים
 אפערד אונ שלאגען עם טויט שלעג וואו נאר זייא טרעפען. לויט מיין
 שולדיגקייט, וויא איינער פון דער חברה צער בעלי החיים" בעדארף
 צוטאן, האב איך מיך באלד געלאזט געהן צו דיא סאלדאטען, צופעטען
 רחמים פאר דעם פערד געביד. אז איך בין צוגעקומען געהענטער אונ א קוק
 געטאן האט מיך בעשלאגען א קאלטער שווייס, עם איז אין מיר געשטארבען
 געווארען איטליכס אבר. איך האב זיא דערקענט. דאס איז זיא, דאס
 איז זיא מיט דיא ביינער, דאס איז מיין אלטע, מיין דארע, מיין
 בידנע קליאטשע ! !

— פאר וואס, האב איך דיא פאליצייסקע געפרעגט, פאר וואס שלאגט
 איהר אזוי דיא אומגליקליכע קליאטשע געביד ?

— פאר וואס מיר שלאגען דיא פארשווע קליאטשע ? האבען געענטפערט
 דיא פאליצייסקע, נאכדעם אז זייא האבען מיך אנגעקוקט פון קאפ ביז
 דיא פיס. מיר פיהרען זיא אין טשאסט.

— פאר וואס קומט נאך שלאגען ?

— אהן א קלאפ האט דאס פיהרען עפיים קיין פנים נישט אזוי וויא
 א חתונה אהן פלייזער. מיט שלאגען געהט עם צו לעבעדיגער, פרעהליכער !
 — עם איז דאך אפער א צער בעלי החיים, עם איז דאך געביד
 א רחמנות !

— זייא צו מיר מיט א געלעכטער : א רחמנות ! הא, הא, הא, אויף אזא
 פארשווער קליאטשע א רחמנות !

— עם טוהט איהר דען נישט וועה ? זיא איז דען נישט קיין לעבעדיגע
 בעשעפעניש ? פאר וואס פיהרט איהר זיא אין טשאסט ?

— זיא טאהר דא נישט ארומגען. זיא קען אנמאכען, פאר אומרייניגען
 דיא שטאדט, וואס מען האלט זיא אזוי ריין, עם איז אזא זאקאן !

— למאי געהן אנדערע פערד ארום אין דיא גאסען ? למאי יענע בהמות ?
 אט נישט ווייט פון אייך, קוקט נאר, לאגערען אפעקיל ציגאנער מיט
 פערד אונ וועגעליך גאנץ פרייא ! ווייטער אביסיל וועט איהר בעגעגענען
 דעסגלייכען שפורע משומאקעס וכדומה !

— דיא זענין עפיים אנדערש. עם איז נישט אונזער עסק צוראסוישראיען !
 איבריגענס

איבריגענס, וואס האט עס צו דיר? וואס געהט עס דיר אן? עס איז דען דיין קליאטשע?

איך האב געוואלט באלד ענטפערען: יא, זיא איז מינע, דיא קליאטשע איז מינע! גראד אבער האב איך אויף איהר א קוק געטאן האט מיר פארדראסען, וויא אזוי זיא שטעהט זיך רעהיג, אהן א פיטצעל געפיהל, גלייך וויא דער שמיעס געהט זיא נישט אן, גלייך וויא נישט זיא מינט מען, דיא וואנט מינט מען, גלייך וויא זיא טראכט זיך: נוא מיילא אז מען בעליידיגט מיר, אז יענע מאכען הויזיק וואס זשע ארט עס מיר? אדער גלייך וויא זיא טראכט גארנישט, טאקי פשוט גארנישט, עס ליגט איהר נישט מעהר אין זינען וויא דערטאפט מען ערגיץ עפיים, אנצושטאפען דיא קישקע. פאר פארדראס האב איך שוין געוואלט זאגען: גיין, זיא איז נישט מינע, מיר געהערען זיך פלל נישט אן! האב געוואלט א שפייא טאן אונעקנעהן. נאר באלד אבער האט זיא מיר אנגעהאפט ביים הארצען אזוי, אז מיט פייער האב איך אזאג געטאן: מסתמא איז זיא מינע! . . . וואס טויג דא א סך צוברייען פון מין גאנצען שמיעס דערנאך מיט דיא פאליצייסקע, קורץ, איך האב מיר מיט זייא אויסגעדונגען, בעצאהלט, אפגעגעבען זייערס אונ אויסגעלייזט דיא קליאטשע פון זייערע הענט, נאר באופן, איך זאל זיא ארויספיהרען פון דער שטאדט, אויב זיא וועט זיך פאפארען נאך אמאל פאר זייערע אויגען מעג איך מיר ריכטען, אז דענסטמאל וועט מיר שוין קאסטען טהייערער . . .

שטעלט אייך פאר מין לאגע! אויף דעם וועג, ערטערנויים מיט שטיינער אונ מיט דערנער, געה איך, שליממול, צופוס מיט א קליאטשע! איך מוששע מיר, איך געה פאראויס אונ זיא קוים וואס זיא שלעפט זיך, קוים וואס זיא הייבט אפוס, דאס איז נאך גוט, צוצייטען ספאטיקעט זיא זיך, שטעלט זיך אנדער, תאמש האק זיא אונ ברקאק נישט פון דעם ארט! אדער זיא געהמט זיך גאר אראפ פון דעם וועג אונ וויל פארקריכען ערגיץ אין א בלאטע. וואס טוהט מען מיט איהר? וואס פאר איין עצה גיט מען זיך דא? איך געהם זיא אן בייא דער משאפרינע אונ שלעפ זיא מיט געוואלד, איך ווער אבער מיד זיא שלעפענדיג אונ געה אפ מיט שוויים. עס רייסט מיר אויך דאס הארץ זיא צושלעפען, א רחמנות, עס מוז איהר וועה טאן! שלעכט, ועהר א שלעכטער עסק! איך שטעל מיר אנדער אונ במל תלומות:

— פֶּע , חֲלַעֲבִין ! זאג אײַךְ צו אײַהר , אײַךְ האב מײַךְ נישט גערײכט ,
 דוא זאלסט מיר אַנטאן אזוי פיל צרות , אזוי פיל לײד פאר מיין פֿרײַנדשאַפֿט ,
 פאר מיין גוטסקײט ! אײַךְ קריג מײַךְ פאר דיר , האַמפֿער מײַךְ אונ געהם מײַךְ
 פאר דיר און ; אײַךְ פֿאַרנוואַרף פאר דיר אַ גוט וואַרט , בעט דײַךְ וויא עס
 איז אַפּ , מען זאל דײַךְ אזוי נישט אַפֿינדען ; אײַךְ געה צוליב דיר צופוס וויא
 אַ בעטלער , פֿבוד שוין אַהן אַ זײט , לײג אַנדער מיין געזונט אונ פֿײַניג מײַךְ
 דא אזוי , וואס איז ? פֿדי זאלסט זײך צושלאַגען צו עפֿים בעסערס , אויסצורוהען ,
 צואַטהען פֿרײַא , אונ דוא מאכסט מיר אַ פֿאַרפֿוילטע לעפֿער , טוהסט מיר אין
 דער גאל אַרײַן וויא דער עַרְגֿסטער שוַנאַ ! אַדְרֵבָּה זאג אַלײַן , איז דאס
 רַעכֿט , איז דאס שַׁעֵהָן ? — אײַךְ מאַךְ בײַא מיר גאַנצע פֿלענע אונ טראַכט
 זעהר פֿיל זאַכען וועגען דיר , אַלץ וועגען דיר , וועגען דיר , אונ דוא
 צושלאַגסט מיר אַלע מײַנע מחשבות מיט דײַן אײַצטיגער אויפֿפֿיהרונג . אײַךְ
 זאג דיר : געה ! שטעלסט־דוא זײך אַפּ פֿון הײַנטען ; אײַךְ שַׁרְיִיא : געה מיט
 דעם וועג ! קריכ־דוא אין דער פֿלאַטע , אײַךְ אַדְרֵבָּה זאג אַדְרֵבָּה אונ דוא
 אַלץ קידער ווידער , אַלץ פֿאַרקעהרט . אַלץ קאַפֿיר ! אַדְרֵבָּה זאג אַלײַן ,
 איז דאס רַעכֿט , איז דאס שַׁעֵהָן ? ... אײַךְ ווײַס זעהר גוט , ווען אײַךְ זאל מײַךְ
 אַרויפֿהאַפֿען אויף דיר רײַטענדיג , אַנטאן דיר אַ צוים אונ אַ שְׁמײַטֿן טאן ,
 וואַלסט־דוא זיכער געגאַנגען וואהין אײַךְ וואַלט דײַךְ געקערענועט . פאר
 דעם וואס רײַט אויף דיר , האַסט־דוא דײַךְ אַרְץ , דוא צײַטערסט פֿאַר זײַן
 ווײַנק , פֿאַר זײַן דוּך אונ שַׁעֵצ־זײַך אײַבער־גלײַקלײַך , אז דוא שטעלסט
 אײַהם צופֿרידען , ער מעג דײַךְ אַפֿילו לופֿען , אַראַפֿנעהען דיא פֿעל . נאַר
 מיין האַרץ אַפֿער דערלאַזט מײַךְ נישט צורײַטען אויף דיר . לאז מיר דיא צונג
 זײַך צוקלעפֿען צום גומען אויב אײַךְ וועל דיר זאגען : טראַג מײַךְ ! אויב
 אײַךְ וועל דיר דערלאַנגען אַ שְׁמײַטֿן , בידנע קליאמטשע , לאז מיר טאַקי
 אַפֿדאַרען מיין רַעכֿטע האַנד ! בעטראַכט זײך נאַר גוט וואס דוא טוהסט ,
 וויא אזוי מײַאום , נישט שַׁעֵהָן דוא בעהאַנדעלסט מײַךְ , דײַן געטרייען
 פֿרײַנד , וואס ווײַנשט דיר אַ בעסערע דאַלײַע וויא אײַצט , וואס ווײַנשט דײַך
 צוועהן אויף אַ בעסערען סעמד אונ צוהאַפֿען אַ מאל גחת פֿון דיר ! בעטראַכט
 זײך נאַר וויא אזוי דוא פֿײַניגסט מײַךְ אונ פֿאַרביטערסט מיר דאס לעפֿען .

אי פֶּע חֲלַעֲבִין , אײַךְ האב מײַךְ עס גאַרנישט גערײכט !
 אזוי רעד אײַךְ צו דער קליאמטשע מיט פֿײַער , אזוי טענה אײַךְ אונ זאג
 אײַהר אַדְרֵבָּה פֿון דעם גאַנצען האַרצען , אײַךְ ווײַן פֿשוט וויא אַ קינד פֿאַר
 וועהטיג , אונ זיא שטעהט זײך , שטײַפֿעט גאַנץ קאַלט גראז בײַא דער זײט

פון דעם וועג . וואס טוהט מען ? וואס הייבט מען אן ? מענות העלפען נישט ,
 דרשות טויגען נישט , עס איז נישט צומאכען נישט מיט בייזען נישט מיט
 גוטען . אוועקווארפען זיא לאזט מ'ך דאס הארץ נישט , עפס האב א'ך
 אויף איהר שרעקליך רחמנות אונ עם ציהט מ'ך צו איהר וויא א מאנגעט .
 א'ך נעהם זיא ווייטער בייא דער טשאפרינע אונ שלעפ זיא , אויף גאטס
 בעראטה , וויא ווייט א'ך קען . א'ך בעט גאט , לאזען ווייניגסטענס נישט
 דורכפאהרען קיין פרעמדע מענשען אונ לאזען זייא נישט לאכען פון מיר אונ
 פון מיין קליאטשע ; לאזען האמש פרעמדע נישט זעהן , וואס צווישן אונ
 געהט פאר , לאז עם האמש בלייבען בסוד , האמע פאקרישקע ! דאס געבעט
 אבער איז נישט מקוים געווארען . צום אומגליק האבען ז'ך בעדארפט א שאט
 געבען אורחים פון אלע ווייטען , אי אידעלע אי פראסטע מענשען . איטליכער
 האט דורכפאהרענדיג אויף אונ געטייט מיט דיא פינגער , געזאגט א ווערטיל
 אונ געלאכט . דער האט געזאגט : וואו האט איהר עם דערטאפט אזא
 לעבעדיגע קליאטשע ? אזא פשרה מציאה ? — יענער : וואס האלט איהר
 ז'ך , יונגער מאן , לעבין דעם שליממול ? געהט א'ך אייער וועג אונ לאזט
 דיא קליאטשע צופרידען . וואס דולט איהר א'ך אומזיסט אקאפ . איהר
 וועט מיט אזעלכער גארנישט מאכען ? זעהט איהר דען ניט , אז זיא שמעקט
 שוין מיט קברות פלעטליך , מיט צדוק הדין ? — נאך איינער : אט זעטצט
 ז'ך אויף איהר רייטענדיג אונ פרעכט איהר דיא ביינער , נישקשה וועט
 זיא הייבען פיסליך , וועט פליהען . — אונ ווידער איין אנדערער זאגט :
 געהמט דיא שקאפע אויף דיא פלייצעס , וועט איהר חלעבין בעסער
 מאכען ! . . . וויא אזוי מיר איז געוועזען אויף דעם הארצען פון איטליכען
 צו צוהערען אזעלכע רייד ווייסט נאר איין גאט וואויל .

דערנוייל איז אונטערגעפאלען דיא נאכט . דער הימעל איז געוועזען
 איבערגעצויגען מיט א שווארצער סמארע . ערטערווייס האט געבליצט אונ
 דיא קליאטשע האט אלץ געמאכט דיא פרויהערדיגע שמוקעס . א'ך האב ז'ך
 געאיילט , געוואלט אנציהען ערגיץ אויף נאכטלאנער אונ דעריבער האב
 א'ך אויף מיר גענומען , צושלעפען דיא קליאטשע מיט אלע פוחות . נאר
 הערט אבער א מעשה ! אז א'ך האב זיא א שטארקען ציה געטאן , האט
 זיא ז'ך אויפגעשטעלט גאר דיבאם אונ געבריקעט . הע , הע ! האב א'ך
 געטראכט , דוא בריקעסט-ז'ך , דוא ווילסט מ'ך שלאגען , טא האב-זשע
 דיר א גוטע נאכט ! שלאף-זשע דיר אליין ; א'ך וועל מיר אוועקנעהן , וועל
 א'ך פטור ווערען פון אלע צרות , וועל פארשפארען פארשווארצט צו ווערען אונ

צוויין צום געשפּעט , צום געלעכטער אין איינעם מיט דיר . באלד אפּער האב
 איך צוריק זיך מיט געוועזען : הע , הע ! דוא בריקעסט זיך , דוא ביסט אין
 פעס , ווילסט מיך שלאגען , גאנץ גוט ! מסתמא הייבסט דוא אן צופיהלען ,
 מסתמא ארט דיר . און אז עס ארט דיר און הייבסט אן צופיהלען איז דא
 א האפנונג , אז דוא וועסט איה"ש קומען צום שכל , און דענסטמאל וועט זיין
 גאר עפּים אנדערש ! . . . מיט גרויס ליבשאפט האב איך געהאלטן , געגלעט
 מיין קליאטשע און זיא פאמעליך , פאמעליך געפיהרט ביז מיר זענין געקומען
 צו א גרויסען , געדיכטען וואלד . אהינצו זענין מיר אריינגעגאנגען אויף
 נאכטלאגער .

דיא קליאטשע א פירוש אויף איוב .

אונטער א הויכען , א גרויסען בוים האבען מיר ביידע זיך געטאן
 א ווארף שטארק מיר און אפגעשוואכט פון אזא ביטערער רייזע , גישט פאר
 איך געדאכט ! עם האט געטאן א בליטץ , גלייך וויא דער הימל האט זיך
 געשפאלטען און אפגעטוקט דיא וועלט מיט פייער . באלד דארזיף האט
 א הילף געגעבען א דונער און זיך אפגערופען ארום און ארום מיט שרעקליכע
 קולות וויא פון טויזענט הארמאטען . עם האט זיך אויפגעהויבען א שטורמווינט ,
 ער האט משינה געוואיעט , געוויינט , געהיילט וויא הונגעריגע וועלף . גלייך
 וויא עם האבען דעם טאג זיך אויפגעהאנגען הונדערט מכשפים . דער
 אנשלאפענער וואלד האט זיך אויפגעהאפט שטארק דערשטראקען . עם האט
 זיך אויפגעהאפט אימליכס גרעזעלע , אימליכס צווייגעלע , אימליכס בלעטמעלע ,
 אלע האבען גערעשט , געפילדערט , געפלוידערט אויף פארשידענע קולות
 און פארמישטע לשונות . סאראקעס , וואראנעס און סאנועס מיט זייער גאנץ
 פעקיל האבען אויך צוגעקרקצט , צוגעשפילט , א וויינענדיגס . יעדער בעזונדער
 האט געקרקצט , געזופצט , געשריגען , איינער דעם אנדערען מבלבל געוועזען
 ביז א שלאקסדעגען האט מיט א מאל אימליכען פארשטאפט דיא מילער ,
 שרעקליך אזא נאכט אין א וואלד , שרעקליך , שרעקליך !

— דוא ביסט עם ? האט דיא קליאטשע פלוצלים זיך אנגערופען נאכדעם ,
 אז עם האט אביסיל זיך אויסגעליימערט . דאס ביסט דוא מיין אלטער
 בעקאנטער ? האט זיא נאך א מאל געזאגט נאכדעם , אז זיא האט א זיפן

געגעבען

געגעבען און א שטארקען שאַקעל מיט דעם האַלד , גלייך וויא זיא וואַלט פון זיך אַראַפּגעוואַרפּען גאַנצע בערג מיט משה .

— איך בין עס , מיין שליםמולדיגער פּרינץ , מיין בידנע , אומגליקליכע קליאטשע ! האב איך געענטפערט און זיך צו וויינט .

— וואס וויינט-דוא ? האט זיא געפּרעגט און מיך פּריינדליך אַנגעקוקט מיט אזא פנים , טאקי נאר וויא א מענש . דוא האסט געמוזט אויסשטעהן און ליידען פון מיר צרות .

— אף ! האב איך געענטפערט , מינע צרות זענין גאַרנישט , דוא האסט זייא מיר געמאכט אומגעהרען . דוא ביסט געבויך גישט שולדיג . דינע צרות , זעהסט-דוא , זענין אהן א ברעג , גרויס וויא דער ים . איך וויין קוקענדיג אויף דיר , מיין געפאלענער , פאַרוואגעלטער פּרינץ . אף ביז וואנען וועסט-דוא אזוי אפּקומען , אלץ זיך ארומשלעפען און פון איטליכען אלץ ליידען ? ביז וואנען , אף , וועסט-דוא זיין א שקאפע , דער וועלטס קליאטשע ?

— ביז וואנען , האט זיא געזאגט , מענשען וועלען ווערען בעסער אי קליגער ! ביז וואנען עס וועט אויפהערען אי אכזריות אי רחמנות , אי רעות אי טובות , אי צולהכעים אי צוליב-זאכען , נאר אמת און גערעכטיגקייט אליין וועלען הערשען אויף דער וועלט ; ביז וואנען עס וועט אויפהערען צוויין א חילוק צווישין מענשען , א וואלף וועט וואהנען מיט א שאף , א בער מיט א קיה וועלען אין איינעם זיך פאסען און א לייב וועט וויא א רינד עסען שטרויא ; ביז וואנען עס וועט זיך פעהלען אלדאס-בייז , דיא ניט גוטע , וועלען פארלירן זייער פת און עס וועט אפּגעווישט ווערען טרעהרין פון איטליכס פנים ! ...

— אף ! האב איך געקרקצט , עס איז נאך צרווייט צווארטען ! ביז יענער צייט , האב איך מורא , זאל מען דיר דערווייל גישט זאמוטשען , גישט ארויסגעהמען דיא נשמה !

— מיט מיר , האט זיא זיך אַנגערופּען , מיט מיר געהט עס אקוראט וויא מיט מינעם איין אלטען חבר איוב , וואס בשעת ער איז איבערגעגעבען געווארען דעם שטן אין דיא הענט האט גאט דענסטמאל אזוי געזאגט : שטן , וואס דוא ווילסט טוה מיט מיין איוב , שלאג איהם , טוה איהם אן געבראטענע לייד , מאך איהם ברוין און בלויא דאס לייב , נאר זיין גייסט , זיין נפש זאלסט-דוא היטען ! ...

— איוב , האב איך א געשרייא געטאן , דאס איז טאקי דיין חבר . גיין , דאס ביסט-דוא טאקי אליין ! דאס איז א משל אקעגען דיר . דארט שפיגעלט

זיך אפ דיין גליקליכס לעבען אמאל אין עושר אין כבוד; דארט שפיגלען
 זיך אפ דייןע יסורים, דיא רדיפות, דיא שטעכנווערטליך פון דעם עולם
 בשעת דיין גרויסען אומגליק; דארט שפיגלעט זיך געטרייא אפ אימליכס זאך
 בעזונדער. איוב ביסט דוא! דוא ביסט איוב מיט זיין שטן, מיט זייןע מפות,
 מיט זייןע פאלשע חברים, וואס פאלען אויף איהם אן אין דער שלעכטער
 צייט אונ בעשולדיגען איהם, ער איז נישט גוט, ער איז נישט פרום. . . . איוב
 איז דיין היסטאריע, דיין געשיכטע. דער אנהויב איוב אונ דער מיטען
 האבען שוין ריכטיג בייא דיר זיך ארויס געוויזען, זיין סוף וועט בייא דיר אויך,
 גאנץ זיכר, מקום ווערען. דער שטורם, אין וועלכען גאט אונ דיא
 גערעכטיגקייט וועלען זיך בעווייזען, וועט, מיין איך, זיין אגרעסערער,
 א שטארקערער פון דעם, וואס איז געוועזען ערשט נישט לאנג. . . .

— מען שמיסט, האט זיא זיך אנגערופען, אז דאס האט טאקי אנגעשריבען
 יענער בעריהמטער מענש, וואס האט מיך א מאל פון א קליאטשע צוריק פאר
 א מענש געמאכט. ער האט געקוקט גאנץ ווייט. . . .

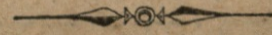
— דערצעהל מיר נאר, האב איך זיא געבעטען וואו ביסט דוא געוועזען
 דיא גאנצע צייט, זינט דוא ביסט פון מיר פארשוואונדען געווארען? ווער
 איז יענער פארשוין, וואס האט דענסטמאל זיך ארויפגעהאפט אויף דיר
 רייטענדיג? פון וואנען האט ער זיך גענומען?

— יענער, וואס האט אויף מיר זיך ארויפגעהאפט רייטענדיג, האט זיא
 אנגעהויבען צודערצעהלען, דאס איז געוועזען א ליץ, נאכדעם, אז דיא
 דייטשליך, דיא נישטיגוטע, לאזען מיך אביסיל צורוח, וואקסט געוועהנטליך
 פלוצלים אויס א ליץ, אזוי וויא פון אונטער דער ערד, זעטצט זיך אויף
 מיר אונ טרייבט מיך איבער בערג, איבער טאהלען, איבער פעלדער,
 איבער וועלדער, אבי נאר איינער האט געמאכט דעם אנהויב שפרינגען שוין
 ארויס נאך א סך לצים פון פארשידענע געשטאלטען אונ פון פארשידענע
 סאסלאוויעס. עס ווערדט א געשפעט, א געלעכטער ביז דעם הימעל,
 אימליכער זאגט א ממרא, א סליחה, נישט געשטויגען, נישט געפלויען,
 אימליכער גיט א פייג אונ שטעלט ארויס א צונג. אלע פון גרויס ביז קליין
 זעטצען זיך אויף מיר אן אונ האבען מיט מיר צוטאן. פיל מאל צוקריגען זייא
 זיך איבער מיר, איינער זאגט, מען זאל מיט מיר זיך נוהג זיין אזוי, אונ דער
 אנדערער זאגט עפיים אנדערש; יענער זאגט, איך זאל פליהען אין דער לופטען,
 אונ דער ווינשט, איך זאל געהן דורך דער ערד. עס ווערדט א ליארם,
 א געשרייא, א סומאטאכע אז דער קאפ ווערדט דול הערענדיג, אזוי שפילען
 זייא

זיין זיך מיט מיר אן , שרייען זיך אן און דער אייביגער וואפראם וועגען מיר
בלייבט טאקי אלץ נישט גערעשעט . אין קאלעמוטנע וואסער , זאגט דער עולם
א ווערטיל , איז גוט פיש צוחאפען . דאס איז אויך געזאגט געווארען אויף מיר .
אין מיטען דער בייזער מהומה האפט מיר דערווייל איינער פון דער חברה ,
פאהרט אויף מיר ארויס אין דער וועלט , מאכט מיט מיר געשעפטען און
הייבט מיר אן צופארקויפען צו פארשידענע מענשען . אויך זאג צו פארשידענע ,
מחמת אין א קורצע צייט דין אויך זעהר פיל בעלי-בתים . קוים האב אויך נאך
נישט אויספייטעט מיר ארוםצוקוקען בייא איינעם , קומט דער רוח און טאסקעט
מיר אונטק צוא איין אנדערען . בייא וועמען , ווילסטווא , בין אויך שוין
דען נישט איבערגעוועזען ? ווער האט דען נישט נהנה געוועזען און פון מיר
נישט אפגעלעקט א ביינדעל ? הייב אן פון א מינדסט פארזעל , פון א סאטצקע ,
א קווארטאלנע וכדומה ביו עפים העכערס ; פון א מגיד , א מוכיח , א ירא-
שמים ביו גאטס סטראפטשעס וכדומה אזעלכע טשינאווינקעס צווישין דיא
הימעלמענשען ; פון אסטאראזש , א סמאטריטעל , א פיסמאנואדיטעל , א נאדזיראטעל
ביו א דירעקטאר אין דיא יודישע שולען ; פון א שמש , א קהלשען שרייבער ,
א האפער , א סבארשטיק , א פאווערעניע , א דעפאטאט , א בעל עצה ,
א בעל טובה , איין אנהאפער ביו דעם בעל טאקסע פון פלייש און סוועטשנאי-
סבאר וכדומה דיא גאנצע פנופיא קהל ; הייב אן פון בעהעלפער , מלמדים ,
שרכנים , ברהנים , בטלנים , טוועננטערלייא גבאים , משולחים , האדאטייען ,
ישיבה-בחורים , פרושים , לומדים , זיידענע מענשען , שענהנע יודען , טאמענס
קינדער , תהלים-זאגער , משניות לערנער , בעלי-תפלות , שופר-בלאזער ,
דרעהדליק-מאכער , פורים-שפילער , מצה רעדלער , ביו דיא דינים , שוחטים ,
מגרים , משגיחים , טוקערענס , קנייטליך-לייגערענס . וכדומה דאס גאנצע פלי-
קורש , אלע , אלע בסדר האפען אויף מיר זיך אנגעזעצט , פאר איטליכען האב
אויך געביך בעדארפט ארבייטען און איטליכען אויף מיר טראגען . זייא קאסטען
מיר געזונט און לעפען , אויך האב פון זייא צווינגען און צוואגען . גיחייא
וואלט מיין ארבייט האטש אנגעלייגט געוועזען . חלילה ! וויפיל אויך זאל
ארבייטען איז אלץ ווייניג , אלץ קארג , אקאטאנועס עפים אזא פעקיל ,
אזא גרויסע , הונגעריגע פנופיא ! גיחייא וואלט מיין ארבייט האטש עפים
נוטצען געבראכט . חלילה ! אויך ארבייט , אויך הארעווע פאר וועמען ?
מישטעהנעס געזאגט , פאר וועמען ? . . . מעשה שטן פאל אויך תמיד אריין
אזעלכע לייט אין דיא הענט , זייא געהמען בייא מיר ארויס דעם דם התמצית ,
פארשלאגען מיר דעם קאפ מיט דעם מוח און מאכען מיר אויסצורדעהן . פון

דיא לייט ווייס איך זעהר פיל זאכען , איבער זייא איז דא פיל צושמיצען אונ
 צופרעגען . נאר נישט אלץ אפער , וואס מען ווייס קען מען ריידען , נישט
 אלע קשיות קען מען פרעגען אונ נישט אויף איטליכער קשיא בעקומט מען
 א תירוץ . וואס זאל מען טאן ? מען מוז א מאל זיך בענגניגען מיט איין תירוץ
 אויף אלע קשיות : עבדים היינו לפרעה במצרים, דאס הייסט : פאר א קליאטשע
 האט מיך געמאכט דער קעניג פון מצרים !

— איין קשיא וועל איך זיך טאקי פרעגען , האב איך צו איהר געזאגט .
 וויא קומט עס , אז אי זענע פריצים , וועלכע דוא האסט גערעכענט אין
 צעטיל זאלען וועלען אין דיא הענט געהמען אזא בידנע קליאטשע ?
 — מעשה שטן , האט זיא געענטפערט , ווערען זייא פארבלענדזט דיא
 אויגען . מעשה שטן נארען זייא זיך אונ מיינען , אז איך בין גארנישט קיין
 בידנע , אדרבה א האראפאשנע , א קאפיטאלנע קליאטשע ! . . .
 — אומגליקליכער פרינץ , בידנע קליאטשע ! האב איך א קרעכץ געטאן
 אונ מיך שטארק פארטראכט .

ישראל'יק בעקלעהרט דיא וועלט .

א פריש , געשמאק ווינטעלע האט פאמעליך געבלאזען אונ פון דיא
 וואלקענס , פון דעם שטורמווינט איז נישט געוועזען אפילו קיין זכר . דער
 אפגעטובלטער , אויסגעצוואגענער וואלד , איז געשטאנען וויא א התן-בחור ,
 אנגעטאן אין א נייער , גרינער זיפעטצע , ערשט פון דער נאדעל , געשיינט
 אונ געלויכטען וויא דער ליכטיגער מארגענשטערען , וואס האט ערשט טאקי
 געבראכט דיא פרעהליכע בשורה , אז אט באלד קומט צופאהרען דיא זיהן ,
 דיא טהייערע , גילדענע מחותנעסמע אונ דיא חתונה וועט זיך אנהויבען .
 אלסדינג האט געלויכטען , געפינקעלט , אלסדינג האט וויא עפיש זיך מכין
 געוועזען , אלסדינג האט עפיש אויסגעזעהן וויא יום-טובדיג אונ אומעטום האט
 געשמעקט געווייץ , זיסע , ליבע ריחות פון בשמים , שעהן איז דער אנברוד
 אויף טאג וועסנע אין דעם וואלד , שעהן , זעהר שעהן , דער בעריהמטער
 פלי-זמר , דער סאלאוויא , האט אנגעשטעלט זיין פידעל , אפצושפילען
 א שעהנעם , א פינעם דאפרידועי .

ער האט א שפיל געטאן אונ זיין שפילען האט מיך צונומען ! זיין ניגונדיל

האט אין מיין הארצען אויפגעריהרט טווענט שטונדעס, זיין האבען געוויינט,
געשריגען און ארויסגעגעבען זעהר א טרויערדיגען ניגון. מייע געדאנקען
האבען אלע געטאנצט אין א ראד, א שרעקליך פארמישטען טאנץ! איך האב
געטראכט און מיר פארגעשטעלט זעהר פיל אלטע אי נייע אומעטיגע זאכען.
עס האט מיר זיך פארגעשטעלט א טאג אין מיין שטאדט, וויא אזוי
און מיט וואס מענשען פריינגען איהם צו, מיט וואס זיין שטעקן אויף און
מיט וואס זיין לייגען זיך שלאפען. עס האט מיר זיך פארגעשטעלט
א פרייהמארגען: יודען שטעקן אויף און קרעכצען! וויסען נישט וואס מען
טוהט, וואס מען הייבט אן, פון וואנען זאל מען זיך דערנעהרען? זייערע
פנימער זענען בלייב, דער שטערען פול מיט קנייטשען, דיא אויגען ווארפען
זיך אין אלע זייטען, גלייך וויא זיין זוכען עפיים אן וואס זיך אנצוהאפען, אן
וואס זיך אנצושפארען, דיא חוואליעס פון דעם טאג זאלען זיין געביך נישט
דערטרינקען. זיין זיפצען, זיין קרעכצען און קנייטשען, קנייטשען דעם
שטערען. עס האט מיר זיך געדאכט, זיידענע מענשען געניצן, קנאקען אויס
דיא ביינער און געהמען זיך צו דער עבודה: רחצה, טוהען אן דיא חאלאטליך,
שיך-אויזעקעליך און חאפען זיך אראפ אין וואסער. פיפקע, דערנאך געהמט
מען קארענצעס און מען פיפקעט, אז מען ווערדט פארטיג, בעלאדט מען זיך
מיט גרויסע טלית-אונתפילין זעק, אימליכער געהט אין זיין קלייזעל, אין
זיין שטיבעל, אין זיין מנין, דארט וועט מען פארטרייבען א שטיק טאג, אביסיל
מיט ריידען, אביסיל מיט פאמטשען, אביסיל מיט דאוונען, אביסיל מיט
פוננות און דערנאך מיט א קעלעשיקעל פראנפין. — עס האט מיר זיך געדאכט:
א בעהעלפער געהט און שלעפט, וויא א קצב אויף דיא פלייצעס, צווייא
יונגע שעפעליך, צווייא יונגע פייטצליך קינדערליך, וואס ער האט זיין געביך
אויפגעוועקט פון זעהר א זיסען, א געשמאקען שלאף, וואס ער האט צושטערט
זייערע גוטע, פרעהליכע חלומות, צומטריבען פון זיין דיא מלאכים און
איבערגעקעהרט זייער געלעכטער אין א געוויין. זיין וויינען, זיין שרייען
איבער דער גאנצער גאס מיט א ביטער קול, ווארפען און צאפלען זיך געביך
שרעקליך שטארק מיט הענטליך און פיסליך, קוקען זיך אלע רגע אום צו
דער היים און פארגיסען נייע קוואלען טרעהרין. עס גלוסט זיך זיין נישט
בעגראבען ציווערען ערגיץ אין א לאך, עס גלוסט זיך זיין נישט אנצוקוקען
דארט פינצטערע פנימער, צו צוועהן דיא ווילדע אכזריות און פיין, עס האבען
זיין ערשט זיך אויפגעעפענט דיא אויגליך, ערשט זיך צופיהרט דיא פיסליך,
זיין ווילען זיין פרייא, ווילען לעבען שפרינגען און זיך שפילען! אף, קוים

וואס

וואס עס איז געווארען טאג איז שוין אזוי פיל קרעכצען , אזוי פיל הארצוועהטיג ,
 אזוי פיל ריקעס טרעהרין , איין אומעטיגער , זעהר איין אומעטיגער ניגון ! ...
 דער סאלאנוויא האט וואס ווייטער , ווייטער מעהר זיך צולאזט ,
 געמאכט שטייגער און מיינע געפיהלען האבען אויך אלץ מעהר און מעהר אין
 מיר זיך צוגאסען , געשפילט א וויינענדיגס און וועה געשריגען !
 עס האט מיר זיך פארגעשטעלט דער מארק אין גאנצען וויא ער איז ,
 מיט אלע זיינע געשעפטען און מיט אלע זיינע מענשען . עס האט מיר זיך
 געדאכט : הונגריגע , דארע מאנדעמניקעס , און אין צעהנטען איינגעהייקערטע
 ראזנאסטשיקעס פארען היין און הער ארום אין איינע צרות , קוקען זיך צו און
 שאטצען בייא זיך אפ איטליכענס קליידער , האבען איין אויג בייא וועמען עס
 זענן צוריסן דיא שטיוועל , בייא וועמען דיא הויזען , בייא וועמען דיא
 קאפאטע , דערפיהלען אין דער שטאדט דיא קליינסטע לאטע , דיא מינדסטע
 שטאטע . עס האט מיר זיך געדאכט : בלייכע , טויטע מענשען געביך לויפען
 ארום וויא דיא פארסאמטע מיין , שטעקען אומעטום אריין דיא נאז און שמעקען ,
 טאמיר וועלען וויא געפינען עפּים א שטיקעל ברויט , טאמיר וועלען וויא האמטש
 עפּים דערטאפען . איטליכער איז פארטראגען , איטליכען שפאלט זיך דער
 קאפ , איטליכער פארבייסט א ליפ , מאכט פלאנען און פארטראכט זיך ,
 איטליכער ריקט ארויף דאס היטעל , לויפט און איז וויא אויף דעם עולם
 התועה . — עס האבען מיר זיך פארגעשטעלט אלערלייא סארטען קלייטען און
 קלייטליך , טישליך און שאפקעליך , צוואנציג קרעמער שלאגען זיך פאר איין
 קונה , איטליכער ציהט אים צו זיך און זאגט איהם צו הרים וּגְבֹעוֹת . איטליכען
 קריכען ארום דיא אויגען צוועהן א גראשען לייזעכטס . דיא קונים און דיא
 קרעמער דינגען זיך , שווערען זיך , ביידע שווערען בּנְאֻמֹת , ביים ווייב ,
 בייא דיא קינדער , בייא דעם חלק לעולם הַבָּא , און גלויבען איינער דעם
 אנדערען וויא דעם הונט . זייא צוגעהן זיך , קוקען נאך איינער דעם
 אנדערען היטע מיט דיא אויגען , ווער וועמען וועט צוריק בעטען , קומען
 זיך צונויף ווידער , ווייטער דינגען זיך , ווייטער שווערען זיך מיט טויענטער
 שבועות , מיט טויענטער חרמות ביז איינעם געראט פארט צום סוף אפצונארען
 דעם אנדערען ! ... עס האבען מיר זיך פארגעשטעלט רעדליך פארשוויגען מיט
 שטעקליך אין דיא הענט , שעהנע מענשעליך , וואס האלטען זיך וויא הינד ,
 וויא וואראנעס לעבין טויטע און נבלות , וואס לעבען פון יענעמס פלייש פון
 יענעמס בלוט ; מענשעליך , וואס זייא אליין זענן נישט ווערטה קיין דרייער און
 גילטען פארט זעהר שטארק ; מענשעליך , וואס איטליכער קען זייא פאר
 קליינעטשקע ויין

קליינעטשקע אונ זענן דאך זעהר גרויס; מענשעליך, וואס אונטער דוא
אויגען, האט אימליכער אויף זיין צודערצעהלען עפיים נישט קיין שעהגע
מעשיות, פיהרט ארויס דעם גאנצען יחוס פון זיין, פון זייערע ווייבער, אונ
אין דיא אויגען האט מען פאר זיין פארט דרך-ארץ; מענשעליך, וואס זענן
אין דער אפשטשעסמווא א מכה, וואס מאכען איהר קאליע דאס בלוט אונ נאגען
זיא אויס; מענשעליך, וואס אנקוקענדיג דאכט זיך, זיין זענן שטארק
בעשעפטיגט. פארנומען מיט עסקים, עס שוויצט זיין תמיד דאס פנים,
שטענדיג פול מיט סודות אונ ריידען דאס רוב אויף דעם ווינק, אונ באמת
זענן זיין פוסטע מענשעליך, ליידדיג געהער, טויגעניכטען; קורץ אונ גוט,
זענע מיני מענשעליך, וואס דרעהן זיך תמיד ארום קהל, ווילען דער שטארט
רק איינבריינגען, רק טאן טובות, וואס לייגען זיך אין גאנצען אונעק פאר
דער שטארט אונ לעבען בכבוד, עסען דאס געסטע אונ טרינקען טאגטעגליך
א גוט גלעזעלע וויין; מענשעליך, וואס דרעהן זיך אלץ אין דיא קהלס
שטיבלים, לעבין דיא גבירים, אויף דיא אסיפות, אין דיא יאטקעס אונ
אין דיא וויינשענקען, וואס פיהרען דיא גאנצע קאמאנדע ביין דיא וויבארעס,
ריימען אימליכען איין א סוד אין אויער אונ שרייען זשעלאיעס, אדער
נעזשעלאיעס פאר כל ישראל; מענשעליך, וואס וויטען זיך, נעהמען
אראפ דאס היטעל פאר אימליכען טשינאווינקעל, וואס קריכען תמיד זיך
פארצושטעלען, פאר א נייעס גופערנאטאר אי פאר א נייעס פאליצמיסטער
אונ ראפארטעווען תמיד מפה דער שטארט; מענשעליך, וואס זעהן אויס
וויא שרעקליכע וועלף צווישן דיא ארמע, בינדע שאף אויף דעם מארק! ...
איך זעה דארט דעם בעל-טאקסע, וואס א מאל איז ער געווענען א דאר יודעל,
א ביטערער אכיון, א קבצן, געגאנגען תמיד צופוס אין צעריסענע שטינוועל, קיינער
האט אויף איהם אפילו נישט זיך אומגעקוקט, איצט האט ער זיך פארלאזט
א בייכעל, פאהרט וויא א שררה אין א פאיעטאן מיט א פאר גוטע פערד אונ
קלאגט זיך פאר אימליכען אויף דער איצטיגער שלעכטער צייט, ער דערלייגט
נעבן געלד! ... עס שטעלען מיר זיך פאר געשטעמפעלטע אפדירקעס, דאס
איז דעם בעל-טאקסעס המצאה, ער וויל, מען זאל זיין פארקויפען דווקא
אין גאנצען, נישט פערטלענווייס, פדי דער ארמער עולם זאל דערצו נישט
קענען קומען אונ מוען נעהמען פלייש וויא טהייער דער מקח איז, איך הער
א ליארס, א געשריין, מען האט געהאפט א הילטייקע, א גנבטע, איינע
האט פאר רחמנות פארקויפט א פערטעל גאנו עפיים איין ארמער יודענע פון
איהר קראנקען מאנס וועגען! איך זעה וויא מען רעבענט זיך מיט דער גנבטע

אפ, אונ איהר געשרייא, איהר געוויין, גערייכט ביו דעם הימל... איך הער
 וויא איינער דינגט זיך מיט א בעל מלאכה, וויל איהם פון דער ארבייט
 אפרייסען א פאר גראשען. דער בעל מלאכה בעט רחמים, טענהט, ער וועט
 דעם גאנצען טאג ארבייטען, פראצעווען מיט נויטשווייס אונ דאס פארדינסט
 וועט איהם נישט טראגען אפילו אויף דעם עסען. ער בעט זיך געביך וויא
 בייא א גולן, מען וויל איהם אבער נישט הערען, פלוצלים, זעה איך,
 קומט אונטער א געזונטער, א בעלייבטער, א שעהנער יוד אין א גרויסען
 ספאדיק מיט א פאטשיילע אין דער האנד. מען גיט איהם א גאנץ פיינע
 נדבה, אונ ער בלאזט זיך, ווארטשעט עס איז קארג. מען דערלייגט איהם
 גאך, עס איז אלץ קארג, אזעלכען וויא ער קומט א סך מעהר פאר זיין
 בייכעל, פאר זיינע געגרייזעלטע פייקעליך אונ פאר זיין הדרת פנים. יענער
 האט א זכיה, אז זיין געלט, זיין מיה, געהט אריין צו אזעלכען וויא ער
 אין דער קישקע! אך, וויא שרעקליך דער מארק זעהט אויס, וויפיל
 אומגערעכטיגקייט ווערדט דארט געשעהן! דיא ארעמקייט, דאס ביטערע
 עלענט, דאס שרייען אונ קרעכצען רופען זיך טרויערדיג אפ טיף אין דעם
 הארצען. א טרויערדיגער, זעהר א טרויערדיגער ניגון!

שפיל סאלאווייטשיקעל, שפיל! דיין שפילען צונעהמט מיך בעסער
 וויא אויף א בעדעקענס. איך וויל אביסיל זיך בעטראכטען, איך וויל אביסיל
 זיך דערמאהנען אונ פארשטעלען אונזערע צרות. שפיל סאלאווייטשיקעל,
 שפיל, איך וויל אביסיל וויינען!

ער האט טרויערדיג געשפילט! עס האט מיר זיך פארגעשטעלט
 א יודענש שטוב. דארט מאכט זיך קיין רגע נישט צו דיא טהיר. עס געהן
 א סך ארמע לייט, אי יונגע אי אלטע, ווייבליך, מיידליך אונ קליינע
 קינדער, איינער געהט ארויס, דער אנדערער קומט אריין, בתוך הבאים
 קומען אן גבאיטעס מיט זייער חן. דער גאך טוהען זיך א לאז שעהנע יודען
 אין בגדי משי פאדערען געלט פאר זייערע זכות אבות. גאך זייא קומט אריין
 א מגיד, א נשרף, א ירושלמי, א משולח, איין עגונה מיט אלטע, פארשיממעלטע
 כתבים. באלד נאכדעם קומט א שמש פון דער שול, מאהנט פאר א שטאט,
 פאר איין עליה, פאר א מי-שברך, פאר א מלא אונ פאר א גדר, ערשט
 אפגעפארטיגט זיך מיט דעם, גיבען זיך איינער גאך דעם אנדערען א שאט
 א פעקיל פארשידענע גבאים מיט פושקעס אי אהן פושקעס. דער מאהנט
 מעמדות אויף ארץ ישראל, דער אנדערער עפיוס אויף תלמוד תורה, דער
 דריטער בעט אויף הכנסת בלה, דער פערטער אויף דעם הקדש, דער פינפטער

אויף

אויף חֲבֵרָה מְשֻׁנִּיּוֹת, דָּער זעקסטער אויף חֲבֵרָה נִרְחָמִיד וּכְדוּמָה נָאָךְ אונ
 נָאָךְ חֲבֵרוֹת. בִּינְתֵימ קומען צווייא בְּכַבּוּדִיגֶע בְּעַל־בֵּיתִים מיט בְּרִיטְקִיט, רִיימֶען
 עֶפֶס שְׁמִילֶעֲרֵהִיט אִיין אִין דָּעם אויער, זאָגען דערנאָךְ הוּיךְ אויף אַ קול
 מיט אַ זיפּן: הֵינט פֿאַרשטעהט איהר שוין פֿאַר וועמען? אונ געהמען...
 גאר אִין מיטען דרינגען קומט דער קהלשער שמש אונ מאהנט עפֿים צום
 רייסטער, דער דעפֿאטאט שטעלט נאָך אַ מאל אַרײַן אַ פֿאַסטאי, דער קצב
 זאָגט אַן מיט דער דינסט, אז פון איצט אָן, זאל מען מוחל זײַן צולייגען צו
 דער אַקע פֿלייש נאָך צוואַנציג גראשען, מען האט פֿאַרגרעסערט דיא
 טאַקסע... הַפֿלל מען רייסט פון אלע זייטען, איטליכער גיט אַ חאַפּ,
 אַ קניפּ, אַ צופּ, עס שטעלען זיך אִין דיא אויגען טרעהרין, עס איז שווער
 אויסצוהאַלטען. שפּיל סאַלאַוויטשיקעל, שפּיל, אַיך וויל אַביסיל וויינען!...
 ער האט זיך צושפּילט, צוגאַסען אונ געמאַכט אומעטיגע שטייגער! עס
 שטעלט זיך מיר פֿאַר, וויא יודעש געלט, יודעש בלוט געהן לאַיבֿוד, זײַא
 גיסען זיך וויא וואסער אונ בריינגען נישט קיין שום נומצען. מישטעהנעם
 געזאָגט מַה חסדנו, וואס איז אונזער חסד, אונזערע צדקות? עס שטעלט
 זיך מיר פֿאַר אונזערס אַ תּלמוד תּורה, אַ וויסטע, אַ פינצטערע חורבֿה, עפֿים
 אַ שטיבעל אויף אַ הֵהנערש פּיסעל, ערגיץ אִין אַ לאַךְ. אינווענדיג שטיינקט
 שײַמעל. דער צובראַכענער פֿאַל אונ דיא ביינק זעגן בעדעקט דיק מיט
 בלאַטע, דיא פענסטער אויסגעשלאָגען, פֿאַרשטעקט מיט שמאַטעס. אַרמע,
 הונגעריגע, אַפּגעריסענע יתומים וואלגערען זיך ביז דעם האַלז ווייט אִין
 מיסט, פֿאַרשמירט וויא דיא רוחות אונ האַבען קיין פֿנים נישט פון מענשען.
 וואס, מישטעהנעם געזאָגט, קען פון זײַא דאַרט ווערען? וואס וועלען זײַא
 זיך אויסלערנען אונ צו וואס וועלען זײַא שפּעטער טויגען? אַיך דער וויא אזוי
 זײַא קרעכצען אונ זיפּצען. דאס קול פון זייערע פֿאַרלאַהרענע יונגע יאהרען,
 דער אַיך, שרײַעט אַרויס פון דיא קופּעס ערד אונ מיסט! דאס קול פון דיא
 אומגליקליכע, פון דיא פֿאַרלאַהרענע נפֿשות, דער אַיך, געהט אַרויף אִין
 דעם הימעל אונ שרײַעט דאַרט גוואלד אויף דער גאַנצער שטאַדט יודען!
 אויף איטליכען פון אונז, קאַפען אַראַפּ דיא בלוטיגע טרעהרין, קיינעם פון
 אונז וועלען זײַא נישט געשוויגען ווערען!... עס שטעלט זיך מיר פֿאַר אויך
 דער הקבֿ"ש, אַדער, לאז זיך האַמש זײַן, דער בקורחולים, מיט אלע זייגע
 ווילדע הנהגות. אַיך דער עפֿים אַ רעש, אַ יאַמער, אַ קלאַג דאַרט אויף דעם
 הוּיף. אִיין אַרמע יודענע האט אַהינצו געבראַכט צופֿיהרען איהר קראַנקען
 מאַן, איהר גאַנצער פֿרנסה געפֿער, איהר גאַנצע אַנהאַלטעניש, דיא גבֿאים

אָפּער לאַזען איהם נישט אַרײַן בײַז דױא בײַדנע וועט נישט געבען פֿרױהער
א פֿאר קערבליך. דערנױל ווױא זױא לױפֿט אַרום, בֿרעכט דעם קאפּ ווױא
צופֿעקומען דאָס געלט, אױז אױהר קראַנקער מאַן געבײַך לעבײַן פֿלײַט
געשטאַרבען. דױא פֿרױשע, ווױסע אלמנה קומט אונ בֿענוױנט אױהר מאַן אױף
דער גאַס, מיט אױהר אײַנעם ווױנען נאָך אַרמֶע לײַט, נאָך ווױסע אלמנות
מיט צופֿראכענע הערצער. עס אױז אַ יאָמער, אַ קלאַג, מען צוגעהט פֿון
טֿרעהרײַן. פֿאַמעליך אַבײַסל שפּיל סאַלאַווױא, עס האַט בײַא מױר אײַן דעם
האַרצען שױן געלאַפֿנעט אַ שטֿרונע!

ער האַט אַבײַסל צוגעקנאַקט אונ געמאַכט טֿרעלען. עס האַבען מױר זײַך
פֿאַרגעשטעלט יודישע פֿאַראַדקעס, ווױא פֿון אונזער רײדען קומט גאַרנישט
אַרום. מיטטעהנעס געזאָגט מַה אָנו, מַה הײַנו, וואָס מױר זענײַן אונ וואָס
אױז אונזער לעבען? עס שטעלט זײַך מױר פֿאַר אײַן אַסיפּה. דאַרט אױז
אַ ליאַרם, אַ געשרײַא ווױא אײַן אַ באַד, אײַנער אױז מבלבל דעם אַנדערען.
זאָגט אײַנער עפּים אַ וואַרט, שרײַעט יענער נײַן, אַדרבָה, פֿאַרקעהרט! אונ
הערען בײַדע נישט וואָס זײַא רײדען. אײַטליכער האַלט זײַך פֿאַר אַ חכם, פֿאַר
אַ ווערטעלזאָגער, לאַז עמיצער עפּים אַנהױבען צו זאָגען, פֿאַלט אױהם יענער
אַרײַן אײַן דױא רײד. עט, מאַכט ער, לאַזט זײַך דײַנען, מַבַּח דעם האַב אײַך
געזאָגט אַ גאַנץ גלײַך ווערטעל... וואָס הײַסט עס? שפּדינגט אַרום אײַנער
פֿון דער זײַט, אײַך בײַן אױך אַ בעל־הבית, אױך אַ הױגער, אײַך האַב אױך
אַ דעה! מען צוגעהט זײַך לֶסוּף שטאַרק פֿאַרשױצט אונ מען ווױסט נישט מיט
וואָס מען אױז געקומען, מיט וואָס מען געהט אַוועק. עס קומט אױס דעם עולם
ווערטעל: עס אױז געבליבען, שטען וואַרנער זאַל ווױטער וועהנען מיט דער
גרושה! אײַך הער ווױא אַ פֿאַר גבֿירליך, עטליכע בעלי־טובּות, עטליכע
דֿרעהער אײַן קהל, אונ דער בעל־טאַקסע מיט זײַן קאַפיטעל לאַבען זײַך נאַכדעם
גוט אױס אונ מען טוהט וואָס מען וויל. בַּאַלד נאָך אַזאַ אַסיפּה ווערדט ווױא
געוועהנטליך טהײַערער דער מַקח פֿון פֿלײַש. בעלי טובּות נעהמען בעזונדער
פֿון אײַטליכער אַקע עפּים דרײַערליך אונ עס ווערען בעשאַפען עפּים שטילע,
שפּאַגעלנײַע נאַלאַגען. — עס שטעהן מױר פֿאַר דױא אױגען אונזערע וויבֿאַרעם
ווױא אַזױ מען קלױבט אױס שטעלענעס אונ אַ גופֿערסקען רב. פֿע, וואָס דאַ
טוהט זײַך! אײַך קען נישט צוועהן ווױא מענשען פֿאַרליהרען זײַער שכל, זײַער
האַרץ אונ זײַער מענשליכע בֿהירָה; אײַך קען נישט צוועהן ווױא מען שאַפֿקעוועט
פֿאַר אַ ליאַד גבֿירעל, עפּים פֿאַר אַ ספּאַדיקעל. ווױא מען סלױשעט עפּים פֿאַר
אײַן אױפֿגעקומענעם מִשְׁרַת וכדומה אַזעלכע מײַני פֿאַרשױנען. אײַך קען נישט

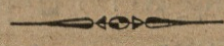
צוועהן וויא מען פארקויפט דעם אמת, דעם יושר און דיא פאלזע פון דער
 שטראט פאר א גלעזעל פראנפין, פאר א קניש. עם קאכט זיך מיר איבער
 דאס בלוט צוועהנדיג, אז בעזונתינו הרבים איז נישטא בייא אונז מיט וועמען
 עפיים צוטאן, מיט וועמען עפיים צומאכען. קיינער מיינט נישט ערענקט! עם
 ווערדט מיר צוועטצט דיא גאל צוקוקענדיג וויא בעזונתינו הרבים אונזער
 עולם שלאפט, וויא ער איז פארטראגען אין חלומות, ער דיינקט נישט,
 בעטראכט נישט, ווייסט נישט זיין לאגע, קיינער בערעכענט נישט, זארגט
 נישט און פיהלט נישט פלזמן עם איז איהם נישט גוגע אין זיין נפשיל, טאקי
 נאר מחילה אקסען, וואס בישעת מען קוילעט איינעם שטעהן זיך דיא איבריגע
 און קייען, מעליגרהין גאנץ רוהיג עם ווערדט מיר א לאך אין הארצען
 צוועהנדיג. . . . נאר אבער גוואלד, פאמעליך סאלאווייא, פאמעליך! עם
 האט בייא מיר געשפרונגען שוין גאך א שטרונגע!

וויין ישראליק, וויין! האט מיר מיט איטליכען שפיל דאס וואלד-
 קלעזמעריל געזאגט. עם האט מיר זיך געדאכט וויא פאר דער חופה. דער
 ברחן דערמאהנט מיך, איך בין א יתום. . . ישראליק, לאזט ער אויס צום
 גראם מיט א ריהרענדיג קול: א יתום מוז אויף דער וועלט פון איטליכען
 אויסשטעהן זעהר פיל, וויין ישראליק לעב, וויין, קלעזמעריל שפיל!
 איך דעק צו דיא אויגען מיט א טיכעל, בענוואש מיך מיט טרעהרין און
 שטעל מיר פאר זעהר נישט קיין פרעהליכע זאכען.

עם שטעלען זיך מיר פאר אונזערע קלייזליך און שטיבלך. מישטעהנעם
 געזאגט וויא אזוי זייא זעהן אויס, וויא אזוי מען פיהרט זייא און וויא מען
 האלט זייא ריין! איך געה פארבייא דורך אונ עם פארשלאגט מיר דיא נאז. . .
 דארט האלטען זיך אויף ליידיגעהער, בטלנים ליגען דארט אויסגעצויגען אויף
 טיש און אויף בייגק מיט פיפקעס אין דעם מויל, פיפקען, שפעטען פון דער
 גאנצער וועלט און דערצעהלען מעשיות. דאס זענין אזעלכע מיני ווערעם,
 וואס טאטשען און האבען זייער גאנצע יניקה פון אנדערע. דאס זענין עפיים
 גאר מאדנע באנקירין, וואס רעכנען דיא גאנצע שטאדט הייער פאר זייער
 קאנטאר, איטליכער איז זייא תמיד שולדיג און מיט איטליכען פיהרען זייא
 בעשטענדיג קאנטעס. גליקליך מעג זיך שעטצען יענער, וועמען זייא
 פארליינגערען דעם חוב אויף אביסיל שפעטער. — איך זעה עפיים אגומא
 מקבלים, אביונים, קבצנים, דלפנים, טויגעניכטען, קאלעקעס מלמדים,
 פארצעהניאהרדיגע, פארזאהרדיגע, און היינטיגס יאהרדיגע בעליבעסליך,
 וואס עסען קעסט. איך הער פלוצלים אויף דער גאס עפיים קלעזמער שפילען.

פריהער

פריהער לויפן ווייסע חברה הענדום פענדום, הינטען געהט א גרויסער עולם, עם פרענען הבדלות. דאס פיהרט מען צו דער שול א חופה, אומגליקליך צומאקען דארט א יונגעל מיט א מיידעל, וואס ווייסען נאך גאר נישט פון וואס צוזאגען. ביי שפעט אין דער נאכט, זעה איך, פיהרט מען חופות, עם ווערען אפגעמאכט עפנים אגוזמא חתונות. אלטע באפעס פליעסקען. מחותנים טאנצען, דער עולם איז לוסטיג, א פרייד, א שמחה! מזל טוב איך, יודען, מיט שפאגעל נייע ארמעלייט! מזל טוב איך מיט א נייע פעקיל לעדינגעהער! מיט נייע קאנדידאטען אויף מלמדים, אויף מקבלים, אויף באנקנועטשער אונ אויף גילדענע-אדער יודען! מזל טוב איך גאר מיט א פריש צעטיל פון קייטיגע גרעט, מיט אלע אייערע שמוציגע, פוילע אונ פוסטע מענשעליך! מזל טוב איך מיט פרישצאפעלדיגע פיאונקעליך! גרייט אן יודען, בלוט, גרייט אן געלט, געלט, געלט! גוואלד סאלאווייא גענוג, גענוג צושפילען! עם רייסט מיר דאס הארץ, עם שפרינגען, עם לאפנען אין מיר אלע שטרונגעס! . . . .

זיא איז קוים לעבדיג פון זייערע הענט ארויס.

אז איך האב מיך אומגעקוקט דערנאך צו מיין קליאטשע האב איך געזעהן, זיא ליגט אויסגעשטרעקט וויא א טויטע אונ סאפעט גאנץ שטארק. — אף! האט זיא צו מיר זיך אנגערופען מיט א קרעכץ, זייא האבען מיך גאר זאמוטשעט. איך פיהל, אז אלץ וואס ווייטער געהן מיר אויס דיא קרעפטען. אין דער צייט, ווען עם עפענט זיך מיר אויף דאס מזיל צום היידען, ווען איך הייב מיך אן ארומצוקוקען אונ אלסדינג צופעטראכטען, דענסטמאל הייב איך ערשט אן צודערפיהלען מינע וועהטיגען. . . . אף, זייא האבען מיך שרעקליך אפגעשוואכט, שרעקליך קראנק געמאכט. איך פיהל אין מיר נישט קיין גאנץ אבר, קיין גאנץ ביינדעל! זעהר שטארק האבען מיך דא ערשט זאמוטשעט עמליכע פארשוידליך, איך בין פון זייערע הענט קוים גאנץ ארויס מיט דעם לעבען.

— דערצעהל מיר, האב איך געזאגט מיט א פארקלעמט הארץ, דערצעהל מיר, ווער זענן דיא דאזיגע פארשוונען? אונ וואס האבען זייא דיר געטאן? — העלף מיר, איך בעט דיך, אביסיל זיך אויפצוהייבען אונ אנצושפארען

זיך אויף דער זייט . עם איז עפּים קיין דהדאָרף נישט וויא אײַך ליג אזוי
אויסגעשטרעקט . אײַך קען מײַך , לאַ עליכס , אליין קיין ריזר נישט טאן .
אזי מיין קאפּ , מיין קאפּ !

— וואס איז ? האב אײַך זיא געפּרעגט מיט רחמנות , דער קאפּ טוהט דיר
געבײַך וועה ?

— אזי ! האט זיא געענטפּערט , עם טוהט מיר וועה איטליכס אַבּר ,
איטליכס גליד בעזונדער , מיין גאַנץ לייב אונ לעבען . עם טוהט מיר וועה אי
דער קאפּ , דער קאפּ , אי דער גאַנצער פּאדער חלק , דער פּאדער חלק וויא
אײַך מהילה דער הינטער , הינטער חלק ! . . . .

— לאז זיך פון דעס טוועגען נאַר נישט אפּ , האב אײַך זיא געבעטען .
מאַרצען אז מיר וועלען זיין אין דער שטאדט וועל אײַך בעטען אַ דאַקטאר ,
ער זאל דיך בעטראכטען אונ דיר עפּים פּאַרשרייבען .

— אי , אי ! האט זיא זיך אַ האפּ געטאן זעהר דערשראקען . דערמאהן
מיר נישט , אײַך בעט דיך , דערמאהן מיר נישט קיין דאַקטאר ! ווער קען
נאך אזוי וויא אײַך דיא דאַקטורים , דיא קאַנאוואלעס מיט זייערע רפואות ,
מיט זייערע פּאַרשרייבעכטען ? . . . בייא זייא איז באלד לאזען צו דער
אדער , בלוט אפּצאפען אונ דורכציהען זאנואלקעס . אײַך האב שוין בה"ש
אויף מיר אַ סך בלויע צייכענס פון זייער פּאַרשרייבעכטס . זעהסט דוא בייא
מיר אַט דיא פּרישע סינאקעס ? דאס האט מיר נישט לאנג געמאַכט
אַ דניעפּראוויצער קאַנאוואל מיט זיין קליפּערגעצייג אונ מיט זיין פּאַרשרייבעכטס .
ער איז פּשוט זיך מחיה ווען עם מאכט זיך איהם אַ געלעגענהייט צופּאַרשרייבען .
עם זענין דא זעהר פיל אועלכע דאַקטורמליך , וואס וויא באלד נאַר עפּים
אַ מינדסטע זאך , אַ קלייניגקייט , האבען זייא שוין ליב צופּאַרשרייבען , אונ
שרייבען אן אַ מגילה , אַ גאַנץ גרויסען בויגען . . . . .

נאַכדעם אז דיא קליאטשע האט וויא עם איז , זיך אַנגעשפּאַרט אויף
דער זייט , איז זיא געלעגען אַביסיל שטיל , האט אַפּגערוהט אונ געחאַפּט
דעם אטעהעם . דערנאך האט איהר עפּים וויא זיך אַיפּערגעטיטען דאס פּנים ,
געקוקט אויף מיר מיט אַ פּאַר קלונע אויגען , גאַנץ נאַר וויא אַ מענש , אונ
אַנגעהויבען צו דערצעהלען מיט דיא ווערטער :

— אויב דוא ביסט אפּשור אַ מאל געוועזען אין גלופּסק מוז דיר זיכער
בעקאַנט זיין , אז נישט ווייט פון דער שטאדט ארויסגעהענדיג , לעבין וואלד ,
איז געשטאַנען איין אלטער פּאלאץ , אַ חורבנה פון כּמה שנים . דער גאַנץ
גרויסער , ברויטער פּלאץ , אויף וועלכען ער איז געשטאַנען האט פּאַרנומען

דיא

דיא אויגען מיט זיינע שעהנע גערטנער , מיט זיינע פרוכטאווע ביימער ,
 האמטש וויא אפגעלאזען , וויא ווילד פארוואקסען מיט גראז זייא זענין געוועזען .
 נישט איינער פון דיא , וואס פלענען פארבייא איהם געהן שפאצירען , פלעגט
 זיך אלץ ווינשען , אז גאט וועט איהם העלפען צוגעווינען דעם גרויסען
 געווינסט , דיא צווייא מאל הונדערט טויזענט רובל , אדער גאר צוגעפינען
 איין אוצר , אונ מאלע נאך זאכען , וואס דער אויבערשטער קען צושיקען ,
 דענסטמאל וועט ער זיך אוועקקויפען אט-אדעם פלאמץ אונ דא שטעלען
 א שעהן הויז . קיין בעסערס דערפון בעדארף מען שוין מעהר אויף דער וועלט
 נישט האבען . דא קען מען לעבען גאנץ גליקליך אי צווישן גאט אי צווישן
 לייט . אזוי פלעגט איטליכער זיך ווינשען , אונ פון איטליכענס ווינשען האט ,
 וויא דער שטייגער איז , זיך אויס געלאזען א טייך . דערווייל איז דער אלטער
 פאלאץ זיך געבליבען אלץ טאקי א הורבה אונ אזוי אוועקגעשטאנען א צייט
 מיט יאהרען !

גאר אלסדינג אויף דער וועלט האט א צייט . אויף דעם אלטען פאלאץ
 איז אויך געקומען זיין צייט אויפגעריכט צו ווערען . עס האט זיך געיאנוועט
 פלוצלים דער גליקליכער , דער מזלדיגער מענש , וואס איהם איז בעשעהרט
 געוועזען צוגעקומען דעם שעהנעם , טהייערען פלאמץ . מיינסטדוא אפשר ,
 ער האט געוואונען , אדער געפונען איין אוצר ? הלילה , אפילו נישט קיין
 פרוטה ! אדער מיינסטדוא אפשר , ער האט געהאנדעלט אונ פארדינט ?
 נאך א מאל גיין , הלילה ! אדרבה , וויא איטליכען איז בעקאנט איז ער געביך
 אין האנדעל גאר קיין מוצלח נישט געוועזען . ער האט אין זיין לעבען עטליכע
 מאל אי זיינס אי פרעמד געלט , לא עליכם , אנגעוואהרען . צו וועמען ער
 האט זיך צוגעריהרט איז יענער גיזוק געווארען . א מאל האט ער זיך צוגעריהרט
 צו איין צוקערפאבריק פון א גרויסען , בעריהמטען סוחר , איז זיא , מעשה
 שטן , פון אונטער זיינע הענט עפיש וויא פארשוואונדען געווארען , אונ
 איידער דער סוחר האט נאך צייט געהאט זיך אומצוקוקען , דערווייל האט ער
 איהם פארפיהרט ביז דעם האלז ווייט אין דער בלאמע . א פנים נישט בפיוון ,
 גאר גלאט פשוט , ווייל ער איז אין דעם האנדעל קיין מוצלח נישט געוועזען .
 מיילא וואס דען-זשע ? גאט האט איהם געהאלפען אויף דער עלטער זיך
 אריינצוהרעהן אין קהל אונ ווערען דער שטאדטס בעל-טובה ! קוים איז ער
 א געוויסע צייט אוועקגעוועזען א בעל-טובה , א דרעהר אין דעם קעסטעלע ,
 האט רבוני של עולם איהם מיט א מאל בצאהלט שכר פאר זיין צער , פאר
 זיין גוטסקייט , פאר זיין מיה נעביך אונ איהם מוכה געוועזען מיט דעם
 אלמען

הית

אלטען פאלאץ! אין יענער צייט בין איך, שליממולדיגע קליאטישע, געוועזען
 אין ווינע הענט. ער האט זיך אנעהם געטאן צו מיר גאנץ געשמאק און
 געארבייט מיט מיר עבודת-פרך. ער האט מיך איינגעשפאנט אין וואגען און
 איך בינדע האב איהם געמוזט געפירן אנפיהרען אין גאנצען דיא ציגעל און
 דיא לעהם אויף דעם גאנץ גרויסען הויז, וואס ער האט דארט זיך
 אויסגעבויעט! אפגעהיט זאל מען ווערען פון אזא בעלה-בית! ...

קוים וואס איך האב איהם אויסגעבויעט פיתום, האט ער מיך אין
 א קורצער צייט געצוואונגען איהם אויך אויסצובויען רעמסס. אויף א גרויסען
 פלאטץ, אין מיטען דער שטאדט, וואס איז אוועקגעשטאנען ליידיג א סך
 יאהרען, אהינצו האב איך איהם געמוזט ווייטער אנפיהרען לעהם און ציגעל,
 אויסצוסטראיען א גרויסען מויער מיט א סך קלייטען!

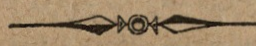
שווערער נאך פון לעהם און ציגעל איז מיר געוועזען צופיהרען עפיים
 א ספאדיק מיט זיין פנופיא, וואס זענין געוועזען צווייעט צושפרייעט אין
 פארשידענע שטעטליך. איך האב געהאט דאס לויפעניש, איטליכען
 בעזונדער אפצופיהרען דעם הארטש און אלע בעדערפעניש, וואס מען
 בעדארף האבען צום לעבען. מען פלעגט מיך אנלארען מיט משא און אלץ
 טרייבען, טרייבען. איך האב עס גאר קיין פח נישט געהאט אויסצושטעהן! ...
 נאך אפעקיל האב איך אויף מיר געהאט, זעהר א ביטער פעקיל, וואס פון
 איהם מענסטדוא הערען.

ערגיץ אין א שטעטל, ביים דניעסטער, ליגט דארט פון הונדערטער
 יאהר בעגראבען עפיים איינער א גרויסער למדן. פון כמה שנים האט מיט
 איהם איטליכער דארט זיך מיחס געוועזען, גאר דערבייא טאקי איז מען
 געבליבען. פלוצלים יאוועט זיך אין דעם מייעריל, וואס אויף זיין קבר,
 א גר-תמיד, דאס הייסט א לעמפיל, אין לעמפיל עהל מיט א קנייטיל, וואס
 ברענט פסדר. מיילא, דאכטונד, וואס איז אזוינס א לעמפיל? וועמען געהט
 עס אן? מיר אבער האט עס געקאסט געוונט און לעבען. דיא דאזיגע
 פארשויען, וואס האבען כמציא געוועזען דאס לעמפיל און אנגעהויבען בייא
 איטליכען, אי בייא היגע, אי בייא דורכפאהרענדע אורחים, צושלעפען
 געלט אויף עהל, דיא לייט האבען מיך דערטאפט אין ווייערע הענט, און
 אין דער צייט, וואס וייא האבען זיך מתעסק געווען אין דער מצוה, דערנווייל
 האב איך, שליממולדיגע, געפיהרט און געפיהרט צו זייא א היים, אויך אין
 ווייערע קלייטליך פון אל-דאס-גוטס, גאנצע פעסער עהל, פעסליך הערינג אי
 מאסלינעס וכדומה נאך סחורות, וועלכע א קלייט בעדארף צוהאבען. פון

דעם לעמפיל איז מיר וויסט אונ פֿינצטער געווארען אין דיא אויגען ! . . .
 איך בין קוים לעבדיג ארויס פון זייערע אלעמענס הענט, נאר מיר
 אבער איז שוין אזוי בעשעהרט, אלץ צוהארעווען אונ אויסצושטעהן אויף
 דער וועלט פון אימליכען שלאק בעזונדער. אזעלכען, צוועמען דער ריה
 האט מיר דערנאך פארטראגען האב איך געזעהן דאס ערשטע מאל אין מיין
 לעבען. דיא משא, וואס ער האט אויף מיר אנגעלייגט, איז בממשות גישט
 געוועזען אזוי שווער. עס האט אבער געהאט א שרעקליכען נפוח. א נפוחצואך
 איז א סך ערגער צופיהרען וויא לעהם מיט ציגעל, וויא פעסליך הערינג מיט
 עהל. ער האט מיר עפּים מיט אלערלייא געדרוקטע בלעטער בעדעקט אין
 גאנצען אזוי, אז פון דיא בלעטער האט מען נאר געזעהן ארויסשטעקענדיג
 לאנגע אויערען אונ מהילה אַעק. מען האט זיך געהאלטען אין דיא זייטען
 לאכענדיג פון דעם, וואס איז דארט געשטאנען געשריבען. עפּים האט מען
 שטארק הויק געמאכט פון איהם געביך, פון מיר געביך אונ פון אונז
 ביידען. ער, א טשיקאוועשטש, איז געוועזען גאנץ רוהיג, צי האט ער זיך
 גישט וויסענדיג געמאכט, צי האט ער טאקי גישט פארשטאנען. וויא דיא
 מעשה איז שוין דארט געוועזען, ער איז בייא זיך געווען שטארק. מיר
 אבער, מעשה שטן, איז דיא זאך זעהר גישט אנשטענדיג געוועזען, מיר איז
 גישט געפעהלען, מען זאל פון מיר, צוליב איהם, לאכען. היינט האט מיר
 טאקי אויך געריסען דאס הארץ אויף איהם געביך, פאר וואס זאל מען איבער
 איהם אזוי זיך לוסטיג מאכען? א מענש, וואס זינט איך בין בייא איהם
 געוועזען האב איך איהם גישט געהערט זאגענדיג אפילו קיין פּיטצעל ליגען,
 וואס וועמען איהר ווילט אויף דער וועלט האט ער טובות געטאן, וואס פּמעט
 גישטא איין זאך, אפילו א קלייניגקייט, אין וועלכער ער זאל זיך גישט
 אריינמישען, טאקי נאר גלאט פאר גוטסקייט, האטש מען האט איהם גארנישט
 געפעטען; א מענש א בעל סוד, אונ אז ער גיט שוין א מאל יא ארויס עפּים
 ״סודות״ זענין זייא איינמאל גאר בעקאנטע זאכען, וויא א שטייגער, אז
 אין יענער אונ יענער שטאדט לעבען מענשען, ראובן, איינער הייסט ראובן.
 שמעון, איינער הייסט שמעון, לוי אונ נאך איינער הייסט לוי; אז דארט
 אונ דארט, געפינען זיך בתי־מדרשים, בעלי־מלאכות, בהמות מרייבט מען
 דארט אין דער משערעדע קאמשיקעס געהן פארפּים, אונ צווייטענס אז ער
 גיט ארויס אזעלכע סודות, אט אין דרינען טאקי ליגט ערשט א סוד, עס
 איז זיכער גישט אומויסט. . . . אזא גוטער אמתער מענש אהן שום חכמות
 זאל האבען אזוי פיל שונאים! הלעבין ארחמנות. ווייניג מיינע צרות האב

איך

איך נאך געמוזט ליידען אויך זיינע, גענוג בין איך א שליכמוזל, האט מיר דער רוה בעשעהרט נאך א שליכמוזל. איך האב געהאט גענוג אויס צושטעהן אי פאר מיר אי פאר איהם! טאמטשקעס וואלט איך איהם באדאי געפיהרט, אבי ער זאל מיך בעפרייען פון אזא נפוח אונ פון לייטעשע געלעכטער. איך וואלט מיך געווען גליקליך געשעצט, ווען ער זאל אויף מיר ברוגז ווערען אונ מיך פארקויפען, איבערגעבען אין אנדערע הענט. דאס אייביגע לעבען וואלט איך איהם דערפאר געווינשען. עס וואלט בעסער געוועען פאר אונז ביידע. מעשה שטן אבער בין איך איהם שטארק געפעהלען. עס איז איהם א פנים אריין אין טעם. . . איין קול, ער האט מיך ליב, ער האט מיך ליב! עס פלעגט מיך אזש נידען נאר צום ברעכען הערענדיג תמיד אזעלכע רייד, נישט היינט געדאכט! עטליכע מאל בין איך געפאלען מיט דעם גאנצען נפוח אונ מען האט אונז שוין א צייט לאנג נישט געזעהן שלעפען זיך אויף דער וועלט. ער אבער פלעגט זיך מאכען הארץ אונ אויף גאטס בעראטה אנהויבען אויף דאס ניא צומאכען מיט מיר דיא קאמעדיע. אז דער שטן האט מיט מיר אונ מיט איהם שוין גענוג זיך אנגעשפילט, גענוג זיך אנגעלאכט אונ לוסטיג געמאכט דעם עולם, האט ער צום סוף זיך דערפארמט אונ אונז ביידע צושיידט. — איך בין נישט טויט נישט לעבעדיג אנטלאפען, זיך אריינגעווארפען געשווינד אין דעם דניעפער, זיך אפגעוואשען דארט, אפגעטרעסעלט פון מיר דעם שטויב אונ דיא בלאטע. אין דער שטאדט האסט דוא מיך בעגעגענט אונ וואס ווייטער איז געשעהן, ווייסט דוא דאך אליין.

א צער בעלי-חיים!

נאכדעם אז דיא קליאטשע האט אפגעדרעצהלט איהר מעשה, האב איך פון דעם גאנצען הארצען א זיפץ געטאן אונ ווידער זיך פארטראכט. — עפים טראכסט דוא מיר היינט צופיל! האט זיא צו מיר זיך אנגערופען. דוא ביסט עפים זעהר צוטראגען, לייג זיך צו שלאפען אונ רוה זיך חלעפין אויס אביסיל.

— איך זאל שלאפען?! האב איך א זאג געטאן מיט פייער. איך זאל שלאפען בשעת דוא ליידסט, בשעת דוא קרעכצט, בשעת דיר טוהט וועה אימליכס אבר?! איך זאל שלאפען אין דער צייט, בשעת דוא בערארפסט האבען

האָבען הילף, בַּשַּׁעַת דּוּא קענסט זיך געבויך אליין פון דעם אַרַט נישט ריהרען
אונ מוזט האָבען עמיצין, וואס זאל דיר העלפֿען אַביסיל זיך אויפצוהייבֿען,
זיך צושטעלען אויף דיא פיס? ! אַמַת טאַקי, איך בין נישט דער מענש,
וועלכען דוּא בעדאַרפֿסט אייגענטליך האָבען אין דיין גויט. וואס קען אַזאַ
שלאַף מענשיל וויא איך, דיר העלפֿען? וואס מישטעהנעם געזאַגט איז אין
גאַנצען מיין פֿח? קוים וואס איך האַלט מיך אליין אויף דיא פיס, מען קען מיך
מיט אַ בלאז אומוואַרפֿען. דוּא בעדאַרפֿסט האָבען איינעם אַ שטאַרקען, אַ ברֿ
יכולת, אַ געזונטען אונ אַ געניטען. נאַר פֿלֿוזמן אָבער דער איינער איז נאָך
נישטאַ, פֿלֿוזמן דוּא האַסט נישט קיינעם, טאַהר איך מיך נישט מאַכען ניט
וויסענדיג אונ מיך לייגען שלאַפען. איך מוז אלע מינע פֿחות איינזענדיען דיר
געבויך האַמטש עפּים צוהעלפֿען. גיין, חלילה, וויא טאַהר איך, וויא קען איך
שלאַפען? — איך, זאַנסטדוּא, זאַל רוהען! אַדרבּה, איז מעגליך צורוהען
נאָך אַלסדינג, וואס איך האַב געהערט אונ געזעהן? קען איך רוהען אַז אַזעלכע
גרויסע צרות שטעהן פֿאַר מינע אויגען, אַז דאַס גאַנצע פֿעקיל ליידיגנעהר,
פֿלוטזויגער פֿאַרשלאַגען מיר דעם קאַפּ אונ דרעהן זיך פֿאַר מיר וויא שרעקליכע
מחנות היישרעקען? אַט, אַט, דאַכט זיך מיר, פֿאלען זייא אַן, צונעהמען
זייא מיך אויף שטיקליך, אַט גיט איטליכער נאַר אַ קליינעם פּיס, עסען זייא
מיך אויף אונ עס פֿלייבט פון מיר נישט קיין שריד ופֿליט! גיין, זאַג איך
דיר, איך וועל נישט שלאַפען, איך וועל נישט רוהען! ...

— דוּא רעדסט, האַט דיא קליאטשע געזאַגט אונ געשאַקעלט מיט דעם
קאַפּ, דוּא רעדסט מיט פייער וויא אַ יונגער מאַן, זייא מיר מוחל, וויא
איינער, וואס האַט ערשט געענדיגט דיא קלאסען. געוועהנטליך מאַכען
זייא גיכע בעקאַנטשאַפטען אונ ווערען צו איינעם וויא צוגעקאַכט. עס טראַגט
זייא אונטער דאַס מינדסטע פּויטצעל עולה, זייא ווערען אַש להבּה, ריידען
פֿאַר פייער, פֿאַר וואסער, נעהמען זיך אין קאַפּ אַריין פּוסטע זאַכען אונ
מינען, אַז זייא וועלען דיא גאַנצע וועלט איבערשטעלען. איך האַב שוין
אין מיין לעבען אַ סך אַזעלכע געזעהן. דער נאָך אַז זייא ווערען אַביסיל
עלטער אונ הייבֿען אַן צופיהלען דאַגת פֿרנסה, דענסטמאַל לאַזען זייא אַראַפּ
דיא נאַז, עס נעהמט זייא אַפּ דאַס לשון, אונ חוץ זייער אינטערעס געהט
זייא ווייטער קיין שום זאַך נישט אַן. עס איז נאָך האַמטש גוט, אַז זייא אליין
פֿלייבֿען עהרליך, פֿאַרקויפען נישט דעם אַמַת פֿאַר אַ גראַשען אונ שטעהן
נישטצו צו דיא דאזיגע, מיט וועלכע זייא זענן פֿריהער נישט געוועזען שוה
בְּשׂוּה פֿאַר זייערע קרומע גענג. עס איז נאָך גוט, אַז זייא לויבֿען נאָך האַמטש
דיא

דיא דאזיגע לייט נישט פאר דער גאנצער וועלט און זידלען נישט אפ, שייטען
 נישט אפ מיט פריסקע זייערע פריהערדיגע גוטע פריינד... מיט דיר וועט
 עם אויך אזוי געהן. איצט ביסטווא יונג, הייס וויא פייער, שפעטער
 אביסיל וועסטווא זיך אפקיהלען, וועסט מיך פארגעסען און גאנץ רוהיג
 שלאפען, וואס וועט דיך אנגעהן אזא בידנע שקאפע? שפעטער, נישקשה,
 וועסטווא ווערען קעלטער און שטילער. דאס איז על פי דרך הטבע אי בייא
 מענשען אי בייא בהמות. קוק א שטייגער אן א מינדסט קעלביל, וויא אזוי
 שטארק זיא דריגעט מיט דיא פיסליך, וויא אזוי שטארק זיא שפרינגט, נאר
 א מחבל. קוק דאס זעלביגע קעלביל אפער אן שפעטער, בשעת עם ווערדט
 איין אקס, וויא שטיל עם איז, וויא פאקארנע עם געהט אין דעם יאך. וואס
 מאכט עם אויס? איטליכער הלעבין ווערדט שפעטער איין אקס... .

— הלעבין! האב איך זיך אנגערופען נאך מיט מעהר פייער, דוא האסט
 אין מיר הלעבין א טעות! דוא זאלסט וויסען, וואס בייא מיר אין הארצען
 איז, וואס איך האב שוין פאר דיר געטאן און האב בדעה ווייטער צוטאן!
 — וואס דוא האסט געטאן און וואס דוא האסט בדעה ווייטער צוטאן! האט
 דיא קליאמשע פארוואונדערט זיך אנגערופען. דערצעהל אדרבה, לאס
 מיר הערען.

איך האב אקעגען א פאר מינוט זיך געפארעט אין דער בויעסקעשענע
 און ארויסקוקמען פון דארט געשריבענע פאפירען.

— אט דאס, האב איך געזאגט מיט איין ערענסט פנים, ארויסגעהמענדיג
 א בויען פון דיא פאפירען, אט דאס וועט דיר בענווייזען, אז איך האב ליב
 טאקי צוטאן, נישט נאר אפקומען גלאט מיט ריידען אליין, אזוי וויא אנדערע.
 דאס איז מיין בריף וואס איך האב מפה דיר געשריבען צום קאמיטעט פון
 דער חברה "צער בעלי החיים" נאכדעם אז איך בין בעקאנט געווארען מיט
 דיין ביטערער לאגע.

דיא קליאמשע האט אויפגעשטעלט דיא אויערען און איך האב איהר
 אויף א קול געלייענט מיין בריף מיט דיא ווערטער:

"דיא מדה פון רחמנות איז אזוי גרויס און אזוי שטארק אין דערמאדע
 היינטיגע צייטען, אז מענשען האבען אנגעהויבען רחמנות צוהאבען נישט נאר
 אויף מענשען אליין, היינו, זייא נישט פיינט צוהאבען, נישט צופייניגען,
 נישט צופארדרעהן זייא דעם קאפ מיט דעם לעבען וויא אין דיא אלטע יאהרען,
 נאר איטליכען צופעטראכטען פאר א ברוידער, פאר א חבר, פאר א פריינד,
 גאר קיין שום חילוק נישט צומאכען פון וועלכען לאנד און פון וועלכער נאמנה

ער מעג זיך זיין ; נישט נאר מיט מענשען אליין , זאג איך , האט מען היינט אנגעהויבען זיך צופענען מיט רחמנות אונ מיט מענשליכקייט , נאך מעהר אפילו מיט בהמות , אפילו מיט זיין בעגעהט מען זיך היינט מיט בארמהערציגקייט אונ מען בעטראכט זיין פאר גאטס בעשעפעניש , אונ וואס דעריבער פארדינט טאקי מיט רעכט היינטיגע צייט דעם נאמען : דיא צייט פון מענשליכקייט .

— מליצה , מליצה , מליצה ! איז דיא קליאטשע אריינגעפאלען אין דיא רייד מיט געשפּעט . זעהר שעהנע מענשליכקייט ! האסט געמעגט אויך צושטעלען , אז היינט נעהמט איינער בייא דעם אנדערען ארויס דאס לעבען זעהר גרינג , גיך אונ באלד מיט גוטע ביקסליך אונ קלוגע המצאות , וואס דער בארמהארצעדיגער דור האט למזבה פאר דיא מענשען אויסגעטראכט !

— ווארט נאר ווארט ! האב איך געשריגען פארפלאמט אונ נישט געוואלט הערען וואס זיא רעדט . הער אקארשט ווייטער , ווייטער , אונ זיין מיד נאר נישט מבלבל . בייא וואס בין איך געבליבען שטעהן ? יא בייא דעם :

”היינטיגע צייט פארדינט מיט רעכט דעם נאמען : דיא צייט פון מענשליכקייט . דער כבוד פאר אזעלכע מדות טובות קומט אייך רבותים , אייך טהייערע , דימענטיגע אונ גוטע מענשען , אייך פיהרער פון דער בעריהמטער חברה ”צער בעלי החיים“ ! דורך אייך זענן דאך געהאלפען געווארען אזוי פיל לעפעדיגע בעשעפעניש , אזוי פיל בהמות , אזוי פיל עופות , דורך אייך בענעהמט מען זיך שוין היינט מיט זיין בעסער , מענשליכער , אויס מאדע מוטשען , פיינגען , שלאגען ! אומעטום , אויף אלע וועגען , אויף אלע שטרווען , אין אלע שטעט , אין אלע דערפער , אין אלע לעכער , זענן דאך דא אייערע בארמהארצעדיגע משולחים , גוטע , פארשטענדיגע חברה לייט , וואס גיבען השגחה אונ רעכנען זיך מיט איטליכען אפ פאר א מינדסטע אבידע . חלילה וחס מען זאל היינט אבידען ! ...

— מליצה , מליצה , מליצה ! האט דיא קליאטשע ווידער איבערגעשלאגען דיא רייד מיט א גרויס געשפּעט . אז וואויל איז אייך , לעפעדיגע בעשעפעניש , אז וואויל אייערע קינדער , וואס איהר לעבט אין אזא דור , וואס גוטע חברה לייט זארגען זיך פאר אייך ! מאנצט בהמהליך , מאנצט ! ... אין דער באינע , זיין מוחל , געה אריין וועסטדרא הערען א קאנצערט , וועסט הערען אונ זעהן , וויא היהנער , קאטשקעס יכדומה זינגען , שפּרינגען אונ צאפלען זיך מחמת גרויס שמחה ! דארט שטעהט גאטס בן־יחידיל , דער מלך פון אלע בעשעפעניש , עפּים א שוחטיל , א פרום מענשיל , ער מאכט א ברכה , גיט א חיקא האהן , אונ באלד טאקי , אין דער הייסער רגע , פליקט ער איהם אויס דיא גאנצע

פעדערען

פֿעדערען . דער האָרן שְׂרִיעַט אָמֵן אויף אַ קול אונג פֿאַרְגֶּהט זיך אַזש פֿאַר
 גרויס תּעֲנוּג . ער וואַרְפֿט־זיך , ער צאָפֿעל־זיך נאַקט־הייט , אַ מָאָל טאַקי
 אַ גאַנץ היבֿשע צייט , ביז דיא נשְׁמָה געהט איהם אויס , אונג אויסגעהענדיג
 טוהט איהם מְשׁוּנָה הַנָּאָה , וואס ער האט אַ זְכִיָּה , אין איינעם מיט אלע
 היהנער פון דער שְׂטאַדט איפֿער צולאזען זיינע פֿעדערען בירושה דעם גומען ,
 דעם פֿרומען , דעם באַרְמֶהאַרְצֶעדיגֶען שוֹחֲטִיל . פֿאַר דער ירושה האט איינער ,
 ערגיין אין אַ שְׂטאַדט , געבאַטען דרייאַ טויזענט קערבלֿיך אַ יאַהר אויף דער
 תּלְמוּד תּוֹרָה , נאָר דאָס שוֹחֲטִיל מיט דער קאַמפּאַניע האַבען נישט געוואַלט
 אַרויסלאָזען פֿון זייערע הענט אַזאַ גילדענע , אַזאַ טהייערע ירושה . . . איך
 ווייס וואס אַזאַ ירושה איז ווערטה , וויפֿיל זיאַ טראַגט אין אַ יאַהר . גענוג
 אַנגעפּאַקטע זעקלֿיך מיט פֿעדערען האַב איך געבויך אין גלופֿסק , בייאַ דיא
 שוֹחֲטִים , איבערגעפֿיהרט . פֿון דערדאָזיגער ירושה , אָדער ווּיאַ בייאַ זיאַ
 הייסט עס חֻק־הַפֿעדערען , האַב איך גענוג געשוויצט אונג פֿאַרשוואַרצט
 געוואַרען , עס טוהט מיר פֿון איהר וועה דיאַ ביינער !

— עט , עט ! האַב איך זיך אַנגערופֿען פֿאַרפֿלאַמט אונג פֿאַרפֿאַליעט פֿון דעם
 לייענען . עט , וואס איז דאָס פֿאַר אַ שִׁיכּוֹת ? דואַ פֿאַרשטעהסט הלעבין נישט
 דעם גאַנג פֿון שְׂרִיעַטען , האַסט דריגען נישט קיין געפֿיהל . הער בעסער
 ווייטער , ווייטער , וואס ווייטער שטעהט געשריבען ! שווייג בעסער אונג הער
 מיט קאפּ וואס איך לייען . אַט וואס איך שְׂרִיעַט ווייטער :

”אונג אזוי ווּיאַ איך האַב דעם פֿבור אי דאָס גרויס גליק איינגעקויפֿט
 צוויין אין דער חֶבְרָה , בְּכֵן איז אויף מיר מוטל אייך צומעלדען מִפֿחַ גאַטס
 אַ בעשעפעניש , וואס עס האט עפֿים גאַר קיין נאַמען נישט , וואס איך ווייס
 אסור אליין נישט ווּיאַ איך זאל עס אייך דאַ אַנרופען . זאל איך עס אַנרופען
 קליאָטשע , איז עס דאַכט זיך — לאַכט נאָר נישט , איך בעט אייך — איז
 עס עפֿים אַ מענש , לאַס מיר זשע עס אַנרופען מענש , איז עס דאַכט זיך
 אַ קליאָטשע ! נאָך אַ מָאָל , רבּוֹתִים , לאַכט פֿון מיר נישט ! איך טראַכט עס
 נישט אויס פֿון דעם קאַפּ . פֿשוט איז פֿשוט דאָס מין בעשעפעניש לעבט אויף
 דער וועלט . עס איז אַ קליאָטשע , נאָר עפֿים האט עס געפֿיהלען אונג אלע
 פֿאַסטעמקעס אַקוראַט ווּיאַ אַ מענש . אז מען זאל עס געהמען על פּי חֶקִירָה ,
 קען מען אפֿילו אויסוויזען , אז אין פֿל חֶדֶשׁ תּחַת הַשָּׁמַשׁ . דאָס הייסט , אויף
 דער וועלט טרעפט זיך אַזעלכע זאַכען . וואס זענין דען געוועזען דיא פֿאַריער
 אַ שְׂטִיעַר אין אינדיען ? טאַקי עפֿים מיני מענשען געוויאָטשעט אזוי פֿיל ווּיאַ
 דיא הינט . . . וואס זענין דען געוועזען יענע , וועלכע עס האַבען אַ מָאָל
 געאַרבייט

געארבייט פאנשטשענע דארט אין אמעריקא ? אויף עפּים נישט קיין מענשען ,
נישט קיין בהמות , נישט דא געדאכט ! וואס בעדארפט איהר מעהר , האט דען
ערשט נישט לאנג איינער א גרויסער יעוואיט , פאטער בורגשטאלער
אין דער שטאט פעלקירך , מהמת בעם נישט געשטעלט דעם בעריהמטען
חכם אלעקסאנדער פאן הומבאלדט אין דער מדרגה פון דיא בהמות ? ער האט
פשוט געמאכט דעם חכם פאר א פיה , פאר א בהמה ! א נס וואס מען האט
בעצייטענס זיך ארוםגעקוקט , זיך שטארק אויסגעלאכט , איז דערפון גארנישט
געווארען . . . נאר אויך וויל מיר דא אבער נישט אריינלאזען אין חקירות ,
אין הויכע דרכים . אזוי צי אזוי , נאר הנה זייט וויסען , אז אין אונזער קאנט
איז דא א מין בעשעפעניש , וואס עס קומט נעביך שרעקליך אפ . דער וואס
בעדארף ארבייט דערמיט מעשים , האט פון דעם הנאה ; עס געהט אין דעם
יאה אונטראגט משה איבער דיא קרעפטען . פון דעס טווענען בענעהמט מען
זיך מיט איהם זעהר שלעכט , היינו : מען האלט דאס בעשעפעניש אפגעוונדערט
פון דער שטארטמשערעדע גלייך וויא עס איז א זאראזע , לאז עס ערגיין האפען
אלעק . עפּים א ביסען רייצט מען אן הינט , מען שרייעט גוואלד , עס געהט
אין שאדען אונט עס שיטען זיך אויף דעם שליממזל קלעפ פון אלע זייטען .
א סך חברה לייט זעהן עס צו אונט א חידוש זייא מאכען זיך נישט וויסענדיג
גלייך וויא אזעלכס איז הפקר אונט געהר זיך כלל מיט דער חברה נישט אן ! אויך
האב מיר געפריווט אפאר מאל פאר איהם ארויסצושטעלען זיך , האב אויך
געהאט מיין עהרליך אויסקומעניש . גוואלד וועל אויך שרייען , וואס טוהט
זיך דא אזוינס ? ! אנגענומען , אז דאס בעשעפעניש , פון וועלכען אויך שרייב
דא , איז טאקי נישט מעהר וויא א קליאטשע , אונטקגעלייגט שוין אן דער
זייט אלע אנדערע זאכען , אבער פארט איז זיא דאך גאטס א בעשעפעניש ,
נישט ערגער פון אנדערע קליאטשעס . עס איז אויף איהר נעביך אויך א צער
בעלי החיים ! . . . אונט איהר פארמהארצעדיגע גבאים פון דער טהייערער
חברה , וואס אייער רחמנות איז אזוי גרויס אויף אלע חיות , אויף אלע בהמות ,
דערבארמט אייך אויך אויף דער בירגער , אומגליקליכער קליאטשע ! שטעהט
איהר בייא אין איהרע נעהטען אונט נעהמט זיך אן איהר קרוודע . שפרייעט
אויף איהר אויס אייערע פליגעל אונט לאז זיא דורך אייך אויך געהאלפען ווערען .
לאז זיא שליממזלדיגע נעביך אויך וויסען , אז היינטיגע צייט איז נישט מעהר
הפקר א וועלט , עס איז דא א חברה צער בעלי החיים !

ווער איז איהר שולדיג ?

דיא לעצטע ווערטער פון מיין בריוו : "היינטיגע צייט איז נישט מעהר הפקר א וועלט . עם איז דא א חברה צער בעלי החיים !" האב איך אויסגעלאזט אויף א קול , אזוי הויך , אזוי שטארק , אז עם האט אזש געהילכט אין דעם גאנצען וואלד , גלייך וויא דיא אלע בעשעפעניש דארט האבען אנגעקוואלען הערענדיג אועלכע ווערטער , מחמת שמחה זיך ארוימגענומען , איינער דעם אנדערען פאודראוועט מיט אזא גוטער בשורה אונג אגעשרייא געטאן : עם זאל לעבען אונג געזונט ניין דיא חברה צער בעלי החיים ! דעם נאמען פון דער חברה האב איך באמת געהערט זיך אפרופענדיג גאנץ קלאהר אין דעם וואלד . דיא קליאטשע אבער האט געשוויגען , געשאקעלט דעם קאפ אונג געקוקט אויף מיר מיט א שמייבעלע , עפיים וויא איינער זאגט : אי , ביסט דוא א לעקיש ! ... מיר האט דאס אפילו אפיסיל פארדראסען , איך האב אבער בייא מיר געטראכט : עט , זיא האט אין שרייבען א קליינע ידיעה , פארט , לא עליכם , אזוי פיל יאהר א קליאטשע .

איך האב מיר א קראטיץ געגעבען אין דער פאטיליצע , צונומען נאך א בויגען פאפיר אונג געלייענט , וואס דער קאמיטעט פון דער חברה האט מיר געענטפערט .

"אין אונזער תשובה אויף אייער בקשה מכתב דער קליאטשע , אדער דעם בעשעפעניש , וואס מיר קענען גאר נישט פארשטעהן , וואס פאר א מין שליממול דאס איז , זענן מיר קאמיטעט פון דער חברה "צער בעלי החיים" אייך , ליבהארצעדיגער האר , מודיע , אז חוץ אייך זענן שוין צו אונז אנגעקומען א סך פראשעניעס פון פארשידענע מענשען אלץ מכתב דער דאזיגער קליאטשע . א טהייל קלאגין זיך אויף דיא דאזיגע , וואס פייניגען זיא , בעשרייבען איהר שלעכטע לאגע אונג בעטען רחמים אז מיר זאלען געבען בפירוש א בעפעל צו אונזערע חברה לייט , אומעטום וואו דיא קליאטשע געפינט זיך , זאל מען מיט איהר זיך בעגעהן מענשליך אזו וויא מיט אלע אנדערע בהמות אונג בעשעפעניש , וואס שטעהן אונטער אונזער שופץ , גאר אהן א שום אונטערשייד ; מיר זאלען איינמאל פאר אלע מאל אגאגען , אז אין דעם דין פון רחמנות זענן גבלל אלע בעשעפעניש גלייך , אפילו דיא קליאטשע אויך , אונג אז מען וועט זעהן וויא עמיצער אבידעט זיא , זאל מען מיט איהם טאקי אויף דעם ארט זיך אפרעכנען כפי הזאקאן . צווישין דעם

דאזיגען

דאויגען טהייל געפינען זיך אויך אי אועלכע , וואס מאכען פון דער קליאטשע
 א גאנצען פירוש , באלאטרען את בלודערען איבער איהר עפיוס משונה ווילדע
 הגדרות אקוראט וויא איהר , ליבהארצעדיגער האר . אקענען זשע ווידער
 א טהייל שרייבען פארקעהרט . איהר קענט נישט אונ איהר בעדארפט נישט ,
 זאגען זיין צו אינו , זיך אויפשמייסען סימ דיא דאויגע , וואס דערלאנגען
 אועלכער א מאל א קלאפ , דער קלאפ איז זעהר געהטיג , מען קען נישט
 אויסקומען אנדערש . ווערליג זיין זאגען , פיהרט זיין זיך אויף עפיוס זעהר
 ווילד , איהר גאנצער הילוף איז נישט וויא עס בעדארף צוויין . וויל מען
 זיין איינשפאנען וויא דער סדר איז , שטעלט זיין זיך אויף דיבאם , פארקוקט
 מען זיך א מאל , שפרינגט זיין ארויס פון דיא הלאבלעס , ווארפט פון זיך
 אראפ דיא גאנצע משא , האט ליב שטילעדהיים א בריק צוטאן , א בייס צוטאן
 קליינע קינדער . זיין מוז אויף זיך האפען א בייטיש , און א שמיטץ איז גאר
 אוממעגליך סיג איהר אויסצוקומען . היינט דערצו איז זיין גאך אומבדיין . עס
 היינט איהר גאך א לאנגע קאלטע טוואטע טרויע , עס יאטרעט זיך איהר
 עפיוס אויף דעם קאפ , איז יאדעסלייגע . מען קען זיין אויף קיין סברא נישט
 לאוען זיין צווישן אנדערע פערד , זיין וועט זיין גאך זיכער זאראוען . אונ
 וואס צום ארבייטען איז נונע , בויט זיין בשום אופן נישט צו איטליכער
 ארבייט , גאר עפיוס צו געוויסע , נישט קיין שעהגע מלאכות . צו דיא אלע
 מעלות האט זיין גאך שטארק ליב צוגעהן אין שארען . נישט איינמאל
 פארנעהרט מען זיין צווישן הבריות , וואס זיין פרעסט , צוטראעט זיין אונ
 סוהט דערמיט דיא פויערען געביה שרעקליכע הונקות און , בשעת אנדערע
 פערד , אפך שעהנערע , בעשענד פון איהר פאסען זיך גאנץ פליין , וויא
 עס געהר צוויין אויף דעם גרוינעם טראו . עס איז דעריבער מסובן אועלכע
 צוהאלטען און דערפער . איהר בעדארפט איהר הלעבין גאר נישט וויסענדיג
 מאכען , נישט טשעפען זיך צו זינעס , וואס איז א מאל זיין מכבד מיט
 א קלאפ . נישט אויף איטליכען קען דיא הברה רחמנות האפען , זיין פארדינט
 נישטקשה דעם קלאפ . זיין איז איין אנשיקעניש , א פלאג פון זיין ליבען נאמען זיין
 בייא דער קליאטשע געביה האט זיך ארויסגעריסען א זופץ טיף פון
 דעם הארצען . זיין האט אויפגעהטעלט דיא אויערען , אויפגעפענט דאס
 מויל הערענדיג אועלכע מסירות , אועלכע בלבולים אויף איהר . איהר האב
 אפיסיל ספסוק געוועזען צוהאפען דעם אטהעם , דערנאך האב איהר ווייטער
 געלייענט .

ינאכדעם אי מיר , קאכישעס , האפען גיט אויסגעהערט ביידע צדדים

אונזער זייט אויך פארנומען וועגן דער קליאמטשע שטילערהייט
 סווערדיגעס דורך אונזערע חברי לייט, האבען מיר דיא גאנצע דזעלע ספח
 איהר מיט אלע פאפירען איבערגעגעבען א בעזונדער קאמיסיע, זיא זאל עס
 ריכטיג ראזבעראיען אינגעפינען גוטע מיטעל וויא מען זאל דיא זאך
 פארבעסערען. דיא קאמיסיע האט אין דער זאך שטארק געארבייט אונ
 פון איהר זייט אויך דורך ורובש געוועען ביז זיא איז ברוש געקומען אויף
 א לאד.

— עס וועט שוין אפאל איין עק א סוף געהמען דיא פוסטע רייד? האט
 דיא קליאמטשע א פרעג געטאן, עס ווערדט הלעבין נישט גוט הערענדיג.
 — נישקשה, וועסט פאלד הנאה האבען, האב איך געענטפערט אונ
 וויסער געלייענט:

איין איהר דאקלאד האט דיא קאמיסיע אונז פארגעלייגט איהר תורת-
 דעת מיט דיא ווערטער: קודם כל, זאגט זיא, זאל מען דער קליאמטשע
 אראפנעהמען דיא קאלטענעס, לאז זיא פאסט ווערען אביסיל ריינער, בכדי
 אויסצומיידען א סך סכסוכים וועגען דעם ענין אונ צופארבעסערען איהר
 צושטאנד אויף להבא שזו מען, נאך אונזער סייונג זעהן, זיא זאל נישט זיין
 אזוי פארברעכט, מען בעדארף איהר שטעלען אגאט, זיא פילדען אונ
 אויסלערנען וויא צושטעלען א פוס אינגאך זאבען. דענסטמאל ערשט ולאז
 זיא זיך פאלזעווען מיט אונזער רחמנות, ערשט דענסטמאל, אז זיא וועט
 קענען דיא אלע קונטצען, וועלכע מען פארלאנגט פון א געלערענטער קליאמטשע,
 דענסטמאל וועט דיא חברי איהר ביאשטעהן אונ נישט צולאזען מען זאל
 זיא אבידען. דערנוייל שזו מען אכטונג געבען, אז פון דיא פעלדער מיט
 הבואות לאז זיא זיין אביסיל דערנווייטערט בכל האופנים, טאקי פון איהר
 טובה וועגען, דאס הייסט, וויא דיא מעשה איז, צי געהט זיא צי געהט זיא
 נישט אין שאדען, דער ווייל לאז מען אויך איהר נישט אנפאלען... דער
 דאזיגער פלאן פון דער קאמיסיע איז אנגענומען געווארען אונ מיר האבען שוין
 פון אונזער זייט געטאן אלסדינג וואס מעגליך איז איהם, מיט גאטס הילף,
 אין קורצער צייט אויסצופיהרען.

אינדעם אז מיר זענען אייך דאס מדיע קענען מיר זיך נישט איינהאלמען
 נישט צודאנקען אייך, פארטהארצעדיגער האר, פאר אייער געטריישאפט,
 מיט וועלכער איהר דינט המיד דער חברי, אונ פאר אייער גרויס רחמנות,
 מיט וועלכער איהר זארגט זיך שטענדיג פאר דיא אומטולדיגע, אומגליקליכע
 בעשעפעניש

בעשעפעניש נעביך . דער קאמיטעט נישקשה האט אין אויג אונ פארשטעהט
 אזעלכע נישצליכע פענשען וויא איהר ציטענצען . א. ז. וו .
 סײן קליאמטע איז געלענען שטיל אה נאך דעם לייגענען פערהר נישט
 גערעדט קיין ווארט . איהר דאווער שטילשוויגען האט מיך איבערגעשראקען .
 עס איז מיר איבערגעגאנגען אין דער כהסכה , סאמיד האט איהר דאס לשון
 אפגענומען , באלד וועט פון דער העלער הויס עפיש א ליך ארויסשפרינגען אונ
 מיט איהר פארשווינדען ווערען . פלוצלים האב איך סאקי דערהערט עפיש
 א קול אין וואלד אונ בין פארציטערט געווארען . כאלע וואס אין א וואלד קען
 זיך סאכען . אפער איז עס א נישטטער , אפער א וואלף אונ אפער גאר
 א גולן ! איך האב מיך א האב געטאן צו דער בוועסקעשענע , זיך
 ארויסגערוקט בעסער אונטער דיא צווינגען אונ געזעסען אין שרעק , אין
 צרות . דאס קול האט ווייטער ווייטער געלאזט זיך בעסער הערען אונ נאך
 אין א פאר מינוט איז פון דעם וואלד ארויסגעפארען א מחשיק מיט א גרויסע
 פוהר האלץ . עד האט געשריגען , געפליכט אה געשאלטען , געשלאגען מיט
 שלעק ויין קליין פערדיל נעביך , וואס איהם איז שרעקליך שווער
 געווענען צושלעפען אונ שטא אונ פלעגט זיך אלץ אפשטעלען . עס
 האט וויא א שטיין מיר זיך אראפגעוואלנעט פון דעם הארצען אז איך בין
 ארויס פון דעם אהריות , האב א שטייבעל געטאן אונ בין מיר געבליבען
 זיטצען רוהיג .

— פארטהארצעדיגער האר ! האט דיא קליאמטע צו מיר זיך אונגערופען ,
 וויא קענט איהר זיטצען אזוי רוהיג , בשעת יענער שלאגט דארט ויין פערדיל
 נעביך ? וויא קענט איהר רהסנותדיגער הארצעקע , אזעלכע רוהיג צוועהן ?
 איך האב מיך פארשעהקט פון דיא ווערטער אונ מיך געלאזט צוגעהן
 צו דעם מחשיק .

— טשויעט ! האב איך געזאגט צו דעם מחשיק . פאר וואס שלאגסטדוא
 אזוי דאס פערדיל נעביך ? א רהסנות , מען טאהר אזוי נישט שלאגען .
 — שטשטא ווין טאס קאוטע נעכאווענא ! האט דער מחשיק שטארק
 פארוואונדערט געענטפערט אונ זיך געניגען ווייטער צום פערדיל נעביך .
 — איך וועל דיך אסור נישט לאזען שלאגען . האב איך געזאגט שוין
 אביסיל אין בעס .

— ווער הערט דיך ? וואס פאר א פראויע האסטדוא זיך צומישען אונ
 נישט לאזען מיך צושלאגען מיין הודאכע ?

— איך בין איינער פון דער חברה יצער בעלי החיים ! האב איך
 געענטפערט

געענטפערט מיט גדלות, און געמיינט דער סוּזשיק וועט זיך איבערשרעקען
און אַראַפּהאַפּען דאָס היטעל.

— דער רוּח זאל זיך וויסען מיט דיין הברָה! ס'שעפּע זיך אַפּ ס'שוּגענער,
צו אַלדע שוואַרצע יאָר! איך האב דא גישט קיין צייט צומענהן. דעס וואָגען
האַלין בעדאָרף איך בריינגען אין דער שטאָרט נאָך גאַנץ פּריה.

— דאָס פּערדיל אָפּער קען גישט שלעפּען אַזא אַנגעמאָסעוועטען וואָגען.
— נא, שפּאַן זיך איין און העלף איהם שלעפּען, אַז דאָ ביסט אַזא
וואוילער.

— וואָרף אַראָפּ אַביסל האַלין.

— בעצאהל מיר, וועל איך אַראַפּוואַרפּען. האָט דער סוּזשיק געלאַכט.

— הערשטדואַר הָכּם! בעצאהל אים! פאַר וואָס זאל איך דיר בעצאהלען?

— צי ביסט דוא ס'שוּגע, צי שפּור, צי ביסט דוא אַ ליין, צי וואָס?

טפּוא! ס'שעפּע זיך אַפּ זלודניע צו אַלדע רוּחות! האָט דער סוּזשיק זיך
אַנגערופּען שטאַרק אין פעס און אַ שטימין געטאַן דאָס פּערדיל.

— איך בין אַ הברָה מאַן! איך וועל זיך גישט לאָזען, הערשטדואַר?

— איך וועל דיר ברעכען אַ ביין, ס'שוּגענער! אַזבערייסט אַיק טשאַרמט

מיט דייןע חבָרות! האָט דער סוּזשיק געפּלונכט, געשאַלטען און זיך נאָסערעט
מיך אַ שטימין צומאן מיט דער בייטיט.

איך בין גישט טויט, גישט לעבעדיג אַנטלאָפּען און זיך געוועסענע
אויף מיין פּריהרדיג אָרט.

לעהרען זיך באַנצען!

אַ היבֿישע צייט בין זאָך געוועסען שטיל און דיא צונג האָט מיר זיך
גישט געלייגט צוריידען אַ וואָרט. דערנאָך האב איך מיך אַביסיל אויסגעהוסט
און אַפּרעג געטאַן דיא קליאָטשע:

— הא, וואָס זאַגסטדואַר צו דער הברָה? וויא טוב, וויא פיין זיא איז,

וויא זיא האָט זיך אין זינען און וויל פאַרזאָרגען דיין תּכלית! זיא וויל דיר

פאַריקטען דאָס סוּל, אַז ווייטער זאל ס'ען זיך אזוי שלעכט גישט בעהאַנדלען.

נאַר דאָס ווענדט זיך אָפּער אויך אַסך אַן דיר. דיין גליק, דיין בעסערע

בערקה היינט פיל אַפּ טאַקי פון דיר אַליין. ווען דוא וועסט פאַלגען,

אַנגעהמען

אָנְנֵה־מֵעַן אֲלֶע פֶּאָסְטֵמְקֵעַס , אֲלֶע גֵעָנְג פֿון גַּעֲלֵעֲרֵעֲנֵטֶע פֶּעֶרֶד , וועט דיר
אם ירצה השם שפּעטער זיין גוט , אַנְשְׁטַאדְט דִּיא גְרַאבֶּע מְלֵאכּוֹת וועט מֵעַן
דיך געברויכען צו שעהנע אונ גרינגע אַרְבֵּיט . ווער ווייסט , וואס מיט
דער צייט קען זיך מאכען ? עס קען נאך ווערען פון דיר לייט אונ זאלסט
בעקומען גאר איין אנדער פנים , הא , וואס זאגסט דוא ?

איך בין בייא מיר זיכער געוועזען , אז דיא קליאטשע וועט גאר
אָנְקוועלען פון דער בשורה . עס וועט איהר פשוט היות צוקומען הערענדיג
אזעלכע ווערטער , זיא וועט זיך אַנְחאַפֶּען , וויא מען זאגט , מיט הענט אי
מיט פיס אונ פאר גרויס שמחה אפגעבען א דאנק אונ א לויב דעם , וואס איך
האב דיא הענט נישט געוואשען וויא אויך מיר , זיין שליה , וואס האב איהר
אָנְגֵעזאַגט אזא גוטע בשורה . איך בין זיך מודה אז עס טוהט מיר עפיים משונה
הנאה בשעת איינער דאנקט מיר פאר א טובה , וואס ער האט פון מיר מקבל
געוועזען . עפיים פיהל איך מיר דענסטמאל , אז איך בין זיין האר אונ ער איז
מיין קנעכט , איך בין דאס דער פיינער מענש , דער בעגליקער , דער בעל
רחמים , דער בעל טובה אונ ער איז עט . . . א נעביך . . . מיר , פארשטעהט
זיך , קומט אלסדינג , מיר קומט אי געלט אי אלע תענוגים אונ איהם וואס ?
לאז ער זיך פרעהן וואס אזא מענש וויא איך , האב אויף איהם רחמנות געהאט
אונ איהם עפיים געגעבען . ער וואלט נאך פון מיר דאך געקענט חאפען גאר
א פסק . א שטייגער ער זאל געוועזען אריינקומען צו מיר אונ עפיים געבעטען ,
וואס איהם איז דאס גוגע אין דעם לעבען , בייא מיר אבער איז דאס א שפאט ,
דענסטמאל האט מיר גראד געקענט אויסקומען , אויף איהם קרום א קוק
צוגעבען , זיך נישט צולאזען ריידען אונ צופארדרעהן מיט דער נאז אזוי , אז
ער וואלט קוים דיא טהיר געטראפען . מיט איין קוק וואלט איך איהם
דערקוועטשט , וויא א פליג , אונ זיינע אלע האפנונגען , מיטשעהנעס געזאגט ,
צוריסין וויא פויטינע . אין גאנצען האט עס זיך געווענדט טאקי נאר אין איין
האר . בשעת אזעלכער דאנקט מיר פיהל איך , וויא גרויס א פנים איך בין .
עס דאכט זיך מיר דענסטמאל גלייך וויא ער איז מיר מודה אויף דיא ברכות ,
גיט מיר אפ דיא וועלט אי יענע וועלט אונ זיך אליין האלט ער מיט רעכט
טאקי פאר א גארנישט . מיר , פארשטעהט זיך , קומט א גרינג לעבען , אהן
מיה , אהן ארבייט , אהן זארג . דארויף בין איך דאך א פיינער , איידלער
מענש , אונ איהם . . . איהם איז עפיים איין אנדער זאך . . . מיר זענין טאקי
ביידע פלייש אונ בלוט , פון דעסטוועגען איז נאך א גרויסער חילוק צווישן
בלוט אונ בלוט , איידעל בלוט איז פארט עפיים אנדערש . היינט איז טאקי

אונזער ביידענס טבע אויף נישט גלייך. איך בין געוועהנט געווארען גוט צולעבען מיט אלע תענוגים, זאל מיר נישט זיין צו דער צייט דאס גלעזיל קאווע, דאס גלעזיל טהע, אדער לאז מיר צו מיטאג נישט דערקעהן עפּים א פאטראווע און לאז איך מיך איין איפריגען בייג טאן בין איך פשוט אויס מענש, ער אבער איז געוועהנט געווארען צו הארעווען, ער איז פארגרעבט, אהן א שום געפיהל. איין ארעמאנס קישקע קלויבט גאר נישט איבער, האטש דאר ברויט, האטשע קרעמענעס אבי עסען. . . וויא קומט ער צו מיר? בשעת עפּים א פראסט מענשיל, עפּים א נויטבעדערפטיגער דאנקט מיר מיט א ציטערדיג קול, שטעה איך און שמייעל מיר אביסיל עפּים זעהר משונה, וואס לאזט זיך גאר נישט צופעשרייבען. עס ליגט אין דעם שמייעלע אי ענינות אי גדלות, אי קלאמערשט ערענסט אי געשפעט, אי צוגעלאזטקייט אי א שטופ פון זיך אויף א מייל, אי מהיבא תיתי א רחמנות אי מהיבא תיתי א רוח אין ריין טאטען, אי רשות יענעם צורידען אי אנצוהערעניש: פון דעסטוועגען דרד-ארץ! אז איך שענק איהם דענסטמאל א קוק, דאכט זיך מיר, ער איז זיך פשוט מתיח; שענק איך איהם נאך עטליכע ווערטער, לאז מיך צו איהם אראפ און זאג איהם פאר גוטסקייט מוסר, וויא א שטייגער: מען בעדארף ארבייטען, הארעווען, פארדינען פשר דעם גראשען מיט שווייס, מען בעדארף זיך נישט פוילען, מען בעדארף לעבען מיט חשבון; אדער איך מיש מיך גלאט אריין, אויף גאטס בעראטה, מיט עצות אין זיינע זאכען און זאג מיר בויבסברות, אט אזוי בעדארף מען דאס און דאס מאכען, דאס און דאס שרייבען, אזוי איז גוט, אזוי איז שלעכט וכדומה דעות גאר אהן א שום טעם, דאכט זיך מיר, ער טייעט פראסט אן, ער זאגט אויף מיין אימליכס ווארט נאך אמן און דאנקט מיר פאר מיין זיסען מוסר, פאר מייע קלוגע עצות. איך מיין אז אין דרינען זענין מיר גלייך א סך גבירים, א סך בארמהארצעדיגע, גרויסע לייט. איך דערקען עס תמיד אין זייער פנים, אין זייער שמייעלע, אין זייערע שיינענדיגע אייגעליך, אין זייער דבור, אין זייערע עצות און אין זייער מוסר זאגען. נאך בעסער ווייזט זיך עס א מאל ארויס אין זייער האנדגעבען. דאכט זיך אין פלוק וואס איז אזוינס א האנדגעבען? בייא פראסטע מענשליך איז דאס פשוט, מען גיט יענעם דיא האנד מיט אלע פינגער וויא זיא איז, גאר אהן חכמות, בייא דיא פינגע מענשען אקעגען שטעקט אין דעם האנדגעבען גרויסע חכמות, מען גיט זיא אויף פילערלייא ארמען, אין אימליכער ארט ליגען גאנצע הלכות, עס ליגט דרינען א גאנץ לשון. בשעת איך בין געווארען א פינגער מענש האב איך

אוועקגעלערענט

אונעקגעלערענט דיא חכמות פון א האנדגעבען , א לאנגע , לאנגע צייט . אז גאט וועט מיר שענקען געוונט און לעבען טראכט איך אפדרוקען זעהר אדיקען ספר אין עטליכע חלקים מיט דעם נאמען "חכמת-היד" . דער ערשטער חלק שמועסט פון נעהמען , מילא דאס איז א גרינגע זאך , איין כלל אויף תמיד , פאר איטליכען גלייך , אז נעהמען בעדארף מען מיט דער גאנצער האנד , אויב עס לאזט זיך , איז מען זיך אומעטום נוהג צונעהמען מיט ביידע , דיא גאנצע שווערקייט ליגט אין געבען , דארטו שטעלען זיך אלע מפרשים , דרינגען זענען דא טווענט פירושים און דאס איז דער עיקר אין דעם ספר . איך בין זיכער , אז דיא וועלט וועט פון דעם ספר א סך נומצען האבען , בפרט יענע מענשעליך , וואס ווערען פלוצלים אויפגעריכט , וואס ווילען זעהר שפילען אראליע , אין אלע זאכען נאכצוטאן דיא גרויסע קייט , דיא פינגע בריות ; וויא אויך יענע מיני נקבות , וואס ווארפען פלוצלים אין דיא עלטערע יאהרען פון זיך אראפ דעם שלייער , פומצען זיך אויס גאך דער מאדע , מאכען חן , פלאזען פון זיך זעהר שטארק און ווערען פון דער העלער הויט גאנצע דאמען ! ...

היינטיגס מאל אבער איז מיר נישט בעשעהרט געוועען הנאה צוהאבען . דיא קליאטשע , ווייניג וואס זיא האט מיר נישט געדאנקט , האט זיא גאך , וויא עס האט אויסגעזעהן , אפילו נישט געוואלט הערען מינגע רייד . זיא האט זיך אונעקגעקעהרט גאר אן דער זייט און געגעסען גראז מיט אזא מינגע , וויא זיא וואלט לחלוטין נישט געוואוסט אויב איך געפין מיר גאר דא לעבין איהר , דאס האט מיר אביסיל געארט . איך האב איהר גאך א מאל איבערגעחאוערט מינגע פריהרדיגע ווערטער , זיא האט טאקי ווייטער זיך נישט וויסענדיג געמאכט און געטאן איהר זאך , וויא איינער רעדט : וואס ארט מיר , אז יענער פלויזדערט ? אז יענער וויל מיר לערנען ? — אזא בעלידיקונג האב איך שוין נישט געקענט אויס האלטען . וואס הייסט ? עפיים נארעשקייטען דערצעהל איך דא ? איך שמועס דאך מפת השבלה , מפת בילדונג ! עס האט מיר אונטערגעטראגען , וואס דאס איז בייא איהר עפיים נישט אזוי אנגעלייגט . איך האב זיך אויפגעשטעלט געשווינד אויף דיא פיס , מיר אומגעקעהרט מיט דעם פנים צו דער קליאטשע און איהר געזאגט א גאנצע דרשה .

— איטליכען איז בעקאנט , האב איך געזאגט מיט פייער , איטליכען , פון קליין ביו גרויס , איז בעקאנט , אז אלע חכמים פערגלייכען דיא בילדונג אדער געלערענטקייט צו דער ליכטיגקייט : ותורה אור , און דיא געלערענטקייט איז ליכט , זאגט אויך דער פסוק . אבער דאס גראפקייט און דאס נישט

געלערענטיקייט פערגלייכען וויא צו פינצטערנים. א געבילדעטען איז ליכטיג
און דיא אויגען, אין אלע זיינע רמ"ח אברים. דיא בילדונג גיט איטליכען,
אקוראט וויא דאס ליכטיגקייט, גליק אונ לעבען. ווער עס איז נאר געבילדעט
לעבט זעהר גליקליך אין עושר אין כבוד. ער האט תענוג פון דער וועלט אונ
דיא וועלט האט גרויס תענוג פון איהם. איטליכער האט איהם משונה ליב.
געהט נאך איהם פשוט אויס. מען גיט איהם דאס שעהנסטע, דאס בעסטע,
אפילו דאס טעלערעל פון דעם הימל געהמט מען איהם אראפ אונ מען
טראגט איהם צו פון פייגעלמילך. הכלל עס איז איהם גוט, גוט, נאר גוט.
גבירים, רייכע לייט קוועלען פון איהם גאר אן, זענין פשוט זיך מחיה אונ
לעקען דיא פינגער פון זיינס א ווארט. איטליכער שלעפט איהם צו זיך וויא
א טהיייערען ברילאנט אונ לאזען זיין מאכען א באל, א מיטאג, אדער עפיש
א קערמעשיל שטעהט ער בייא זיין צעמיל דער ערשטער וויא א שפיגעלע.
זיין פארשטעהן נישקשה, אז טאקי געלד איז שמעלט. היינט איז עס דא,
מארגען נישטא, אבער ער, ער איז אליין געלד, ער איז גאלד אונ זילבער.
וואס טויג איהם געלד? וואס טויג איהם ציהרונג? אז ער אליין גילט וויא
א מטבע, אז ער אליין איז איין אבן טוב! לאז ער פריווען עפיש בעטען
א הלואה וכדומה, דערפילען זיין תיבף-ומיד זיין בקשה מיט גרויס שמחה.
וועלכער גביר א שטייגער, וועלכער רייכער מאן האט אין זיין לעבען א מאל
אין עפיש א זאך א געבילדעטען אפגעזאגט? וועלכער, אדרבה וועלכער?
איך מיין טאקי קיינער נישט! קלאגט זיך אויף זיין גראד אין דער זאך
עמיצער, איז ער זיכער א לויגנער, אונ אויב ער איז בעקאנט פאר נישט קיין
לויגנער מוז דרינען אודאי עפיש זיין, איינער דעם אנדערען האט א פנים
נישט געמוזט פארשטעהן, ביידע האבען געמוזט א טעות האבען... דיא
אריסטאקראטען, דאס הייסט, דיא פינע לייט וואס פערייסען דיא געז אונ
בלאזען פון זיך תמיד גלאט אזוי אהן א שום מעס, וואס פארלאנגען, אז
איטליכער זאל פאר זיין האבען אפשייא, צוליב זייערע סאדנע הויזען,
שטיוועלעטען וכדומה, צוליב זייער מבינות אויף שעהנער סחורה אונ אויף
אלע געשמאקע זאכען, וויא אויך צוליב זייער גוטען מיטאג, וואס אין איהם
קומט אריין מעהר אביסיל פלייש מיט שמאלץ אונ מעהר מיט א געריכט וויא
בייא דעם פראסטען עולם, אט דיא אפגעפיינטע מענשעליך, זאג איך,
לויפען דעם געבילדעטען אקעגען אונ גיבען איהם גרויס כבוד אפ. אפילו
דיא מיני דאמען, וואס מאכען הן אזוי שטארק, אז מען געהט צו זיין א מאל
צו ווערדט מען בטל, מען מינעט זיך עפיש משונה, מען ווייסט נישט וויא
מען

מען זאל שטעקן , וויא מען זאל זימצען , וואו מען זאל אהינטאן דיא הענט ,
 מען ווערדט עפּים אזוי צומישט , אז מען רעדט בויבעריק אונ מען ווערדט זיך
 מיט איטליכס ווארט , עס פארענדערט זיך עפּים דאס קול , עס רוישט עפּים
 אין דיא אויערען , אז מען הערט כמעט אליין נישט וואס מען רעדט ; יענע
 מיני דאמען , וואס אין זייער געזעלענשאפט בענעהמען זיך אפילו דיא גאנץ
 וואוילע מיט עפּים א געצוואונגענער אונגעצוואונגענהייט , דאס הייסט אויף
 פראסט יודעש , זייא צווינגען זיך , טוהן זיך אן א פח , אז זייער בענעהמונג
 זאל אויסזעהן נישט געצוואונגען , קלאמערשט פרייא ; וואס מינען אז זייא
 בעגליקען יענעם מיט א ווארט , מיט א קוק , וואס טראגען אויף דעם קאפ
 וויכטיגע זאקען , גאנצע בערג — א בארג פרעמדע האר אונ אנואלד שמאטעס
 בלומען ; אפילו זייא היינגען זיך אויף דעם געבילדעטען אונ קוויקען זיך מיט
 זיין איטליכס ווארט . בעדארף עס דען טאקי אזוי נישט צוויין ? זאגט עס דען
 אויך נישט דער פסוק ? ער זאגט : אשרי אדם , אז וואויל איז דעם מענשען
 מצא , וועלכער האט געפונען חכמה , חכמה ! פאר וואס ? ווארים בי טוב
 סחרה , איהר האנדעל איז בעסער מסחר פסוף , איידער מיט זילבער , בשמאלה ,
 אין איהר לינקער האנד עושר וכבוד איז אי עושר אי פבוד . נוא , בעדארף
 מען נאך דען האבען א בעסערע ראיה וויא א פסוק ? ... איך וויל דא נישט
 זעהר מאריך זיין אויסצווייזען פון דער פיהרונג אין דער וועלט וויא שלעכט ,
 וויא ביטער אונ פינצטער עס איז דיא נישט געלערענטע , וויא שלאף אונ
 דערשלאגען זייא זענין נעביך , וויא מען לאזט זייא ערגיץ נישט פשוט קיין
 קאפ אויפהייבען , וויא זייא ליידען אונ קומען נעביך אפ , ניין , איצט וויל
 איך דערפון נישט ריידען , איך וויל דא נישט מעהר בעווייזען וויא גוט דיא
 בילדונג איז , אונ דערפון וויל איך ארויפקומען אויף דיר , דוא זאלסט
 פארשטעהן וויא עס בעדארף בייא דיר שטארק אנגעלייגט : זיין דער פלאן ,
 וואס מען וויל דיך . . . .

נאר מיין קליאמטשע אבער האט אין מיטען דעם שמיעס פלוצלים זיך
 אויפגעשטעלט אונ אוועקגעגאנגען ווייטער אביסיל , זיך גענומען עסען גראז
 גאנץ קאלטבליטיג אפילו קיין קוק נישט צוטאן אויף מיר . איך אבער האב
 נישט געוואלט שווייגען , עס איז מיר שוין געגאנגען אין נצחנות , עס האט
 מיך שוין טאקי גוט פארדראסען . עפּים וואס בין איך א יונגעלע ? עפּים
 פלוידער איך , וואס ? איך האב איהר האמטש פון דערנווייטענס , האמטש זיא
 האט נישט געוואלט הערען , אלץ געזאגט ווייטער מיין שמיעס מפת איהר
 אונ אויסגעלאזט אויף א קול מיט דעם פסוק : אם תאבו , אויב איהר וועט
 פאלגען

פאלגען ושמעתם אונ איהר וועט הערען , טוב דאס גוטסקייט הארץ פון דעם
לאנד תאכלו וועט איהר עסען ! . . .

אפזאגענדיג דאס האב איך מיר אונ פארשוויצט , מיט א פארפלאמט
פנים אונ א געשוואלען הארץ מיר א ווארף געטאן אונטער דעם בוים .

קיין טאנין געהט נישט פאר קיין עסען .

דיא קליאטשע איז בייא מיר געוועזען שטארק אפגעפרעגט נאך אזא
אויפפיהרונג . איך האב זיא געהאלטען פאר א פארפאלענע , א פארפאלענע
אויף אייביג . עם וועט שוין פון איהר קיין לייט נישט זיין . שונאים זענין
א פנים טאקי גערעכט , א וועלט איז טאקי נישט משוגע , מסתמא איז זיא
טאקי א שליממול , א פארשלאפעט קרענק פון זיין ליבען גאמען . וואס וועל
איך דא באמת טאקי זיך ניאנטשען מיט איהר ? איך וועל נאר ווארען
אביסיל , האב איך געטראכט , ביז וואנען עם וועט רעכט טאג ווערען ,
דענסטמאל וועל איך מיר אליין אוועקנעהן , אפילו פארגעסען דעם זייד-
געזונט אונ מיט איהר זיך נישט געזעגענען . לאז זיא זיך טאן וואס זיא וויל .
מיר געהרען זיך מעהר שוין כלל וכלל נישט אן .

אונ וויא איך בין מיר דא געזעסען אזוי אנגעבלאזען איז דיא קליאטשע
דערנוויל געהענטער אביסיל צוגעקומען , האט מיר עפיש שטארק אנגעקוקט
אונ א פרעג געטאן גאנץ רוהיג :

— יא , אין מהשבותיך , פאר וואס ביסט דוא פריהר אזוי פון דעם
מוזשיק נישט טויט נישט לעבעדיג אנטלאפען געווארען ?

— ווער איך ? האב איך צומישט געענטפערט . איך ? פאר וואס בין איך
אנטלאפען געווארען , איך ?

— יא , פאר וואס ?
— עט , האב איך א מאך געטאן , א מוזשיק בלייבט טאקי א מוזשיק .

ער האט מיר גאר געוואלט שלאגען !
— וועמען ? ! האט זיא פארוואונדערט אגעשרייא געגעבען . דיך ?

סטייטש , פאר וואס האסט דוא איהם געשוויגען ?
— וואס האב איך געקענט טאן ? האב איך געענטפערט .

— אזווי ! האט זיא געזאגט צוצייגען , אזוי ! דוא קענט גארנישט
טאן

טאן ! אונ דאס פֿערדיל געבויך האט ער טאקי אלץ געשלאגען ! סטייטש , אויף דיא וועגען , אויף דיא שטרווען זענין דען נישטא אייערע בארמהארצעדיגע חברה לייט ?

איך בין געבליבען צומישט אונ נישט געהאט וואס צוענטפערען . — אונ דיא אומשולדיגע בעשעפעניש , דיא אומגליקליכע פֿערדליך ליידען א פנים אלץ טאקי געבויך ! האט זיא ווייטער געזאגט , א פנים דיא דאזיגע שליםמולניקעס , וואס מען האט פריהר געפייניגט , פייניגט מען נאך אי איצונד ! סטייטש , עם איז דען עפיים הפקר א וועלט ? איך האב פון דיא ווערטער אראפגעלאזט דיא נאז .

— וואס הייסט ? האט זיא גערעדט אלץ ווייטער . דאכט זיך , «היינטיגע צייט איז נישט מעהר הפקר א וועלט . עם איז דא א חברה צער בעלי החיים !» איך האב איהר נישט געקענט קוקען אין דיא אויגען אונ אוועקגעדריעהט דעם קאפ .

— בשעת דוא האסט פריהר ארויסגערעדט דיא דאזיגע ווערטער אויף א קול פון דעם גאנצען הארצען , האב איך הלעבין געמיינט , אז איצט איז זיכער משיח ציית ! אט געהמען זיך צונויף אלע חיות אונ בהמות אין אייגעס וויא פרידער , אט ווערען וועלף פאני-בראטציע מיט שאף , לעמפערטען ווערען הבר מיט ציגען , איינער בעט דעם אנדערען מחילה פאר פריהרדיגע זינד , פאר אמאלדיגע נארעשקייטען , וואס עם איז געווען איז געווען , פון היינט אן זאל געמאכט ווערען גוטע-תקנות , דיא שארפע געגעל מיט דיא שרעקליכע ציין זאל מען אוועקלייגען אויף דער פאלעצע , אויס מאדע צופארגיסען בלוט , צועסען יענעם פלייש , נישטא מעהר היין שטארקע מיוחסים , אלע זענין גלייך , מען לאזט ארויס א פרעהליך קול : אורא , אורא ! עם איז משיח ציית , אונ איך , שליםמולדיגע קליאטשע , אט , אט ווער איך אויסגעלייזט פון אלע מיינע צרות !... בעדארף איך גאר פלוצלים דערזעהן וויא מען מוטשעט , וויא מען שלאגט עפיים א פֿערדיל ! זאג ומיר נאר , איך בעט זיך , וואס האט ער דיר געענטפערט ?

— דוא שפעטסט פון מיר ! האב איך צו איהר זיך אנגערופען מיט פארדראס . — א פנים עם איד א טעות , האט זיא ווייטער געשפאסט . עם איז נאר א פורים-שפיל , א טשיסטע קאמעדיע , הלעבין ! דא זיטצט אקאמיטעט פון א חברה "צער בעלי החיים" זארגט זיך , שמיעסט פון רחמנות , פון מענשליכקייט , אונ דארט פלאגט מען טאקי דיא אומגליקליכע בעשעפעניש . ווער עם וויל לאדט אן דיא פֿערדליך מיט משא איבער זייערע קרעפטען אונ זעטצט

זעמט פון זיין דיא נשמה ארויס. מען העלפט זיין נאר, וויא עס זעהט ארויס, מיט א גוט ווארט, מיט א זיפן, מיט א קרעכץ. עס איז נאר א ריין טעאטער, הלעבין! היינטיגע צייט פארדינט טאקי מיט רעכט דעם נאמען: דיא צייט פון קרעכצען, פון היידען, פון פלוידערען!

— דיא ביסט נאך צו אלע צרות א גרויסע שפעטערין, אנוערטעל-זאגערין! האב איך געזאגט מיט תרעומות. גענוג הלעבין צושפעטען בשעת מען רעדט מיט דיר ערענסט, בשעת מען שמיעסט מיט דיר מבח השכלה, מבח בילדונג.

— מיט מיר רעדט מען ערענסט? ! האט זיא מיט אימפענט א זאג געטאן. מיט מיר, זאנסטדוא, רעדט מען ערענסט? ! קאפ אן דער וואנד! אז דיא ציהסט מיר פאר דער צונג מוז איך דיר זאגען, אז דיא קומסט מיר פאר עפיים משונה ווילד, זעהר נארעש מיט דינע בריפליך אונ מיט דינע אלע ווערטער. נישט אנדערש טאקי אז דיא ביסט פארריקט. מען זאגט, איך זאל מיר לאזען לערנען. פרגע איך דיר ערשטענס, חכם מיינער, פאר וואס הייסט מען עס דווקא מיר? ווייניג זענין דא אין דער וועלט א שטייגער נישט געלערענטע פערד, טאקי אמת פראסטע, נישט דערצויגען אין קיין שום זאואד אונ פון דעסטוועגען חוץ זייער שאדען אויף מיר געזאגט געווארען! צווייטענס, ווען איך קען אמת נישט דיא שטוקעס וויא דיא איידעלע, דערצויגענע פערד, אפער קיין גראב פערדיל קען מען מיר, דאכט זיך, פארט נישט רופען. אונ וואו שטעהט עס אז איטליך פערדיל מוז דווקא האבען א דיפלאם פון א זאואד? דריטענס, אויב איך קען נישט הייבען פיסליך אונ מאכען יענע אנשטעלען וויא דיא זאואדסקע פערד, אקגעזושע דערפאר האט מען פון מיר מעהר, א סך מעהר נומצען וויא פון זיין. יענע זענין פטור פון אלסדינג, וויסען נישט מעהר וויא דיא קארעטע, וויא דיא פאלעוואניע, מיט מיר אפער ארבייט מען מעשים, איך טראג אויף מיר אלערלייא משא. וואו איז דען מיין פלייש, מיין לייב אונ לעבען? איך האב עס פארלאהרען אין דער ארבייט. וואס מען וויל מעג מען זיך זאגען, נאר איך ווייס בייא מיר, אז מיין מיה, מיין פראצע האט זעהר, זעהר פיל נומצען געבראכט... פערטענס, וואס פאר א שייכות, איך בעט דיר, האט עסען אונ דאס געהטיגע בעדערפעניש מיט בילדונג? מיט וואס פאר א יושר קען מען יענעם נישט לאזען עסען, עטהמען פרייא סיידען ביז ער וועט זיך אויסלערנען עפיים קונטצען? איטליכס בעשעפעניש, וואס וועררט געפאהרען איז קודם-כל א לעבעדיגע זאך, פארזארגט פון דער נאטור מיט אלע חושים,

מיט אלע אברים טאקי גאר פון זיינעטוועגען , כדי דורך זיין צופעקומען
 אלסדינג , וואס עס בעדארף נעהטיג האבען צום לעבען . עס האט א שטייגער
 א מויל אויף צועסען , עס האט א גאז כדי צואטהמען , עס האט פיס כדי
 צוגעהן , נישט כדי צוטאנצען . טאנצען וכדומה נאך שמאכטעלייען , דאס
 זענין גאר אויסגעטראכטע מעשיות , דאס האט מען אליין זיך אויסגעטראכט
 שפעטער אונ עם א נאמען געגעבען בילדונג . איך וויל מיר דא נישט
 אריינלאזען אין תקירות , אויב דיא בילדונג מיט דיא אלע קונטצען זענין גוט
 אדער שלעכט ; אויב דאס אלסדינג וואס מען לערענט , וויא אזוי מען האט
 עם צונויףגעשטעלט , פון וואנען מען האט עם גענומען אויב דאס אין גאנצען
 הייסט גאר בילדונג . ווארים מען זעהט דאך א סך קונטצען , וואס א מאל
 זענין זיין געשטאנען אין דער פראגראמע אונ היינט געהן זיין מעהר נישט אן ;
 וועדער נאך קונטצען , וואס דאס גאנצע אנהאלטעניש זייערע מישטעהנעם
 געזאגט איז אויף יענעם געשמאק , אויף יענעם השערות ; וועדער נאך
 אזעלכע , קלאמערשט ערענסטע קונטצען , וואס זענין געבויטעט אויף יענעם
 ווילען , אויף קאפריזען , אויף אלטע פארשימעלטע מנהגים ; עם זענין דא אי
 אזעלכע מעשיות , וואס לכתחלה האט מען זיין געשטעלט אויף א היהנערש
 פיסעל , אויף דער פאנטאזיע , אויף דעם פח הדמיון ; אי אויך אזעלכע
 מעשיות , וואס זענין זיך סומך אויף פאקטען , דאס הייסט אויף דעם וואס
 אין דער וועלט האט זיך פארלויפען , נאר דיא פאקטען גופא זענין אבער
 פארדרעהט , איטליכער דערצעהלט זיין אויף איין אנדער אופן , איטליכער
 קוקט אויף זיין אנדערש , הויך דעם ווערען זיין וויא עם איז אפגעשילדערט
 נאר פון דרויסען , אבער מיידע וואס אינווענדיג טוהט זיך ? היינט בעדארף
 מען דאך טאקי נישט פארגעסען , אז יענע שוין קלאמערשט ערענסטע מעשיות
 לאזען דאך נישט מעהר הערען וויא שטוקעם , אנשטעלען , קינדערשפיל ,
 אין גאנצען א פוף , אבער פון יענע , אין תוך אריין גוטע המצאות , שעהנע
 קונטצען אנטיק אין דער וועלט , פון זיין מאכען דיא מעשיות עפיים נישט אזא
 צימעס . . . . נאך א מאל זאג איך , אז איך לאז מיר דא נישט אריין אין
 טיפע תקירות , אויב דיא בילדונג מיט אייערע קונטצען האבען א ממשות
 אדער נישט , אויב זיין האבען דער וועלט געבראכט גליק אדער אומגליק .
 אזעלכע תקירות געהן מיר איצט נישט אן , איך וויל מעהר נישט זאגען , אז
 זיין זענין גאר בייאזאבען ; בשעת געבאהרען ווערען האט דאס בעשעפעניש
 פון זיין גאר נישט געוואוסט , עם האט איהם טאקי באלד זיך געגלוסט עסען ,
 אטהמען , זיך צופעוועגען נאך איידער עם האט גאר געהאט א רמז דרמיוז

פון

פון יענע אויסגעטראכטע המצאות. מהיבא-היתי איהר קענט איהם נישט
געבען דיא שענהע נאשייניקעס, דיא טהיייערע אופראזשען מיט פליטערליך
וכדומה נאך מיטאמשיקעס אונ שפילכעליך, וואס זענין פון אייך נאזנאמשיעט
פאר יענע מיני קונטצען, אבער עסען, פרייא עטהמען אונ אלע נעהטיגע
זאכען, וואס זיין גוף פאדערט אונ וואס אהן דעם קען עס זיך נישט בעגעהן,
דאס אלסדינג מוזט איהר איהם געבען. עס האט דארזיב ארעכט, איהר
קענט עס בייא איהם בשום אופן נישט אוועקנעהמען. איהר קענט נישט
דאס בעשעפעניש האלטען פארשפארט, עס זאל זיך נישט בעוועגען, ווארים
דורך דעם מוז עס ביסליכווייס אפשטארבען, נעהמט איהר דאך צו בייא
איהם דאס רעכט צולעבען; איהר טאהרט עס נישט גלאט פייניגען, שלאגען,
ווארים דורך דעם מוז איהם געביך וועה טאן, עס קען נאך ווערען א ביטערע
קאליעקע, נעהמט איהר דאך צו בייא איהם דאס רעכט געזונט צוויין אונ
הנאה צוהאבען אין דעם לעבען!... אז דוא ציהסט מיך שזין יא פאר דער
צונג, וועל איך דיר טאקי בפירוש- ארויסזאגען: איך בין דיר מוחל דיין
רחמנות! איך וויל נישט אז דוא זאלסט אויס ארבייטען מען זאל מיך נישט
אזוי פלאגען, מען זאל מיר געבען מיין בעדערפעניש צודערהאלטען דיא
נשמה, טאקי נאר גלאט פאר רחמנות, וויל עס איז פשוט א צער בעלי
התנים. איך וויל אפילו נישט, דוא זאלסט אויסבעטלען פאר מיר אלע
נעהטיגע זאכען צום לעבען אי מהאי טעמא, וואס מען האט אונ וואס מען
קען פון מיר האבען נוטצען. דאס זענין אלטע מעשיות, אלטע לידליך,
וואס איך האב זייא שזין געהערט אין דער וועלט זינגען אין פארשידענע
צייטען. געוועהנטליך אז דיא וועלט הייבט ערשט אן זיך ארום צוקוקען,
זיך צובעטראכטען, דענסטמאל זינגט מען דאס לידעל פון הומאניזעם,
דאס הייסט פון מענשליכקייט, פון רחמנות, פון בארמהארציקייט; שפעטער
אביסיל, אז דיא וועלט הייבט אן פאמעליך פראקטעשער צווערען,
זינגט מען שזין יענע לידעל פון אוטיליטאריזם, דאס הייסט, פון נוטצליכקייט,
פון דער פאלזע וואס מען קען פון דעם, פון יענעם האבען. ערשט גאר
שפעטער, אז דיא וועלט בעקומט אי שכל, אי יושר, אונ פארשטעהט
בעסער דעם גאנג פון דער נאטור מיט אלע איהרע בעשעפעניש, דענסטמאל
זינגט מען דאס לעצטע, דאס בעסטע לידעל פון אמת, פון גערעכטיגקייט. —
איך וויל גאר נישט הערען קיין רחמנות, קיין נוטצען, איך בין וויא אלע
אנדערע א לעבעדיג בעשעפעניש אונ האב וויא זייא א פראווע, ארעכט
צולעבען. האט יענער אויף מיר רחמנות הייסט עס אזויפיל, וויא איך לעב

נאר אין זיין זכות, ער האט יא דאס רעכט צולעבען אונג איך ניט, אין גאנצען
 וואס איך האלט מיך, וואס איך זיפע האב איך צופערדאנקען איהם, נאר
 איהם, אין דער צייט אז מיר ביידע זענען גאנץ גלייכע בעשעפעניש מיט
 איינערלייא בעדערפעניש; לאזט מיך יענער לעבען ווייל איך פריינג איהם
 נומצען, הייסט עס אזויפיל, ער איז דער תכלית, דער עיקר, אונג איך לעב
 נאר, מחמת דערמיט טויג איך איהם, פאר מיר אליין וואלט איך נישט
 בעדארפט נאר בעשאפען ווערען, איך וויל אבער לעבען גלייך וויא אנדערע
 גלאט מחמת איך בין אויך א בעשעפעניש פאר מיר. פארשטעהסטדוא מיך,
 מיין מליץ יושר, מיין בארמהארצעדיגער האר? אויף אייער בארמהארציקייט
 אונג אויף דעם וואס איהר קענט פון מיר האבען נומצען, דארזיף קען איך
 כלל מיך נישט סומך זיין, מארגען ווערדט דיר, צו אלדע שווארצע יאהר,
 דאס הארץ פארשטאקט, ביסט אין א שלעכטער לוינע, אדער איך וועל דיר
 איין מאל נישט קענען דאסטאונען דיא צאהל ציגעל אקוראט, ווערסטדוא
 ברוגז, גיטט אויף מיר אויס דיין צארען, אונג עס ווערדט פלוצלים תל פון
 מיר! אז איהר וועט מיט מיר זיך בענעהמען מיט גערעכטיגקייט, אזוי וויא
 איהר בענעהמט זיך מיט אנדערע, דענסטמאל, זעהסטדוא, וועלען מיר
 שמיצען מכה קונטצען. אין גוטע אויסשטענדען, אין וועהלטיג, מהיבאיתי
 קריבען אין קאפ אזעלכע זאבען. דוא וועסט אפילו פארשפארען מיר צוואגען
 דענסטמאל דרשות. הא וואס זאגסטדוא דערצו מיין הארענקע?
 — וואס זאג איך? האב איך געענטפערט, איך זאג: נישט אנדערש אז
 דער רוח רעדט היינט אויס דיר, טאקי נאר דער רוח!

אל תפתח פה לשון!

אט בין איך! האט זיך אנגערופען עפים איין אומבעקאנטער פארשוין
 פון א ווילד אויסזעהן מיט שטארק צושויבערטע האר אין ארויט מיטצעל
 ארויסגעשטעקט מיט פעדערין פון אלע מיני עופות. אט בין איך! האט ער
 געזאגט ארויסשפרינגענדיג פלוצלים פון צווישן דיא צווייגען, זיך געשטעלט
 אקעגען אונג אויסגעלאצט אויף מיר זיינע גרויע קאטצענע אויגען.
 נבהל ומשתומם בין איך געווארען, אז איך האב דערזעהן דא אין וואלד
 אזא מין פארשוין. אלע שרעקליכע מעשיות פון גולגים זענען מיט א מאל מיר
 יא ארויפגעקומען

ארויפגעקומען אויף דער מחשבה . דאס איז זיכער א גולן , האב איך געקלעהרט , זיין געזונטער קארק , זיין פּרצויף־פּנים און זיין שרעקליכער בליק האבען אויסגעזעהן טאקי נאר וויא פון א מורדיגען גולן , וואס האט א סך מענשען אין זיין לעבען שוין אויסגעקוילעט . עם האט מיר שוין זיך אויסגעדאכט וויא אט גיט ער מיך א ווארף און געהאט ארויס א גרויסען חלף . מחמת מורא האט מיר שטארק געטיאכקעט דאס הארץ , געקלאפט א צאהן אן א צאהן און איך האב געפיהלט טעם מיתה , וויא דער חלף ליגט מיר אויף דעם האלז . איך האב צוגעמאכט דיא אויגען און שטילערהייט געזאגט וודוי .

— וואס שעפּשעצט־דוא עפּים יונגער מאנטשיק ? האט ער געפּרעגט און זיך צולאכט מיט אזא משונה געלעכטער , אז עם האט געגרילצט אין דיא אויערען און ווייט ארום אין דעם וואלד האט זיך אפּגערופען א שרעקליכס ווידער־קול , גלייך וויא עם וואלטען א לאך געטאן טויזענט אלטע מבשפהטעס אלע אין איינעם . דאס איז , האב איך געמראכט , דאס גוטע געלעכטעריל , אט , אט עקט מיר זיך דאס לעבען , אט , אט טראג איך מיך איבער אויף יענער וועלט , עפּים וויא אויף צולהכעים האט מיר דענסטמאל דיא וועלט אזוי שעהן , אזוי גוט זיך פּארגעשטעלט , אז איך וואלט פּאדאי אלסדינג אנועקגעגעבען , אבי לעבען צובלייבען . קיין מלוכה פארמעגט עם נישט , וואס איך וואלט דענסטמאל אפּגעצאהלט פאר א קורצער צייט לעבען . אך וואס פאר א שעהנע וועלט אונזערע איז , וואס פאר א מענשען ! וויא גליקליך איז דער , וואס לעבט אויף דער שעהנער וועלט , וואס לעבט צווישן לעבעדיגע מענשען ! ווען א סך אנדערע וואלטען געפיהלט דאס , וואס איך דענסטמאל , וואלטען זייא געזאגט : א פּרה גדלות , יהוס און כבוד ! צו אלדע שווארצע יאהר אלע ברוגען , אלע פּלאטקעס , אלע פוסטע קריג , אלע רכילות , שנאה און קנאה ! דאס אלסדינג איז־הבל הבלים , לויטער נארעשע זאכען . אלע מענשען זענן פּרידער , חברים , שטאמען אלע אייגענטליך פון איין פאטער , אלע האט אייגענטליך איין גאט בעשאפען ! ווען יענער א שטייגער וואלט זיך געזעגענט מיט דעם לעבען און געוועזען בייא דיא געדאנקען וויא איך , וואלט ער געזאגט : אך , פאר וואס האב איך עם פּריהר נישט פארשטאנען ! אומויסט , אומנישט זיך געבלאזען און זיך אויפגעשטויסען דאס מיט דעם : ער איז א משלחת , א שלעפּער , עפּים פון דער פּרעמד א בעטלער , און דאס מיט יענעם : ער איז נישט פון מיין נאמנה , ער איז א שאחרייא , א בזוי , קוקט נישט אויף כבוד . פּע , איך בין געוועזען א בייזער , א שלעכטער , א פּלוידערזאק , א לינגער , א הונף , א רכילות־טרייבער , א בלבול־מאכער , א אנהאפער מיט דעם מויל אי מיט דער פּען !

וואס האב איך געהאט צו אנדערע? צו בערזאשטימנע, צו דערנידערניגטע, צו דערשלאגענע און פארנואגעלטע געביד? ווייניג האבען דיא מענשען געביד אייגענע צרות, קארג יסורים און פורעניות פון אלע זייטען, קארג דהקות גריוואטע און דאגות אימליכע רגע, בין איך פגע נאך אויך אויף זיין אנגעפאלען! און פאר וואס? געוואלד פאר וואס?... בשעת עם האט מיר זיך געדאכט, דער הלף ליגט מיר אויף דעם האלז, דענסממאל האב איך מיך איבערגעפעטען מיט אלע מענשען און אמת געפיהלט, וויא נארעש דאס איז, וואס מען קריגט זיך, וואס מען בייסט און רודפט איינער דעם אנדערען ביים לעבען. עם זאל געווענען מעגליך זיין וואלט איך אלע געהאלזט, געקושט און ווייגענדיג זיין מחילה געפעטען. דיא וועלט איז מיר אזוי געפעהלען, אז אוועקגעעהנדיג פון איהר האט מיר זיך געגלוסט, האטש נאך א מאל אויף איהר א קוק צוטאן. איך האב האלב אויפגעפעענט דיא אויגען און שרעקליך מוטנע געקוקט. אלסדינג האט זיך פארמישט, געגאנגען מיט דעם קאפ אראפ, מיט דיא פיס ארויף, עם האט מיר געבליצט אין דיא אויגען, געדונערט אין דיא אויערען און גרויסע טראפען שווייס האבען מיך בעשלאגען. עם איז מיר געווענען קאלט אי ווארם, פייערדיגע רעדער, פינטליך, פינטליך פון אלערלייא פארבען, פון אלע מיני געשטאלטען האבען פאר מיר משונה זיך געדרעהט, זיך געטראגען דער ריח ווייסט וואהין. אין זיין איז געשטאנען עפיים א גרויסער, א שווארצער הונט, וואס האט אלע רגע אנגענומען איין אנדער פנים, געגלאצט מיט דיא אויגען, געשטשירעט דיא ציין, זיך געקרימט, געמינעט, געצויגען ביז ער האט צום סוף אנגענומען דאס געשטאלט פון שרעקליך א ווילדען מענשען און איך האב אין איהם דערקענט מיין אומבעקאנטען.

— הא, הא, דוא ציטערסט! האט ער פון מיר געשפּעט. אט אזוי פיינע מענשעליך האב איך הנאה, אז איהר ציטערט און שווייגט. איך האב איהם שווייגענדיג אנגעקוקט אקוראט וויא א מויז קוקט אן דיא קאטין, וואס שפילט זיך מיט איהר איידער זיא דערשטיקט זיא און שלינגט זיא איין.

— נוא, אז דוא ציטערסט, האט ער ווייטער געזאגט, ווייסזשע האטש פאר וועמען. איך בין דער, וואס האב געעפענט א וועג אין א ניער וועלט, פדי דיא אלטע זאל ווערען תמיד נייא; וואס דורך מיר פעקלען זיך מענשען אריבער אויף יענער וועלט פדי דיא דאווע זאל א קיום האבען; איך בין דער, וואס מיט מיין כח שטעה איך תמיד פרייט אקענען נאך א כח פון מיין

צד-שפנגרי , מיר ראנגלען זיך , איינער וויל דעם אנדערען איינשלינגען , אונ
דורך דעם שפרינגט אין דער וועלט ארויס גייעס , עס ווערדט נולד א סך
הלשות ; איך בין דער , וואס בין איטליכען בעקאנט אונ וואס דוא האסט
ערשט מיר גערופען ביים נאמען , איך בין דער מלך פון דיא רוחות , איך
בין דער שטן , דער אשמדאי !

איך בין שיער אין הלשות נישט געפאלען פאר שרעק , אז איך האב
עס געהערט . דער אשמדאי האט צו מיר מיט א פינגער זיך צוגעריהרט אונ
איך האב מיר באלד געפיהלט שטארקער אזוי , אז איך האב געקענט שטעהן
אויף דיא פיס אי אפילו אויך ריידען .

— זייא מיר מוחל , האב איך זיך אנגערופען מיט גרויס דרך-אריץ , וואס
איך וועל דיך פרעגען . ווערליג וויא איך פראסט מענשעלע האב פארשטאנען
דיינע פריהרדיגע ווערטער מיינסט דוא אזוי : אז דיין צד שפנגדו איז דער כח ,
וואס בעמיהט זיך שטענדיג צודערהאלטען איטליכס פיטצעלע אויף דער
וועלט , דוא אקעגען בעמיהסט זיך איטליכע זאך צופארטיליגען , אלסדינג
וואס יענער בויפט מאכסט-דוא הרב , אונ דאס וואס דוא מאכסט הרב בויפט
יענער אויף צוריק , יענער איז דער בורא , דער בעשאפער , אונ דוא , אשמדאי ,
ביסט דער פארטיליגער , דער קאליע-מאכער . אויף דעם שטעהט דיא וועלט ,
מיט אלע בעשעפעניש , אויף דעם אופן זעהט מען , פיהלט מען תמיד אין
איהר אנניא לעבען . אויב אזוי איז טאקי וויא איך האב דיך פארשטאנען ,
קומט דאך עפיים גאר פון דיר אזוי קיין שלעכטס נישט ארויס ?

— אט דאס טאקי האב איך דיר געוואלט זאגען , אז איך , אשמדאי ,
פארדארב נישט אזוי דיא וועלט וויא איהר מענשעליך . פון מיין שלעכטסקייט
קומט פאר איהר נישט ארויס צרות , אל-דאס-בייז וויפיל פון אייער גוטסקייט .
אונדאי הייס איך דאך בייא איך דער רשע , דער שטן , זאל עפיים וואס
עס איז א מאל זיך מאכען , איז א געשרייא , א קלאג , איטליכער אויף
מיר האטש אין דער וועלט זעהט זיך עס גאר נישט אזוי אן . איהר אפער
מענשעליך , אז איהר קוילעט אויס מיט א מאל א וועלט , מוטשעט ,
טוהט אן גרויסע צרות , איהר , הייסט גוטע אי פרומע ! עס קומט איך
נאך א גלעט אין בעקעלע , ווארים דאס טוהט איהר אלסדינג מחמת
גוטסקייט ! . . . איהר האלט זיך פאר דיא גרויסע חכמים , זעטצט אויס פעהלער
אין דער גאטור , אין דעם סדר העולם , שמיעסט זיך איין , אז איהר וואלט
מיט אייער שכל , מיט אייער גוטסקייט , בעשאפען א וועלט גאר איין אנטיק ,
אונ אז איהר האט אין אייערע הענט גענומען א פארטיגע וועלט אין גאנצען ,

וויא זיא איז , האט איהר זיא שרעקליך פארדארבען , אומעטום פארדרעהט , אומעטום קאליע געמאכט , זיא האט בייא אייך א פנים אקוראט וויא א טהייער זייגעריל פאלט צו א קינד אין דיא הענט אריין . איך וויא איך בין , בין איך מיר , אין דער גאנצער נאטור הערשען נאר געזעטיג , וואס גילטען תמיד פאר איטליכען גלייך , דארט זענין נישטא קיין מיוחסים , נישטא קיין חילוקים , קיין צוליבזאכען , נישט קיין רעות נישט קיין טובות , נישט קיין אכזריות נישט קיין בארמהארציקייט , אלסדינג ריהרט אונ בענוועגט זיך דורך אייביגע , גערעכטיגע געזעטיג . איהר גוטע מענשעליך ווילט עס אבער נישט ליידען , בייא אייך ווילט איהר גאר נישט וויסען פון פאראדקעס . איהר האט זיך צוטהיילט אויף טויזענטערלייא פעלקער , נאמנות , בתות , קלאסען , סארטען , סאסלאוועס , צעכען וכדומה , אונ דיא דאווע ווערען ווידער צוטהיילט אין נאך אונ נאך אזעלכע . פאר איטליכען אלץ אנדערע פאראדקעס , אזוי פארשידען , אזוי פארענדערט .

— אבער אקעגען וואס , האב איך איהם געפרעגט , זאגסטו דוא מיר דאס אלסדינג ?

— הע , הע , אקעגען וואס ! איך זאג עס זיכער נישט גלאט אזוי , וויא דער שטייגער איז פון אייך , מענשעליך , וואס בשעת צווייא קומען זיך צונויף , הייבען ביידע אן צופלוידערען אין דער וועלט אריין , פדי ארויס צונווייזען זייערע חכמות , זייער פילוסופיא אונ מישען אויס בוינדעס פאלעצע , איך זאג עס אקעגען דיין פריהרדיגען שמיעס , וואס דוא האסט געהאט ערשט נישט לאנג מפת החכמות , מפת אייערע חכרות . פון וואנען , וויל איך דיר בעווייזען , האט עס אלסדינג בייא אייך זיך גענומען . דיא סבה דערפון איז גאר א פראקטע , דאריבער טאקי רעדט מען בייא אייך אלץ פון רחמנות אונ דאריבער טאמי פארמעהרען זיך אלץ בארמהארצעדיגע חכרות , ווייל בייא אייך הערשט זעהר פיל אכזריות , רדיפות אונ עולות ; ווארים ווען נאר אמת אונ גערעכטיגקייט זאלען געוועזען געלטען , וואלט איהר דאך פארשפארט צופארזוכען דעם טעם פון רחמנות אונ וואלט נישט געהאט אזויפיל בעלי-רחמים , אזויפיל בעלי-טובות מיט אזויפיל חכרות . איך זאג עס , פארשטעהסט דוא מיר , מפת אייער גוטסקייט , מפת אייער גוטערציקייט זאג איך עס . פארשטעהסטו דוא ?

עט . . . בע . . . האב איך געמאכט עפיים אהן ווערטער .

— זעהסטו דוא , האט ער געזאגט , אז איהר מענשעליך בעקעט עפיים אהן לשון , איז א מאל בעסער וויא גערעדט . פאר אייך רעדט איהר דאכט זיך

א מאל וויא קלאהרע , איהר קענט א שטייגער זאגען : נא דיר אגראשען אונ
גיב מיר א בולקע . נא דיר אזויפיל אונ אזויפיל אונ ארבייט מיר אפ מיין עסק
וכדומה נאך זאגען , וואס זענן איך אליין נוגע . מען פארשטעהט גאנץ גוט
אייער פונד . קומט אבער א מאל אויס צושמעסן אדער עפיש צושרייבען
איבער פלל זאגען , ווערדט איהר , צו אלדע שווארצע יאהר , משיסמע
משוגעים , ריינע בהמות ! איהר פלוידערט , מישטעהנעס געזאגט , נישט צו
דער זאך . טויזענט ליגען , טויזענט פסוקימליך אונ ווערמליך , נישט
געשטויגען , נישט געפלויען . איהר נארט איינער דעם אנדערען , איהר
דראפעט זיך אויף דיא גלייכע ווענט , איהר פארדרעהט , פארפוטעט אזוי ,
אז עס איז אוממעגליך ארויסצוקריבען , מען קען נישט פארשטעהן וואס איהר
ווילט . טאקי נאר שטעהן אונ זיך חידושען מוז מען דענסטמאל וויא מענשען
שרייבען , היידען , שרייען אונ עס איז נישטא וואס צוהערען , וויא זייא
קענען מיט זייער מתנה , מיט זייער לשון , זיך נישט פארשטעהן ערגער הלעבין
וויא דיא בהמות !

— אקעגען וואס אבער , האב איך געפרעגט , ביסטדו דא אזוי ארויס
מיט דער שפראכע ?

— נאך א מאל אקעגען וואס ! האט ער זיך אנגערופען . עס פארשטעהט
זיך , אז איך רעדט דא נישט גלאט אזוי אבי חזיק צומאכען . איך זאג עס
אקעגען דיין קארעספאנדענץ מיט דער חברת , אקעגען דיין פריהרדיגען
שמיעס מיט דער קליאטשע . איך זאג , אז דיין עט , בע , וואס דוא האסט
פריהר געמאכט , מחילה וויא איין אייזעל , איז הלעבין בעסער אי קליגער פון
אלע דייע דרשות . בעטראכט זיך אדרבה אליין אויב דוא ביסט נישט ריין
משוגע ! פאר דיר שטעהט א פארמארעטע , א הונגערדיגע קליאטשע , וואס זיא
בעדארף געהטיג וויא אין לעבען אריין צוהאבען האמש אביסיל מנוחה ,
א מעסטעל האבער , א בינטעל הייא , ווילסטדו איהר נאר בענווייען
א הייא אין סידור אונ אלץ אויסדרינגען וויא גוט וויא שעהן עס איז זיך
אויסצולערנען עפיש קונטצען ! מיינסטדו אפשר , אז נאר דוא אליין פלוידערסט
אזוי דא ? גיין . קום , זייא מוחל , וועל איך דיר ווייזען א סך . וואס זאגען
פאר הונגערדיגע , דערשלאגענע מענשען פונקט אזעלכע דרשות וויא דייע .
מיינע געשעפטען פיהרען מיך זעהר אפט צווישין מענשען — דיא מוזט וויסען
אז א שטן , איין אשמדאי איז זעהר שטארק תמיד בעשעפטונג — איך מאך
דארט אימליכען ווייזען , האב קענטשאפט מיט אלע גרויסע לייט , זעה
מיך אן וואס זייא טוהן , וואס זייא ארבייטען , אונ הער מיך אן זייערע אלע

שמיעסין

שמייעסין , זייערע אלע דרשות . לאם מיר אנהאפען א שטייגער אזעלכע , עפיים פון אזא ארט . מאהל דיר , איינער שרייעט גוואלד אויף דיא מלמדים , ביז וואנען וועט מען אלץ אפגעבען . קינדער צו אזעלכע קאטשענעס , וואס מאכען פון זייערע תלמידים קאליעקעס , טויגעניכטסען ? נאך איינער ליארעמט , ביז וואנען וועט מען אלץ חתונה מאכען יונגע קינדער ? ביז וואנען וועלען שדכנים צונויף פיהרען צווייא נפשות , וואס קענען אונ ווייסען נישט איינעם דעם אנדערען ביז נאך דער חתונה ? א דריטער שרייעט אויף דיא בטלנים , וואס וואקסען בייא אייך וויא קראפעווע אונ פארפיהרען מיט זייערע נארעשע זאסען , מיט זייערע קרומע גענג דעם עולם ? ווידער א פערטער שרייעט אויף יענע , וואס פארבריינגען זייער גאנץ לעבען נאר אין דער גמרא . ביז וואנען וועט מען זיך אפגעבען נאר דערמיט אליין אונ פארגעסען אלע אנדערע געהטיגע זאכען ? א פינפטער שרייעט , ביז וואנען וועלען בייא אונ זיך פלאדען אזוי פיל בעלי טובות , בעלי טאקסעס , שטאדטס פארזארגער וכדומה אזעלכע מיני פארשוניגען ? — אלע שרייען , פילדערען שוין צייט דאס אלסדינג אוועקצורווארפען אונ ווערען קליגער , געבולדעטער , געניטער . נאר קומט אבער פון זייער שרייען עפיים ארויס ? אלסדינג בלייבט טאקי וויא זפריהער . עס קען טאקי פון זייער שרייען נאר נישט ארויסקומען . פאר וואס ? אט מחמת דעם , מחמת אין דער וועלט הערשט איין געזעטץ פאר אלע בעשעפעניש , פאר אלע מענשען גלייך , אזא געזעטץ , וואס קיינער , יהיה מי שיהיה , איז נישט אין שטאנד עס איבערצומאכען , וואס אקעגען איהם העלפט נישט קיין שרייען , קיין ריידען , קיין דרשות אונ קיין שום מיטעל ; אזא געזעטץ , וואס איז שטארקער פון אלע שטארקע , מעהר עקשן פון אלע עקשנים , וואס אז מען שטעלט זיך איהם אקעגען זוכט עס זיך אויס טויענטער וועגען , טויענטער המצאות אונ תחבולות כדי זיך צודערהאלטען — איך מיין דא דעם דאזיגען בעקאנטען געזעטץ , וואס אלע ווילען עסען , וואס איטליכער וויל צודערהאלטען זיין לעבען , עס מעג זיך זיין אויף וועלכען אופן , מיט וועלכער תחבולה עס וויל זיך . וואס זענין דען מלמדים ? דאס זענין בייא אייך א גרויסער , זעהר א גרויסער טהייל מענשען , וואס ווילען עסען , וואס ווילען לעבען , אונ וואס קענען עס אבער אין דער וועלט אנדערש נישט בעקומען נאר דורך דער תחבולה דווקא , וואס זייא וועלען געהמען אייערע קינדער אין חדר אריין . אזעלכע נויטבעדערפטיגע מענשען געפינען אלע וועגען , טוהן פל-א-מיטעל , אז אייערע קינדער מוזען צו זייא אין דיא הענט אריינפאלען . אקעגען אייך ארבייט א קראפט , אקעגען אייך האלט מלחמה א געזעטץ , דיא עטליכע מענשען מיט זייערע פאראדקעס

אונ מיט זייערע דרשות וועלען עס בשום אופן נישט בייקומען! דאסגלייכען
איז מיט דיא פריהע תתונות. שרייעט דארויף וויפיל איהר ווילט, אומזיסט!
עס איז דא א גרויסער טהייל מענשען, וואס קענען בייא אייך אנדערש נישט
לעבען נאר דורך צונויף צופיהרען שידוכים, אונ זייא פארלייגען זיך דארויף
מיט אלע כחות אונטער צוהאלטען דעם שלעכטען מנהג אונ תתונה צומאכען
איערע קינדער. איהר מוזט איערע קינדער פריה פיהרען אונטער דער חופה,
ווארים דארויף זענין דאך דא בייא אייך גאנצע מחנות שדכנים, זייא מוזען
זיין שדכנים, ווארים דערפון קענען זייא לעבען! אזוי געהט עס אויך מיט דיא
נארעשקייטען. לאכט דערפון איהר דרשנים, איהר וואוילע יונגען, וויפיל
איהר ווילט, אומזיסט! וואס זענין דען יענע בטלנים, יענע הבלניקעס?
דאס זענין מענשען, אגאנץ היבשער טהייל מענשען, וואס זייא איז אוממעגליך
אנדערש צולעבען, אקיום צוהאבען ווען נישט דיא נארעשקייטען, זייא
ארבייטען מעשים, מאכען אלע קונטצען, אלע אנשטעלען צודערהאלטען
בייא אייך דיא נארעשע זאכען. איהר מוזט אין דיא נארעשקייטען זיך האלטען,
ווארים דארויף זענין דאך בייא אייך דא יענע מחנות נאראנים, זייא נעביך
מוזען זיך מאכען צו נאראנים, ווארים דערפון קענען זייא האבען זייער שטיקעל
ברויט אונ שעהן לעבען... אזוי געהט עס אויך מיט דעם שטענדיגען גמרא
לערנען, שרייעט, פילדערט דארויף וויפיל אייער הארץ גלוסט, אומזיסט
הלעבין! עס זענין דא אגוזמא מענשען וואס דורכדעם האבען זייא זייער
פרנסה, וואס פאר זייא איז טאקי וויא מען זינגט אין דעם לידעל: "תורה איז
דיא בעסטע סחורה, זייא טוהן אויף בלא-שפיטצליך צודערהאלטען אזא מין
געשעפט אונ צופארהאלטען זייער סחורה. בייא אייך מוזען א שטייגער הונדערט
טויזענטער ישיבה-בחורים פארפולט ווערען אין ישיבות, ווארים דארויף זענין
דאך דא טויזענטער גבאים, משולחים וכדומה אזעלכע פארשוונען, זייא
מוזען זיך אפגעבען מיט אזעלכע עסקים, פדי צוהאבען זייער בעדערפעניש...
דאס גלייכען טאקי איז מיט איערע בעלי טובות, מיט איערע אפטרופסים,
שרייעט דארויף וויפיל איהר ווילט, עס וועט אייך הלעבין גארנישט העלפען!
וואס זענין דען איערע שטאדט בעלי-טובות, אייער תכלית פארזארגער?
דאס זענין בייא אייך א סך מענשעליך, וואס וואלטען נעביך פשוט נישט
געהאט מיט וואס א טאג איבערצולעבען אונ ממש געשטארבען פאר הונגער
ווען זייא זאקען זיך נישט מיהען מיט אלע קרעפטען צומאן אייך אלערלייא
מיני טובות, צודערהאלטען איערע טאקסעס, אונ אויסצוטראכטען תמיד
עפיים גאר פרישע נאלאגען, וויא אויף מעהל, אויף זאלץ, אויף שמאלץ,

ר

אויף ליכט וכדומה, צופארזארגען אייערע מקבלים אין ארץ ישראל, את
 אייערע ארמעלייט דא מקבר צוויין, צו מגדל זיין אייערע יתומים אין תלמוד-
 תורות און נישט צודערלאזען יענע מיני גזרות, כדי יודען געביך זאלען מאקי
 א פנים האבען וויא פריהר און בלייבען מאקי דאס, וואס זייא זענין. זייא
 מוזען געביך זיך זארגען, אויף אייך רחמנות האבען, זייא מוזען געביך אייך
 טאן טובות, און איהר פון אייער זייט מוזט געביך פון זייא מקבל טובה
 זיין. אקעגען אייך, זאג איך נאך אמאל, ארבייטען קרעפטען, אקעגען אייך
 שטעלט זיך ארויס אנאטורגעזעטן אין יענע אלע מענשען, וואס זוכען
 אייגענטליך עסען און טוהן ספאסאבען צודערהאלטען זייער פרנסה, זייער
 לעבען. איהר זענט זיך ספרנס און לעבט איינער פון דעם אנדערען, איהר
 עסט אויף און פארדארבט איינע דיא אנדערע. זאל מען אבער געוועזען
 אייך לאזען לעבען לייטען גלייך פרייא, וויא עס געהר צוויין, וואלטען
 אזעלכע זאכען בייא אייך פלל נישט געוועזען, לאז מען נאר פאר אייך
 עפען א וועלט, וועלען דיא אלע זאכען פון זיך אליין אויפהערען און איהר
 וועט מיט אמאל אויסגעלייזט ווערען פון אלע צרות, נאר פל זמן איך,
 אשמדאי, בין נאך דא, וועל איך אזעלכס נישט צולאזען. איך וועל מאכען
 הוקעס-פוקעס, אז מען זאל נאר שרייען, זאגען דרשות, האלטען ריידען און
 גארנישט טאן. מען זאל אייך תמיד האלטען אין דעם מויל און מפת אייך
 קיינמאל נישט קומען אויף א לאד. נישטא פאר אייך קיין אנדער וועג, נישטא
 פאר אייך קיין אנדערע מיטעל צום לעבען! עסט, פרעסט איינער דעם
 אנדערען, שלינגט זיך וויא דיא פיש איין איינע דיא אנדערע. בייסט זיך,
 רייסט זיך צו אלדע שווארצע יאהר!

— אף! האב איך געקרעכצט און זיך געהאפט בייא דעם קאפ, וואס האסט-
 דוא צו אונז? וואס האבען מיר דיר געטאן?
 — וואס האב איך צו אייך? האט ער געזאגט און געקריצט מיט דיא ציין.
 איך בין אייך א דם שונא דערפאר, וואס איהר האט מיך געמוטשעט.
 — וואס רעדסט דוא? האב איך צו איהם זיך אנגערופען, מיר האבען
 דיך געמוטשעט?!

— אייער שלמה המלך, האט ער געענטפערט מיט פעס, אייער שלמה
 המלך יל האט מיך, אשמדאי, אמאל געהאפט און מיך געהאלטען געקאוועט
 אויף א קייט, ער האט מיך שטארק געמוטשעט!

— גוואלד, האב איך געשריגען, אבער וואס זענין מיר שולדיג? פאר
 וואס זאלען מיר געביך אפקומען פאר א מעשה, וואס איז געשעהן עטליכע

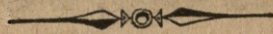
טויזעננט יאהר צוריק ? מען מוז אויסהערען ביידע צדדים . גוואלד וואס האסטדווא צוא אונז נעביד ? וואס האבען מיר אפצוקומען , וואס זענען מיר שולדיג ?

שלמה המלך איז אייערער ! האט ער זיך שרעקליך צובייזערט אונז א זעטן געטאן דיא קליאטשע נעביד , וואס דיא גאנצע צייט איז זיא , שליםמולדיגע , געשטאנען אין איינע צרות אונז משונה געציטערט . איהר , איהר זענט שולדיג ! איצט ליגט אויף אייך מיין קללה : זעהט אלסדינג נאר נישט דאס וואס מען בעדארף ; הערט אימליכען נאר נישט אייערע אמתע גוטע פריינד ; רעדט א סך איבער וויטיגע זאכען נאר וויא באלד עס וועט אויסקומען א שמיעס איבער אייך , זאל אייך אפגעהמען דאס לשון ; מאפט אן אלסדינג נאר נישט דעם רעכטען וועג צום גליק . אייערע בעליטובות זאלען וויא דיא פלעה אין זומער זיך פרוכפערען אונז מעהרען . זייא זאלען אייך אזוי פיל טובות טאן , ביז וואנען איהר וועט פון זייערע טובות קראנק ווערען אונז מעהר קיין פח נישט האבען זייא צו צונעהמען . אייערע חברות זאלען וואקסען וויא קראפיווע אונז דיא קאסע-ביכער זאלען פארשווינדען ווערען , עס זאל פון זייא נישט זיין אפילו קיין זכר . אייערע טאקסעס זאלען אייביג נישט אויפהערען , דארט , קווארט , צאהלט געלט אונז גרויעט ביינער . וועט איינער א מאל פאר אייך זיך ארויסשטעלען , זאלט איהר וויא דיא משוגעים אויף איהם אנפאלען אונז ווארפען אויף איהם שטיינער . אייערע גבירים זאלען אומעמום שויטען געלט פולע הויפענס , נאר נישט אויף וואס אונז נישט וואו מען בעדארף . דארטען וואו עס איז נעהטיג זאלען זייא נישט וועלען געבען קיין גראשען . איהר זאלט זיין בנירחמנים דענסטמאל , ווען אייער רחמנות טויג שוין אויף פפרות , בשעת יענער שלעפט זיך שוין ארום מיט דער טארבע , אדער בשעת יענער איז שוין נוטה-למות אונז פאכט מיט דער נשמה , נאר בשעת יענער האלט זיך אונז זוכט מיטעל וויא זיך בכבוד צודערנעהרען , זאלט איהר איהם רודפען , זאלט איהם טאן א ווארף אונז צוטרעטען מיט דיא פיס . איהר זאלט אנטאן אמלעסענע לאנגע קאפאטעס אונז קריכען מיט זייא אין דער בלאמע , אפילו א קבצן זאל בעסער אנטאן זיידענע שמאטעס איידער א גאנץ קלייד פון געוואנט . אין עולם-הזה זאלען זאל זיך זארגען אימליכער פאר זיך בעוונדער , נאר מכה עולם-הבא זאל איינער זיך שטארק זארגען אונז איין ערב זיין פאר דעם אנדערען . דערפאר זאלען פרעמדע בייא אייך איינפיהרען דעם דין פון ערבות אין אלע זאכען . וועט איינער עפים זינדגען זאלט איהר אלע שולדיג זיין . אויב עס וועלען

אמאל

א מאל בייא אייך אויפֿשטעקן געזעטענשרייבער צופארענטפערען אייך פאר
דיא אומזעהעולם, זאל פון אלע א קיום האבען אונ אייך בעסער געפעהלען
יענער, וואס פארשטעהט נישט זייער לשון. פאר דעם מינדסטען פון דיא
אומזעהעולם זאל אייערער דער גרעסטער זיך מאכען קליין אונ האלטען פאר
א פבור מיט איהם חבר צוויין, אקעגעןזשע בייא אייך, זאל דער מינדסטער
פאר דעם גרעסטען נישט האבען קיין שום דרך-ארץ, איטליכער גארניכטס
זאל זיך האלטען פאר א גאנצען יש, איטליכער שוטה פאר א ווילדען חכם,
איטליכער גראבער יונג פאר איין איידעלען מענשען, איין עס-הארץ זאל
א העזה האבען צושפעטען פון א געלערענטען, א בור זאל זיך האלטען פאר
פרום מעהר וויא פון א למדן. איהר זאלט זיך בייסען, רייסען, איינער דעם
אנדערען פרעסען צו אלדע שווארצע יאהר! רעכט אויף אייך רעכט. אייך
האב הנאה, אייך לאך פאר שמחה!

ער האט געגעבען א לאך אונ דער גאנצער וואלד איז פול געווארען
מיט געלעכטער, וואהין אייך האב מיך געקעהרט אונ געווענדט האב אייך
געהערט אלץ אגעלעכטער. פון איטליכס ווינקעלע האבען אויף מיר
ארויסגעקוקט קעפליך פון אלערלייא לצים, אלע האבען שטארק געלאכט.
נישט פרעהליך, זעהר נישט פרעהליך אויף דעם הארצען! ...

א שעהן וועלטיל חלעבין!

דער אשמדאי האט מיך נישט געלאזט לאנג טראכטען אונ נאך איידער
אייך בין צו זיך געקומען האט ער מיך א געהם געטאן אונ זיך אויפגעהויבען
מיט מיר גאנץ הויך אין דער לופטען. ער האט מיך געטראגען וויא א רוח
א מלמד אונ זעהר גיך מיט מיר געפלויען. נאך אונז זענין נאכגעפלויען
גאנצע מנהות רוחות, א טהייל זענין געפאהרען רייטענדיג אויף עפיים מיני
פלעדערמיז, וואס הייסען וואמפירען; א טהייל אויף דראקאנען, אזעלכע מיני
שלאנגען מיט פליגעל, אנדערע אויף סאנועס אונ נאך אנדערע אויף שרעקליכע
יאשטשירקעס. צווישין זייא האבען זיך גערעהט אויף מבשפים, טאשענשפילער,
פאקעסניקעס, שפרעכער פון אלערלייא נאציעס אין איינעם מיט רוסאלקעס, אלטע
מכשפהטעס, קארטענווארפערענס, ציגאנערקעס פון איטליכער נאמנה האבען
זיך אויפגעהויבען גאנץ הויך רייטענדיג אויף מעטלעס, עפיים אויף מיני
דראבעס

דראבעס, קאכלעפעל, אויף קאמפערעס און לאפעטעס. דיא קראנקע
 קליאמטשע איז אויף געפלוויגען אין הימעל און אויף איהר זענין וויא דיא פלעה
 אנגעזעצט געוועזען לצים, נישטנוטע גאנצע פתות. עס איז געוועזען א פחד,
 א מורא אנצוקוקען דאס שרעקליך פֿעקיל, וואס האט א גאנץ וועג זיך
 געדרעהט, אקוראט וויא שטויב דרעהט זיך פון דעם ווינט אין א רעדיל, וואס
 האט געטאנצט, געשטיפט, געפייפט, געפיישטשעט, געשווישטשעט, נישט
 גערוהט קיין רגע. דער אשמדאי האט מיך געהאלטען אין זיין האנד וויא
 א וואראבייטשיקעל, זיך געהיט מיר חלילה קיין קוועטש נישט צוטאן, צו
 צייטענס זיך אונטערנעשפילט און געמאכט מיט מיר הוצעניומוצעניו.

— ישראל'יק! האט ער איינמאל צו מיר זיך אנגערופען בשעת מיר זענין
 הויך געפלוויגען, קוק זייא מוחל אראפ אונטען, וועסטדוא עפּים זעהן
 און הערען.

— איך זעה, האב איך געענטפערט אראפקוקענדיג אונטען, עפּים
 זעהר א שרעקליכען טומאן, קוים, קוים וואס איך זעה ארוםקריבענדיג
 דארט עפּים מיני בעשעפעניש, ווילדע ברואים. זייא צאפלען זיך עפּים
 משונה, קריכען איינער אויף דעם אנדערען, עפּנען דאס מויל און שרייען,
 דאכט זיך מיט ביטערע קולות. דאס מוז א פנים זיין דער גיהנם, וואס דארט
 מוטשעט מען זיך און מען ליידט שרעקליכע יסורים. גאר איך זעה נישט און
 הער נישט אלסדינג אקוראט.

— באלד, באלד ישראל'יק וועסטדוא הערען אי זעהן אלסדינג, האט
 דער אשמדאי געזאגט און מיר אנגעטאן ברילען וויא שפאקטיוועס, צום
 אויער מיר אויך צוגעלייגט א רעהריל. נוא, האט ער מיך נאכדעם געפרעגט,
 נוא וואס זעהסטדוא איצט?

— ערד, ערד! האב איך אגעשרייא געטאן, נישט מיט יענעם
 פרעהליכען קול, וואס קאלומבוס האט א מאל א געשרייא געגעבען בשעת
 ער האט נאך אלאנגער נסיעה אויף דעם ים פלוצלים דערזעהן דיא ערד
 פון אמעריקע, נאר מיט אזא קול, וואס איינער לאזט ארום בשעת ער
 דערשרעקט זיך פאר עפּים א ווילדער זאך. איך האב דערקענט אונזער ערד
 מיט איהרע דערפער, מיט איהרע שטעדט און מיט אלע איהרע מיני
 מענשעליך, איך האב געזעהן אי געהערט, וואס דארט געהט פאר און בין
 פארציטערט געווארען!

— ציטער נישט אזוי ישראל'יק, האט ער מיך געבעטען מיט א שמייכלע,
 נישקשה, איך האלט דיך גוט אין דיא הענט. קוק בעסער און גיב מיר איבער
 אקוראט

אקוראט, וואס עס טוהט זיך דארט אין דער שטאדט איז מ'איל, איבער
וועלכער מיר פליהען איצט.

— איך זעה, האב איך געענטפערט מיט א צופראכען הארץ, איך זעה
מחנות מענשען לויפען, פאלען אן וויא דיא היישרעקען אויף הייזער, שלאגען
אזויס דיא פענצטער מיט שטיינער, צוהאקען מיט העק דיא טהירען, האפען
זיך אריין אינווענדיג אונ הרנגען מיט אכזריות גאך ערגער פון ווילדע
חיות, איך זעה וויא מען קוילעט טאטעס, מאמעס מיט זייערע קינדער, יונג
אונ אלט גאר אהן רחמנות. איך זעה וויא מען האפט בייא א יונגער מוטער
ארויס פון דעם שוים איהרס א ברילאנטען קינד, מען געהמט עס אן פאר דיא
פיסליך אונ מען גיט עס א זעטן מיט דעם קעפיל שטארק אן א שטיין, אזש
דיא געהירען שפריצט גאנץ ווייט. איך זעה, בלוט רינט אין דיא גאסען אונ
פון דיא אלע לוזשעס ווערדט א גרויסער, בלוטיגער טייך, פון איהם
זעטצט ארויס א הייסע, א ווארמע פארע, וואס געהט ארויף ביז צו דיא
וואלקענס, פון דארט וועט דאס אראפקאפען אין גרויסע טראפענס, אנצוטריןקען
זאט דיא פעלדער מיט זייערע תבואות אונ דיא שענהע וויינגערטנער, וואס
זייער וויין וועט דורך דעם געראטען אונ וועט דערפרעהן מענשענס הערצער.
איך זעה וויא מען ראבעוועט, וויא מען ברעכט, שטעכט אונ מאכט וויסט,
תל פון אלע זאכען. איך הער א געשרייא, א געבעט, א געוויין פון דיא
אומגליקליכע געביך, איך הער א זיפצען, אקרעכצען פון דיא געקוילעטע
אונטער דעם חלף, איך הער א גוסען, א הארהלען פון דיא, וואס געהט זייא
שוין אזויס דיא גשמה. איך הער א געשפעט א געלעכטער פון דיא ווילדע
רוצחים... נאר אבער גענוג, גענוג! איך קען מעהר גישט זעהן, איך קען
מעהר גישט הערען!

— חא, חא, חא! האט דער אשמדאי זיך צולאכט. אט האסט-דוא דיר
דיינע גוטע אונ פרומע מענשעליך! זייא פארדארבען אונ קוילען, אונ מיך
רופען זייא גאך שטון, אשמדאי! דיא דאוניגע שייקעס, וואס דוא זעהסט
אונטען מיט העק, מיט מעסערס אין דיא הענט, דאס זענין דיא רומיניער,
אונ דיא געקוילעטע, דיא דערשטאכענע זענין דיינע אומגליקליכע ברידער.
— גוואלד! האב איך געטאן א געשרייא אונ זיך אנגעחאפט בייא דעם
קאפ. גוואלד, וואס האט מען צו זייא, צו מינע בידנע, אומגליקליכע,
שלאפע ברידערליך געביך?

— דוא ווילסט וויסען פאר וואס? האט דער אשמדאי גאנץ קאלטפליטיג
געזאגט. שא, וועל איך דיר אין קורצען דערזעהלען. איינער, טאקי
זייערער

13-14

זייערער, האט געגנבעט עפּים הפּצים דא אין דעם סאָפּאר. דער היגער עולם, וואס האט דייע ברידער פיינט אונ זייער גראשען ליב, האט ארויסגעלאזט א קול, אז דאס וואקסט פון דייע ברידערליך. מעהר האט מען שוין נישט בעדארפט. הברה איז אויף זיין אַנגעפאלען אונ רעכענט זיך איצט מיט זיין גוט אפּ.

— סטייטש, וואו איז דיא פראוויטעלסטווא? האב איך געפרעגט שטארק פארוואונדערט. פאר וואס שווייגט זיא אונ לאזט צו אזעלכע רציחות?
— דיא פראוויטעלסטווא מאכט זיך קלאמערשט נישט וויסענדיג, האט ער געענטפערט מיט א געלעכטעריל. שפעטער אז הברה וועט שוין אלסדינג אפטאן, הא, הא, הא! דענסטמאל וועט זיא אנהייבען קרעכצען אונ זיך מתנצל זיין אין אלע געזעטען מיט זיסע, קאלעכדיגע ווערטערליך, אז זיא האט דערפון לחלוטין גאר נישט געוואוסט, וועט קלאמערשט איינזעטצען תפוס דיא רעדעלפיהרער דערנאך, פארשטעהט זיך, וועט זיא זיין ארויסלאזען אונ דיא גאנצע באד, הי, הי, הא! וועט זיך טאקי אויסניסען אויף דייע ברידערליך. נישקשה, איך קען דיא רומינישע פראוויטעלסטווא! קאסטאפארו דער מיניסטער קען אפארבייטען איין עסק אונ זיך אויסדרעהן גלאט וויא אויף דעם טעלער.

— טראג מיך רוח ווייטער, ווייטער אינעק פון דאנען! האב איך דעם אשמדאי געבעטען. טראג מיך וואהין דוא ווילסט, אבי לאם מיך נישט בלייבען דא.

ער האט מיך א טראג געגעבען ווייטער אונ דיא רוחות נאך אונז. זיין זענין מיר שוין פארגעקומען נישט אזוי ווילד, אזוי שרעקליך וויא פרויהר. עפּים האב איך צווישן זיין מיך געפיהלט פרייער אונ היימישער וויא צווישן מענשען. מיר זענין געפלוויגען איבער גאלאץ, באקען, ווילקאו אונ קאגולע, דארט האבען אזעלכע שרעקליכע מעשיות זיך איבערגעהזערט! מען האט געהרגעט געשלאגען מיט גרויס אכזריות אונ דערנאך האט מען דיא גאנצע שולד ארויפגעלייגט אויף דיא געשלאגענע נעביך, זיין זענין נאך געבליבען אומגערעכט... לעבין דער בוקאווינע האב איך דערזעהן גרויסע זיילען רויך, וואס האבען זיך געטראגען שטארק הויך אין דער לופטען מיט לאנגע פייערדיגע צונגען אי מיט ברענענדיגע האלאוועשקעס אונ געפארפט פיייער רויט דעם הימעל, וויא אויך דיא רוחות. איך גיב א קוק אונטען, עס איז א שרעקליכע שרפה! א גאנצע שטאדט ברענט פון אלע פיער עקען, עס איז א רעש, א מהומה, א העלעש פיייער וויא אין גיהנם.

— דאס ברענט דיא שטאדט מ. , האט דער אלשמדאי זיך אנגערופען . אין דער דאזיגער שטאדט זענן מיינסטענס געזעסען דייע ברידער , האבען געצאהלט תמיד אלע אפגאבען אקוראטנע אונ געלעבט זעהר גליקליך . דער סבארשטיק פון דיא פאדאטען , זייערער ארם שונא , איז אויף זייא שטארק אויפגעבראכט געווארען דערפאר , וואס זייא האבען איהם נישט געוואלט געבען אין דער האנד אריין עפיים א סומע געלט , וועלכע ער האט פארלאנגט . מחמת גרויס בעס האט ער געהייסען אנצינדען דיא שטאדט פון אלע פיער עקען . איצט ברענט זיא געשמאק , זעהר ליכטיג . דייע ברידערליך לויפען דארט ארום וויא דיא פארסאמטע מיז , פון זייערע הייזער , פון זייער גאנץ פארמעגען ווערדט אש . מאשעניקעס , בייטעלשניידער רויבען , ראבענווען וויפיל זייער הארץ גלוסט . דארט , זעה נאר , דארט שטעהט דער סבארשטיק מלא שמה אונ האט גרויס הנאה , אקוראט וויא א מאל דער קיסר נעראן , וואס האט געהייסען אנצינדען דיא גאנצע הויפטשטאדט רוים אונ קוקענדיג פון דערווייטענס אויף זיין גאניקעל משונה הנאה געהאט פון דער שרעקליכער אילומינאציע . נעראן הלעבין איז זעהר גערעכט געוועזען דערמיט , וואס ער האט זיך געוואונשען , אז פון אלע מענשען אין דער גאנצער וועלט זאל ווערען איין מענש אונ ער זאל איהם מיט זיין שווערט אפהאקען דעם קאפ !

— גוואלד , וואס אויף דער וועלט טוהט זיך ! האב איך וועה געשריגען , געהם מיך צו , רוח , אונ טראג מיך אוועק פון דאנען .

דער רוח האט מיך ווייטער געטראגען זעהר געשווינד . א גאנץ וועג האט ער צו מיר נישט גערעדט קיין ווארט . מיר זענן ביידע געוועזען פארטראכט אונ איטליכער האט געטראכט עפיים אנדערש . אז מיר זענן געפלוזיגען איבער דער גרויסער שטאדט יא ס ס י האט ער מיר אנגעוויזען דארט אונטען עפיים א שטוב אונ מיר געהייסען אריינקוקען אינווענדיג דורך דיא פענצטער .

— האב רחמנות ! האב איך איהם געפעטען רחמים , הייס מיר שוין מעהר נישט קוקען דיא גרויסע צרות , וואס אין דעם לאנד טוהט זיך . לאס מיר פליהען ווייטער , ווייטער !

— האטש נאך איין מאל ישאליק ! האט ער געזאגט , נאך איין מאל איידער מיר פליהען אוועק פון דעם לאנד , קוק , איך בעט דיך , קוק אריין דארט אין שטוב אונ זאג מיר , וואס דוא זעהסט .

— איך זעה דארט , האב איך געזאגט אריינקוקענדיג אין שטוב , עפיים א קראנקער , א פארוואונדעטער אין דער לינקער פוס , ליגט נוטה-למות

אויף

אויף א באנקבעטיל און קרעכצט געביך משונה שטארק פאר וועהטיג . ארום
 איהם שטעהן א סך גרויסע אי קליינע קינדער , דארע , בלייבע , מיט
 פארשמאכטע ליפען , וויא הונגעריגע , וואס האבען שוין א צייט גארנישט
 אין זייער מויל געהאט , זייא שטעהן און וויינען מיט בלוטיגע טרעהרין . אין
 שטוב הערשט א שרעקליכע ארעמקייט , א ביטערע עלענט , אומעטום איז
 וויסט , פינצטער , נישטא קיין שום זאך . אין א ווינקעל , זעה איך , צווייא
 פיטצליך כמעט נאקעטע קינדערליך , ביידע געביך יאמערען : טאטע , מיר
 זענין הונגעריג ! טאטע , טאטע , מיר ווילען עסען !

— דער דאזיגער קראנקער , האט דער אשמדאי זיך אנגערופען , איז איין
 אומגליקליכער , איין ארמער טאטע , וואס פאכט מיט דער נשמה און געזעגנעט
 זיך מיט זיינע בידנע , הונגעריגע קינדער . זייא מעגען נישקשה וויינען ,
 פארגיסען ריקעס טרעהרין , דער ארמער טאטע זייערער איז געוועזען .
 מישטעהנעם געזאגט , זייער גאנצער פרנסה געבער , ער פלעגט זיך מומשען
 צום טויט צודערטאפען פאר זייא א שטיקעל ברויט , וויא עס איז צודערהאלטען
 דיא נשמה . נאך זיין טויט וועלען זייא בלייבען וויא אויף דעם וואסער און
 אוימגען פאר הונגער . נאר דוא האסט געזעהן ערשט א האלבע זאך . קום
 ווייטער אביסיל , וועסטדוא זעהן און וויסען אלסדינג אין גאנצען .

ער איז מיט מיר געשווינד אנועקגעפלוניגען איבער איין אנדער גאס ,
 דארט איז געשטאנען זעהר אגרויס היז פון א גאנץ רייכען מאן , אהינצו האט
 ער מיר געהייסען אריינקוקען און זעהן וואס עס טוהט זיך .

— איך זעה , האב איך זיך אנגערופען , אין א רייך אויסגעציהרטער זאל
 מיט טהייער מעביל , מיט גאלד און זילבער זיצט אין א פאמעל עפס א מענש
 שוין אין דיא יאהרען , לעבין איהם אויף א קאנאפע זיצט צולייגט א יונגער
 מאן אנגעטאן אין דיא קליידער פון א יעגער , ארום און ארום זיצט א גאנצע
 געזעלשאפט פון יונגע לייט . מען טרינקט וויין , מען שמיעסט , מען לאכט
 און עס איז שטארק פרעהליך . דער יעגער דערצעהלט מעשיות פון דער
 אהאטע , ער דערצעהלט וויא ער האט געשאסען א גייא מן בעשעפעניש
 אויף צווייא פים ! . . . ארע לאכען און פאמשען בראווא . דער אלטער מאן
 האט משונה הנאה , טרינקט פאר שמחה אויס א בעכער וויין און קוקט אויף
 דעם יעגער מיט ליבשאפט .

— דער אלטער מאן , האט דער אשמדאי געזאגט , דאס איז ב א ג ד אן ,
 זעהר א רייכער פריץ , און דער יעגער , וואס דערצעהלט דיא שעהנע מעשיות ,
 איז זיינער א זון . אין דעם היז פלעגט אפט אריינקומען צופארקויפען קאראסין

יענער ארמער טאטע פון א סך קינדער , וועלכען דוא האסט ערשט נישט
לאנג געזעהן ליגענדיג טויט קראנק אויף אביסיל שטרויא . איינמאל האט
ער דא וויא געוועהנטליך פארקויפט קאראסין אונ שוין געוואלט אוועקגען .
גאר היינטיגס מאל איז איהם נישט בעשעהרט געוועזען צו זעהן זיך
געזונטערהייט מיט זיינע קינדער . בשעת ער האט זיך געלאזט ארויסגען
פון דער פערעדניע איז הינטער איהם נאכגעגאנגען באגראנס זונדיל גרייט צו
דער פאלעוואניע , מיט א ביקס אין דער האנד . לאכענדיג קומט צו איהם
דאס יונגע פריציל צו , אונ זאגענדיג דיא ווערטער : "מיר וואלט זיך זעהר
געוואלט וויסען אויב איך קען הרגענען א יודליק" האט ער זיך געצילט אונ
אויסגעשאסען . דיא קויל האט דעם יודליק געטראפען אין דער לינקער
לאפעטקע , ער איז באלד אנידער געפאלען מיט א שרעקליך געשרייא , וואס
האט געקענט ריהרען אפילו א שטיין . איצט , בשעת דער פארוואונדעטער
מוטשעט זיך זעהר שטארק אויף זיין הארט געלעגער אונ דיא הינגעריגע קינדער
שטעהן ארום דעם אומגליקליכען טאטען , זיטצט זיך באגראנס זונדיל ,
דער רוצח , גאנץ לוסטיג אויף א ווייכער קאנאפע אונ דערצעהלט זיינע
שטוקעס בייא א גלעזיל וויין . דער טאטע מיט אלע גוטע ברידער קוועלען
דערפון גאר אן אונ זענין זיך פשוט מחיה !

— גוואלד ! האב איך געשריגען , וויא שווייגט מען פאר אזא רציחה ?
ריקעס טרעהרין אונ אומשולדיג בלוט פון מענשען גיסען זיך אין דיא גאסען
וויא וואסער , אונ קיינער גיט דארט אפילו קיין קרעכץ נישט . גוואלד וואו
איז דאס געזעטץ ? וואו איז דאס מענשליכקייט ?

— קום , זייא מוחל , ווייטער אביסיל , האט דער אשמדאי זיך
אנגערופען , וועסטדוא הערען א תירוץ אויף דייע קלאטץ קשיות ! נישט
ווייט פון דאנען , זעהסטדוא , שטעהט א הויז , דאס איז א געריכטהויז ,
וואס דארט משפטמען אין דעם גאמען פון אמת אונ גערעכטיגקייט , וואס
דארט ווייזט ארויס דער מענש , דער אנטיק פון אלע בעשעפעניש , זיין
גוטסקייט , זיין פרומקייט , זיין שכל , זיין דבור , דיא גרעסטע מתנה פון
דעם , וואס איך טאהר נישט דערמאהנען , אונ זיינע שעהנע , טהייערע
געזעטץ . מיר פליהען איצט אקוראט איבער דעם געריכטהויז , קוק זייא
מוחל , אהינצו אריין אונ דערצעהל מיר אלסדינג וואס דוא זעהסט אונ הערסט .

— איך זעה , האב איך דערצעהלט , דרייא רומינער שטעהן דארט פאר
דיא ריכטער . דיא אלע דרייא אין איינעם האפען געראבעוועט אונ געהרגעט
א יודען נעביך . זייער אדוואקאט , וואס סען רופט איהם דארט מיט דעם

נאמען האר בְּרַעַסְקוֹ , פֿאַרענטפֿערט דיא רוצחים מיט אַ ריידע . רבותים !
 זאגט ער צו דיא פֿריסאזשניע זאסיעדאטעלעס , איהר מוזט קודם־כל וויסען
 וואס זעגין אזוינס יודען , — איהר בעדארפט האבען אין זינען , אז יודען
 זעגין פֿיאַווקעס , וואס זיינען בייא אונזער פֿאלק אויס דאס בלוט . איך קען
 עס אייך אויסווייזען פֿון זייער תלמוד , אז יודען טרינקען זיך אן מיט אונזער
 בלוט , אז זייא האבען אונז פיינט . אין דיא יודעשע געבאט שטעהט אזוי .
 אמתע קריסטען מוזען מיט יודען זיך בענעהן וויא מיט ווילדע היות .
 איך בין זיכער , אז איהר וועט גערעכט געבען מינע דרייא לייט , פאר
 וועלכע איך געהם מיך דא אן — דיא פֿוננה זייערע איז געוועזען זעהר
 א גוטע : צופעפֿרייען אונזער ארם לאנד פֿון דיא פֿיאַווקעס .

— ייִשר־בֶּחַ בְּרַעַסְקוֹ ! האט דער אשמדאי געזאגט מיט גרויס שמחה , דיין
 דרשה האט מיך פֿשוט מחיה געוועזען , דוא האסט דערמיט געוויזען וואס איז
 אזוינס א מענש , וואס זיין צינגעל בעטייט !

אונ אינדעם וויא ער האט מיט א געשפעט גערעדט איבער דיא מענשען ,
 געלאכט פֿון זייער יושר , פֿון זייער ליבע אונ פֿון זייער פֿרומקייט איז ער
 דערנוויל געפֿלויגען , געפֿלויגען ביז מיר זעגין געקומען צו עפֿים א הויז .

— ישראליק ! האט ער געזאגט , נאכדעם וואס דוא האסט דא געזעהן
 אונ געהערט מוזט־דוא איידער מיר פֿליהען פֿון דעם לאנד אנועק האמש איין
 מינוט אריינקוקען אין דעם הויז , וואס דארט אויף א שטוהל זימט מיין
 מיניסטער קאסטאפֿארו , ארום איהם זיין גאנצע פֿנופֿיא גרויסע לייט אונ
 גאנצענשרייבער . קוק אריין אונ דערצעהל וואס דוא זעהסט .

— איך זעה , האב איך געזאגט . דער מיניסטער הייסט אנשרייבען
 א פֿאפיר , וואס אויף איהם זאלען מינע אומגליקליכע ברידער זיך חתמענען ,
 אז עס איז אין גאנצען א ליגען , וואס דיא וועלט טראכט אויס , אז מען
 מוסשעט זייא דא צום שויט . אדרבה עס איז זייא דא זעהר גוט , אונ זייא
 האבען דא , נישט צופארזינדיגען , זעהר פֿיל גוטע פֿראוועס . . .

— זייא געזונט מיין טהייערער קאסטאפֿארו ! הלואי א סך אויף דער
 וועלט וויא דוא , וואלט איך מיר שוין געשלאפען רהיג . זייא געזונט מיין
 פֿריינד ! דיין געזונט איז זעהר געהטיג , פֿדי דורך דעם זאלען טויענעטער
 אנדערע פֿארליהרען זייער געזונט אונ לעבען . קאסטאפֿארו , סערדצע , זייא
 מיר געזונט ! אויך איהר רעדאקטארען , טהייערע מענשליך , זייט געזונט !
 דערפֿרעהט מיך אפֿט מיט אייער שרייבען אונ זשאלעוועט נישט קיין טינט ! אזוי
 האט מיט א געלעכטער דער אשמדאי זיך געזענענט אונ אוועקגעפֿלויגען ווייטער .

א היבשע צייט זענן מיר געפלוויגען איבער טהאלען איבער פערג , איבער דערפער און איבער שטעדהט , איבער אזעלכע , וואס מיין פוס טאהר זיך נישט געפינען דארט פון דער ערד ביז סאמע דיא שפיטצען דעכער . פליהענדיג איבער סמיר נא האפען מיר אונטען געזעהן א שרעקליכע סצענע , א גרויסע מהנה גרעקען האפען וויא חיות רעות נאכגעיאגט עפיים א מענשען , וואס ער איז געלאפען נעביך און זיך ארויסגעשלאגען פסטעט פון דיא כוחות . אט , אט , האב איך געמיינט האפען זייא איהם און צורייסען איהם אויף שטיקער .

— דאס לויפט איינער פון דינע ברידערליך . האט דער אשמדאי זיך אנגערופען . ער וועט , דאכט זיך מיר , באלד אנדערפאלען און אייביג שוין מעהר נישט אויפשטעהן .

דער אומגליקליכער נעביך איז געווארען מיר לויפענדיג , קוים וואס ער האט זיך געהאלטען אויף דיא פיס , דיא גרעקען זענין שוין געוועזען גאנץ נאהענט פון איהם , האפען משונה געשריגען און אויסגעשטרעקט דיא הענט . פלוצלים אבער האט ער זיך געשטארקט , געלאפען מיט דעם גאנצען פח און זיך אריינגעהאפט צום סוף ערגיץ אין א הויז . א טהייל פון דיא גרעקען זענין איהם נאכגעלאפען אהינצו , א טהייל זענין געבליבען אין דרויסען און געשריגען : נעהמט איהם ארויס אהער , לאס מיר איהם הרגענען !

אין מיטען דער שרעקליכער מהומה איז פון דעם הויז ארויסגעגאנגען א מיטראפאליט , זיך געשטעלט אין דער טהיר מיט דעם פנים צום עולם און געזאגט אויף א קול : וואס ווילט איהר האפען , וואס האט איהר דא זיך פארזאמעלט ? ווילט איהר עמיצען הרגענען , טא הרנעט מיד . כל זמן איך לעב וועל איך אייך פאר קיין שום זאך אין דער וועלט נישט ארויסגעבען דעם אומגליקליכען מענשען , וואס איז געקומען אין מיין הויז , צופעטען בייא מיר הילף פאר זיך און פאר זיינע אומגליקליכע ברידער נעביך . וויא האט איהר פאר גאט קיין מורא נישט אויסצוטרעאכטען אויף זייא נעביך איין עלילת דם , וואס נישט געשטויגען , נישט געפלוויגען , און אנצופאלען וויא דיא לייבען אויף אומשולדיגע מענשען ? געטראכט זיך נאר וואס איהר מנהמט !

טרעהרין האפען מיר זיך געשטעלט אין דיא אויגען פאר פרייד , אז אויף דער וועלט איז נאך פארט דא אגוטער , עהרליכער מענש .

— אנקוקען קען איך נישט אט דיא פראוואסלאוונע ארכירייען ! האט דער אשמדאי א זאג געטאן מיט פעס און געמאכט א זויערע מינע . עס איז מיט זייא גאר נישט צומאכען . פע , פע , וויא א ביין שטעהן זייא מיר שוין אין

דעם האלו! אַנס הַלַעבִין, וואס עס איז נאך געבליבען אויף דער וועלט
 רעכטע מענשעליך אונטער דיא קטולישע גלחים בשעת זיין האבען געוועלטיגט
 ביד רמה האבען זיין געפרעגעלט אפט אויף דעם פייער אייך מענשעליך!
 עס האט געשמעקט געפראטענס פון מענשען־פלייש. אַך, וויא געשמאק אזא
 געפראטענס איז! לאם מיר נאר ווייטער פליהען, צווישן מינע לייט,
 אפֿשר וועלען מיר דארט דאס מאַכל בעקומען. ריידענדיג אַזעלכע ווערטער
 האט ער שטארק געמאכט מיט דיא פליגעל אונ איז מיט זיין גאַנצער קאמאנדע
 רוחות אריינגעפלויען געשווינד אין דייטשלאַנד.

אז מיר זענן געפלויען דארט איבער דער שטאדט נייאהויצעל האב
 איך געזעהן וויא א יודישער סוחר בעט אין דעם נאמען פון אלע זיינע ברידער
 דעם דארטיגען גלח, אז ער זאל אויף זיין רהמנות האבען אונ אויסווייזען זיין
 פראסטען עולם אז עלילת דם איז אַ שָׁקֶר־בִּלְבּוּל. באַם ער וועט עס נישט
 טאן, איז דער עולם גרייט באלד אויף זיין אַנצופאלען, אונ גאט ווייסט, וואס
 פון זיין געביך קען ווערען. דער גלח האט גאַנץ קאלטבליטיג געענטפערט,
 חלילה, איך וועל אזא נארעשקייט נישט טאן, פון מינעטוועגען ווערדט האטש
 דיא בפרה!

— א, דער רוח זאל איהם האפען! האב איך געזאגט מיט בעס.

— האב צייט ישראל'יק! האט דער אשמדאי געענטפערט, שפעטער וועט
 איהם טאקי דער רוח האפען, איצט אבער זאל ער לעבען אונ געזונט זיין, ער
 נישט מיר צום עסק. קוק בעסער ווייטער וואס אונטען טוהט זיך, דוא וועסט
 נאך עפּים שעהנערעם זעהן.

— גענוג, גענוג! האב איך געשריגען אין איין אטעהעם, דער קאפ דרעהט
 זיך מיר. איך קען אסור מעהר נישט צוועהן דיא עולות, דיא פאלשקייט
 אונ דיא רציחות אויף דער ערד.

— עט, האט ער געזאגט, דאס וואס דיא האסט געזעהן איז נאך גארנישט,
 ערשט א טפה מן הים, אויב דיר איז נמאס געווארען צוועהן דיא צרות,
 וואס פרעמדע טוהן אייך אן, וועל איך דיר ווייזען דיא גרויסע צרות, וואס
 איהר אליין טוהט איינער דעם אנדערען, איך וועל דיר ווייזען אייערע אלע
 תבשיליך, אייערע מיוחסים'ליך, אייערע בעלי־טובות'ליך, אייערע אלע
 אפוטרופסים'ליך.

— גענוג, האב איך איהם געבעטען רחמים, איך קען זיין שוין גאַנץ גוט.
 ער האט א פליה געטאן שרעקליך געשווינד וויא א פּייל אויס דעם

בוֹיגֶען , דֶּערנאָךּ האָט ער פֿאַמעליך גֶעשׂוועבט אין דער לופֿטען אונ זיך
אַנגערופֿען צו מיר :

— איך וועל דיר ווייזען אייערע ספֿאָדיקליך , אייערע ציגאַנערליך . טוה
מיר צוליב ישׂראַליקיל , קעטצעלע , מוצעניו , אונ קוק נאָך אַביסיל . איך וועל
דיר ווייזען פֿייקעליך , גערגעליך , אוחניאָקעליך , מרידינליך , שׂיך אונ
זעקעליך , פֿיאַטקעסליך , פֿאַטשׂיילעכליך , פּושקעליך , קעסטעליך ,
קאַראַקעליך אונ באַלעפֿעליך . איך וועל דיר ווייזען אייערע דרעהדליך ,
שׂרייערליך , גראַטערליך , שטאַרקעהעמערליך , נייא מאַדנע גלות־ליכטליך ,
קאַרפֿירער אַתרוגים־ליך אונ אייערע פֿפֿרה־היהנדיך ! ...

איך בין פֿאַרצאפֿעלט געוואָרען אז איך האָב איהם צוליב טוהענדיג
אַראַפֿגעקוקט אונ גלייך אונטער מיר דערזעהן עפֿים אַ ספֿאָדיקעל .

— צאַפֿעל זיך נישט אזוי , ישׂראַליק לעב ! האָט דער אַשְׁמֵדַאי געלאַכט .
דואַ קענסט נאָך אַרויספֿאלען הלילה פֿון מיין האַנד אונ אַריינפֿאלען גלייך
יענעם ספֿאָדיק אין דיא הענט .

— איידער אין אזא ספֿאָדיקס הענט אַריינצופֿאלען איז שוין אַ סך בעסער
אין דיין האַנד . איך בעט דיך רוח , האָב רח־מנות אונ טראַג מיך אַנוועק ווייטער ,
— האַטש נאָך אַ קוק ישׂראַליק ! מיר צוליב טוה נאָך איין קוק . איך ,
אַשְׁמֵדַאי , איך בעט דיך .

— גיין , גיין ! האָב איך געשריגען אונ זיך באַהאַלטען בייא איהם אין דער
האַנד , אין אַווינגקעלע . איך קען נאָך הלילה משוגע ווערען צוועהנדיג
אַזעלכע זאַכען . דואַ וועסט עס אַסור בייא מיר בַּשׁוּם אופֿן נישט פּוֹעֵלִין .
גענוג געקוקט , איין עק , אַ סוף !

— דואַ ביסט נישקשה אַ גוטער עקשן ישׂראַליק , דער רוח אפילו קען
מיט דיר גאַרנישט מאַכען ! האָט דער אַשְׁמֵדַאי געזאָגט אונ ווייטער געשווינד
אַוועקגעפֿלויגען .

ישׂראַליק מיט דער קליאַטשע צווישין דיא לצים .

וויפֿיל דיא נסיעה האָט געדויערט קען איך בעשטימט נישט זאָגען ,
מחמת איך בין געוועזען שטאַרק צומטראַגען פֿון אַלסדינג וואָס איך האָב געזעהן
אונ וואָס מיט מיר האָט זיך פֿאַסירט . איך ווייס נישט מעהר אז אַ לאַנגע צייט

בין איך געפלוויגען בין מיר זענן צום סוף געקומען אין א גאנץ גרויסען און
 שרעקליך א טיפען טהאל , ערגיץ אין א העק , צווישן משונה הויכע
 בערג , וואס גרייכען בון דעם וואלקען , עס געהט מיר נאך איצט א גרויל
 איבער דעם לייב , אז איך דערמאהן מיר אן דעם טהאל , אזוי ווילד , אזוי
 וויסט איז ער געוועען . פון גראז און ביימער האט מען נישט געזעהן אפילו
 קיין סימן . אויף איטליכען טריט האט מען געזעהן נאר דערנער און הויפענס
 שטיינער . צווישן זייא האבען געשוויבעלט און געגריבעלט שלאנגען ,
 פיפערנאטערען און עקדישען . עס האט געגרילצט אין דיא אויערען הערענדיג
 דאס געשרייא , וואס ווילדע היות און עופות האבען פון זייערע נארעס
 ארויסגעלאזט אויף אלערלייא טרויערדיגע און וויינענדיגע קולות . עס האט
 אויך געשמונקען עפיים אריח פון שוועפעל מיט טייפעלסקייט אין איינעם ,
 און ערטהווייס האט פון דער ערד ארויסגעזעטצט וואלקענס רויך , וואס
 זענן וויא א טומאן זיך צוגאנגען אין אלע זייטען . אט אזא טהאל האבען דיא
 רוהות זיך אויסגעוועהלט , דא איז זייער וואהנונג !

פון דארט האט מיר דער אשמדאי געפיהרט דורך א שפאלט צווישן
 סקאלעס און מיט מיר אריינגעגאנגען אין א גאנץ גרויסער הייל , וואס איז
 גאר אוממעגליך צופעשרייבען אפילו א טויזענט חלק פון איהר ווילדקייט .
 דארט האט געפלייצט א טייך שווארצער טינט און אויף זיינע ברעגען האבען
 געוואקסען וועלדער פענעס . אין דיא וועלדער ווידמען זיך לצים , אועלכע
 מיני בעשעפעניש , עפיים מאלפעס , וואס האבען א געשטאלט נאר טאקי וויא
 פון מענשען . פון דערווייטענס האב איך געזעהן וויא לצים האבען אין דעם
 טייך אנגעטרונקען מיין בידנע קליאטשע געביך , זיא דערנאך געבאדען און
 אונטערגעטוקט א סך מאל אין טינט אזוי , אז זיא איז פון דארט ארויסגעגאנגען
 שווארץ וויא א רוח . . . .

— דאס איז מיין קאנצעלארע ! האט דער אשמדאי צו מיר געזאגט .
 דעם דאזיגען טייך און דיא וועלדער , וועלכע דוא זעהסט דא האב איך
 אנגעגרייט פאר דייע ברודערליך . מען וועט אויף זייא שרייבען און שרייבען
 כל זמן עס וועט נישט אויסנעהן דער טינט פון דעם טינטער און דיא פענעס
 פון דיא וועלדער . פון דעם טינטער געהן ארויס קאנאלען , משערנילא-
 פראוואדען , גאנץ ווייט אין פארשידענע מקומות , אין דיא רעדאקציעס און
 אין דיא קאבינעטען פון געוויסע מענשען . דער דאזיגער קאנאל נומער 999,999 ,
 וואס דוא בעטראכט איהם איצט , ער געהט אין דעם טינטער פון דעם
 דניעפראוועצער

דניעפראוועצער גאוועטענשרייבער . מינט אונ פּענעס איז דא אים אונ שרייבער וויא זאמד .

ער האט א שמוצער געטאן אונ דיא לצים האבען פון דיא וועלדער זיך א שאט געגעבען צו איהם וויא דיא פליגען , זיך אויסגעשטעלט אין א גלייכער שורה , איטליכער מיט א פען אין דער האנד אונ מיט א קווער פאפיר אויף דעם קאפ .

— דאס זענין מינע שרייבער ! האט ער צו מיר זיך אַנגערופען אונ מיך דערבייא אַנגעקוקט מיט א שמיבעלע .

וויא א יענעראל האט ער זיך דערנאך געזראווסטוועט מיט דעם פאלק פיסאקעס . עס איז געווארען א געשרייא : אוררא , אוררא ! אז עס איז שטילער געווארען האט ער אַנגעהויבען זייא צומישטירען . דער מושטיר איז בעשטאנען אין ארויסשטעקען דיא צונגען , מאכען א פייג אונ לאכען . נאכדעם האט ער הויך געקאמאנדעוועט : צוהאלטען וויא מען בעדארף דיא פענעס ! צומונקען ! . . . פארטיג מיט דעם האט ער צוצייגען אויף אקול א געשרייא געגעבען : שררררייבט !

דיא קאמאנדע האט זיך א געהם געטאן שרייבען , אלע בּמעט דיא זעלביגע זאכען אונ דיא אייגענע ווערטער . דיא האר האבען מיר זיך געשטעלט לייגענדיג דיא אַנגעשריבענע ווערטער , זייא זענין געוועזען אי שפיטצעכדיג , אי מיט קרוטשקעס איג געשטאכען וויא שפיוען . בייא א טהייל האט שרייבענדיג געציטערט דיא הענט אונ געטיאכקעט דאס הארץ . וויא איך בין שפעטער זיך דערגאנגען זענין דיא דאזיגע געוועזען רעקרוטען , ערשט וואס אַנגעקומען אין דעם פאלק . זייא איז נאך שווער געוועזען אזעלכע זאכען . . . הויך דיא האבען נאך א טהייל געארבייט וויא דיא פאזשארנע קאמאנדע אונ געשפריצט פשוט בלאטע .

נאך דער סמאטרע האט דער אשמדאי ווייטער א שמוצער געטאן איז אריינגעקומען עפּים א רוח , אריו , אַנגעטאן אין דער פאלנער פארמע , בעהאנגען ארום דעם קאפ מיט פעדערען , מיט פענעס אונ מיט פלעדערווישען . — וואס האסטדוא אין דער צייט וואס איך בין נישט הויע געוועזען עפּים געטאן ? וויא שטעהן אונזערע עסקים ? האט דער אשמדאי דעם רוח געפרעגט . אַנב אונז ביידע פארגעשטעלט איינעם דעם אַנדערען : דאס איז מײן סעקרעטאר , האר לוציפער , אונ דאס איז רב ישךאליק !

דער סעקרעטאר לוציפער האט געמאכט א זויערע מינע אונ מיך נישט

געווירדיגט

געווינדליגט אפילו מיט א בליק . ער האט באַלד ארויסגענומען זיין ראפארט
און געלייענט :

„אייער אשמודאיסקע פינצטערנעס ! מלך פון אלע רוחות און מחבלים ,
פרינץ פון אלדע שווארצע יאהר , הערצאג פון שבועה מדורי גיהנם , גראף פון
סדום און עמורה , ערץ־פאסטיד פון אלע זינדענבעק אין עזאול , א. ז. וו .
אונזערע אנגענטען , דיא בעלי־טובות אין אלע שטעדט , זענין אין
זייערע ראפארטען מודיע : אז דורך זייערע גרויסע סטאראניעס אומעטום וואו
מען בעדארף איז זיין צום סוף געראטען , אז דיא טאקסע פון פלייש זאל
נישט בטל ווערען .“

דער אשמודאי האט געשמאכט פאר שמחה . איך דאנק איך , האט ער
געזאגט צום סעקרעטאר , איך דאנק אייער טונקעלע שווארצזויכטיגקייט ,
דוקעס לוציפער , דערפאר וואס איהר האט מיר צום ערשטען ראפארטעוועט
אזא וויכטיגע זאך . ער האט דערנאך זיך געווענדט צו מיר מיט דיא ווערטער :
— זעהסטווא , דאס איז בייא מיר א בשורה . איינמאל זעלען דייע
ברידערליך עסען מבזות פלייש און דורך דעם תמיד קריינקען . דיא היינטיגע
גרויסע דאקטורים ווילען האבען , אז פון ווייניג פלייש עסען פוילען דיא
ביינער . קריינקט , פוילט צו אלדע שווארצע יאהר ! צווייטענס איז דיא
טאקסע מיר פשוט געהטיג צום עסק . דורך איהר פילדעט זיך בייא איך דיא
גאנצע באנדע בעלי־טובות , וואס פיהרען איטליכען בייא דער נאז און לאזען
איך קיין קאפ נישט אויפהייבען ; פון איהר האבען אלע מיינע אנגענטען
זשאלאנואניע און זייער פרנסה בכבוד ; דורך איהר האבען אייערע פוסטע
מענשעליך אין דיא הענט סומעס געלט , אויסצוגעבען אויף אלסדינג וואס
מען טאר נישט זאגען ; דורך איהר האט איר דעם בעסטען סימן , אז מיט
אייערע ראסחארען אויף אלע געהטיגע בעדערפעניש און כלל־זאכען זענט
איהר אפגעשיידט פון דיא אומזות העולם , דעריבער איז גאר אוממעגליך , אז
איהר זאלט זיך פאר אייניגען מיט זיין אין דיא זעלביגע געפיהלען פאר דער
מדינה , און דעריבער טאקי וועלען שלעכטע מענשעליך תמיד געפינען
א געלעגענהייט דערפאר אויף איך אנצופאלען . אייער פאלאזשענע וועט זיין
פארפוטעט , פארדרעהט . הלואי איך זאל שוין מיט אלע אנדערע מענשעליך
האלטען אויף דער מדרגה וויא איך האלט מיט איך ! . . . איצט פארשטעהסט
דיא פאר וואס דאס איז בייא מיר אזא בשורה ? הלילה וחס , דיא טאקסע
זאל געוועזען בטל ווערען , וויא עטליכע האבען עס פערלאנגט , וואלט איהר
— נישט דערלעבען זאלט איהר דאס ! — מיט א מאל פטור געווארען פון א סך
צרות

צרות . נוא מיינע אגענטען פארשטעהן דיא פאליטיקע , זייא פארדיגען
א נאגראדע פאר זייער סטאראניע .

”לויט ריכטיגע סוויעדענעס , האט לוציפער ווייטער ראפארטעוועט ,
זענין בשעת דער הלירע מיסטענעס געשטארבען דיא דאזיגע , וואס מחמת
גרויס ארעמקייט קענען זייא קיין פלייש נישט עסען . עס איז שרעקליך טהייער
אונ דורך דער סטאראניע פון אינזערע אגענטען הייבט זיך דער מקח וואס
א טאג אלץ מעהר .”

— גוט ! האט דער אשמדאי געזאגט , זעהר גוט ! בשעת דער הלירע
ווייזט דיא טאקסע ארויס איהר פת צווישין דעם ארמען עולם . ערשט נישט
לאנג האב איך ערגיץ אין א שטאדט געלייענט איין אגגעקלעבט צעטיל אין
דער גאס . אויף דעם צעטיל איז אונטערגעשריבען ”דברי המבקשים לטובת
אחב” דארט איז מען מודיע דעם עולם , אזוי וויא אין דער וועלט הערט
זיך דיא הלירע , בכך זאל מען למעה”ש עסען פלייש , אפילו אין דיא ניין
טעג . בשעת ליענען האב איך געלאכט וויא מען ראטה צועסען פלייש , אלץ
לשובת אחב”י , לשובת אחב”י אונ אליין העכערט מען דעם מקח !

”קאנדידאטען אויף בעלי-טובות , האט לוציפער ווייטער געלייענט ,
זענין דא זעהר פיל פון אלערלייא סארטען מענשען , עס איז גאר נישטא אזו
פיל שטעלען . סיידען מען זאל צו אימליכען פאמאשטשניק פון א גלאוונעס
בעל טובה צוועטצען נאך אקענען א הונדערט אונטער-פאמאשטשניקעס אונ
זייא אליין וועלען זיך שוין זארגען צוגעפינען נייע איסטאשטשניקעס , פון
וואנען צופעקומען זייער געהאלט . עטליכע האבען מכח דעם שוין אריינגעשיקט
גאנץ שעהנע פראיעקטען . איך האב עס איבערגעגעבען א בעוונדער
קאמיסיע , וואס בעשטעהט פון שמוחאי ועזאל , פון אהרימאן , אהעראן ,
טיפהאן , שיווא אונ בעלצעבוב . — אין גלופסקער בקורחולים געהט איצט
דיא הנהגה דורך א פאר פון אונזערע אגענטען גאר קיין חיות נישט . בשעת
דער הלירע האט מען אהינצו געבראכט א פערצעניעהרעדיג מיידעל . דער
משמש האט זיא געריבען , אונ דערנאך , אז זיא איז צו זיך געקומען , האט
ער זיך מיט געוועזען אונ זיא דארט מאנס געווען . דאס מיידעל האט
געשריגען , געוויינט , געחליפעט , זיך פארעסען אונ געשטארבען . דיא
מעשה מעג זיך שוין גלייכען צו דיא אלטע מעשיות , וואס זענין זיך פארלאפען
א מאל אין אונזער סדום . מיר האלטען שוין מיט גלופסק אויף א שטייגער ! —
רעקרוטען זענין אין דער צייט אגעקומען אין דיא פאלקען פיסאקעס דרייא
טויזענט , דרייא הונדערט מיט דרייא אונ דרייסיג . זייא זענין נאר לעת-עתה

נישט פארטיג וויא עס געהר צוויין . בעלצעבוב האט זייא גענומען צו זיך אויף דער אוטשעניע . — טינט איז אין דער לעטצטער צייט פארברויכט געווארען זיבען טויזענט , פינף הונדערט , ניין און ניינציג איימער מיט אנדערהאלבען קוואטירליך .

— אזוי ווייניג ! האט דער אשמדאי זיך אנגערופען און געמאכט א מינע , אז ער איז נישט צופרידען .

לוציפער האט געוואלט זיך אביאסניאיען , נאר וואס ער האט געעפענט דאס מויל צום ריידען איז אריינגעלויפן א רוח מיט דיפעשען . דער אשמדאי האט א ווינק געגעבען , לוציפער זאל בייא דעם דעזשורנע צונעהמען דיא דיפעשען און לייענען .

— דיא דאזיגע דיפעשע , האט לוציפער געמעלדעט איז פון רומינין , מען בעט רחמים ארויסצושיקען טינט וויא צום גיחסטען . עקזעמפליארען פון איטליכער זאך , וואס מען וועט דארט אנשרייבען זענין זייא זיך מתחייב צושיקען תמיד איספראוונע אין אונזער ביבלאמיקע . . . דיא צווייטע איז פון עסטרייך . איך פאודראווע אייך , גרויסער אשמדאי , מיט א גוטער בשורה ! האט לוציפער פרעהליך געזאגט מיט א שמייקעלע און ארויסגעשטעלט זיינע שפיצעכדיגע הינטעשע ציין . דער קארדינאל שווארצענבערג בעט עפיים גאר א גוזמא טינט פאר זיין גאזעטע . ער וויל מיט אונז מאכען א געשעפט , אז הויך דעם טינט , וואס ער אליין בעדארף האבען צו זיין געברויך , זאלען מיר איהם נאך געבען אין קאמיסיע פאר אלע קאטוילעשע גלחים אין בעהמען און אין מעהרען , וואס האבען דארט זיך גענומען געשמאק צום שרייבען , גאר וויא אין דיא אלטע יאהרען .

— לעבען זאלען מיר מאקי מינע געטרייע געוועלען , האט דער אשמדאי א זאג געטאן גאנץ לויסטיג . פלזמן אין זייא קלאפט זיך נאך א דפק האב איך נישקשה נישט וואס צווארגען . לוציפער , מען וועט בעדארפען אונטערגעבען אביסיל אין דעם טינט פון יענע מאטעריאלען : בלוט , גאל , גרינע ווערים , יאשטשערקעס , טייפעלסקייט וכדומה כדי ער זאל ארויסקומען עכט גוט . — דאס אלסדינג האב איך שוין אליין אריינגעטאן , האט לוציפער געענטפערט און זיך גענומען לייענען דיא איבעריגע דיפעשען . ער האט איבערגעלייענט וואס דער רעדאקטאר פון „גאזעטא נאראדאנוא“ אין גאליציע פאדערט . דערנאך האט ער מיט א רחמנות-פנימעל א מאך געגעבען : א , דאס איז פון אונזער דניעפראוויצער ! ער קלאגט זיך געביך , אז בייא איהם איז שוין פמעט-אויסגעטריקענט דאס פינטעריל . ער האט פשוט נישט שוין וואס צושרייבען

צוֹשְׂרֵי־בַעַן אֹנֵךְ דָּא בְּעֵד־אֶרְפָּה מְעַן אִין דְּעַר גְּעַהֲעֵרִיגֶער צֵיט אַרױס־גַּעֲבֶען
אַ נױמֶער ! אַ רַחֲמֹנֹת הַלְעֵבִין !

— גַּעֲשׂוֹינְד עֶפֶענֶען דִּיא קֶראַנֶעם ! הָאָט דְּעַר אַשְׁמֹדַאי גַּעֲקַאמֶאנְדֶעוועט
מִיט אַ גַּעֲשְׂרֵיִיא .

אַפֿשֶׁר אַ רֶאטֶע רױחֹת הָאָבֶען זײַךְ אַ וואַרְף גַּעגֶעבֶען צו דִּיא קֶראַנֶעם .
דְּעַר טִינֶט הָאָט גַּעפֿלֵיִצט דױךְ דִּיא טֶשֶׁר־נִילֶא־פֶּראַוואַדֶען אִין פֶּאר־שִׁידֶענֶע
עֶרְטֶער .

פֿלױצִלִים אִיז אַרײַנגֶעפֿלױגֶען אַ הױלֶע , אַ נֶאָקֶעטֶע נֶשְׁמָה , הָאָט
גַּעשׂוועבֶט אַרױף אֹנֵךְ אַרַאפּ ווִיא אַ בֶּאפֶעטֶשֶׁקֶע אֹנֵךְ זײַךְ אַלֶץ גַּעשְׁלֶאגֶען אָן
דְּעַר עֶרֶד מִיט אִיהֶרֶע פֿלֶאם־פֿייעֶר־דיגע פֿלִיגֶעליךְ , הֶעל־פֿלױיא ווִיא דְּעַר
פֿלֶאם פֿון אַנגֶעצױנֶדֶענֶעם שְׁפִירֶט . אַלִּיין הָאָט זײַ אַרױס־געזעֶהן ווִיא אַ גֶרוֹיֶסֶע ,
זעהר אַ דִּינֶע בױלֶבֶע פֿון זײַף , גַּעשְׁפִּילֶט פֿון אַלֶער־לִיִיא פֿיִינֶע קאַלִירֶען , וואַס
הָאָבֶען פֶּאר־נוֹמֶען דִּיא אױגֶען . אַז מְעַן הָאָט גױט זײַךְ צױגעקױקט הָאָט מְעַן קױם
גַּעקֶענט דְּעֶרקֶענֶען עֶפֶים אַ גַּעשְׁטאַלֶט פֿון לױטֶער גַאז .

— אַךְ ! הָאָט דְּעַר אַשְׁמֹדַאי אַ גַּעֲשְׂרֵיִיא גַעטאַן אֹנֵךְ זײַךְ אַנגֶעחאַפֶט בִּיִיא
דִּיא הָאר , אַז עַר הָאָט זײַ דְּעֶרזעֶהן . עַם אִיז נֶסְתֶּלֶק גַעוואַרֶען אַ גֶרוֹיֶסֶער
בַּעל־טױבֶה , אַ גֶרוֹיֶסֶער בַּעל־רַחֲמִים , אִיִינֶער פֿון מִיִינֶע בַּעסֶטֶע אַנגֶענטֶען .
דַּאס אִיז זײַן נֶשְׁמָה וואַס אִיז אִיצֶט נֶאָךְ דְּעַר פֶּטִירֶה גַעקױמֶען , צו וועהֶנֶען בִּיִיא
מִיר אִין אִיִינֶעם מִיט דִּיא נֶשְׁמֹת פֿון אַלֶע בַּעל־טױבֹת . . . .

אַיךְ הָאָב מִיךְ צו דְּעַר נֶשְׁמָה שְׁטאַרק צױגעקױקט אֹנֵךְ זײַךְ דְּעֶרקֶענט .
דַּאס אִיז גַעוועזֶען דִּיא נֶשְׁמָה פֿון בַּאֶמֶת מֶשׁוּנָה אַ ווִילֶדֶען בַּעל־טױבֶה אִין
מִיין שְׁטאַדֶט !

— קֶלאַג , ווִיין יֶשׂרָאֵלִיק ! הָאָט דְּעַר אַשְׁמֹדַאי צו מִיר גַעזאַגֶט מִיט
אַ טֶרוֹיעֶר־דיגען קױל . דִּיין שְׁטאַדֶט הָאָט פֶּאר־לֶאָהֶרֶען אַ גֶרוֹיֶסֶע אַבֶּדָה , דִּיין
קַהֵל הָאָט אַנגֶעוואַרֶען אַ גֶרוֹיֶסֶען בַּעל־רַחֲמִים , אַ טֶשֶׁאֶמֶשֶׁקֶעלֶע ! יאַמֶערֶט ,
קֶלאַגֶט טִיפֿעל , רױחֹת ! אִיךְ , אִייעֶר מֶלֶךְ , הָאָב פֶּאר־לֶאָהֶרֶען דַּעם בַּעסֶטֶען
בַּעל־עֶצָה , דַּעם גַעטֶרִיִיסֶטֶען סאַוועטֶניק , אַהֵן אִיהֶם בִּין אִיךְ ווִיא אַהֵן דְּעַר
רַעֲבֶטֶער הָאָנְד !

אִין דְּעַר גַאנְצֶער הֵייל , אִין דַּעם גַאנְצֶען טַהאַל הָאָט זײַךְ גַעלֶאזֶט
הֶעֶרֶען אַ שְׁרַעקֶליכֶער יאַמֶער אױף אַלֶער־לִיִיא ווִילֶדֶע קױלֹת . עַם הָאָט זײַךְ
גַעהֶערֶט אַ הֵיילֶען , ווִיא אַ הױנֶד הֵיילֶט אַ מַאָל שְׁרַעקֶליךְ בִּיִיא דְּעַר נֶאָכֶט
אַונטֶער דַּעם פֶּענֶצֶטֶער , אױךְ אַ מִוִּיקֶען , אַ ווִיִינֶען , ווִיא קֶעטֶץ ווִיִינֶען בִּשְׁעֶת
דְּעַר פֶּרוֹכֶפֶער־וִונְס־צֵיט אױף דִּיא דַּעֲכֶער . עַם הָאָט זײַךְ גַעהֶערֶט אַ טֶרוֹיעֶר־דיגעֶר

הספד פון סאוועס, א קראקען פון סאראקעס, א קוואקען פון זשאבאעס. עס
 האט זיך געהערט אויך א שמוטצערען פון שלאנגען, א פישטשען פון שצערעס,
 א מריקען פון ביקעס, א ברוקען פון בערען, א ברילען פון לעמפערטען און
 א סקריפ וויא פון א ריקבעט. גלייך וויא אלע ווילדע בעשעפעניש האבען
 געוויינט, געקלאנט אויף אזא בעל-טובה, אויף אזא פֿשעה נשמה. איך בין
 שיער אין הלשות נישט געפאלען, שיער נישט טויב געווארען פון אזא
 שרעקליכען הספד.

דער אשמדאי האט קוים מיט צרות איינגעשטילט דעם עולם, געהאפט
 דיא נשמה אין זיין האנד וויא מען האפט א פליג און זיא מקבר געוועזען טיף
 אין דער ערד מיט דיא ווערטער:

— וואס העלפט דאס וויינען, א מענש מוז שטארבען! פריהר אדער
 שפעטער דער רוח האט דיך געמוזט האפען. ווער-זשע טאקי בעגראבען ניין
 אילען אין דער ערד און געה צו אלדע שווארצע יאהר! איך וועל מיך מווען
 בעגעהן אהן דיר און געפינען נישקשה איין אנדער שלאק אויף דיין ארט...
 ישראל'יק לעב! האט ער נאך דעם מין הספד זיך געווענדט צו מיר, עס וועט
 דיר גארנישט העלפען, דוא וועסט מיר מווען אין דיין שטאדט ווערען א בעל
 טובה אויף זיין ארט.

— איך וויל נישט, איך קען נישט זיין קיין בעל טובה! האב איך געשריגען
 נישט מיט מיין קול, האב רחמנות, שיק איין אנדערען אויף זיין ארט. עס
 זענין דא א סך בעלאנים, א סך קאנדידאטען אויף בעלי-טובות. שיק וועמען
 דוא ווילסט און בעפרייא מיך פון אזא התמנות!

— זאג מיר, איך בעט דיך קיין דעות נישט, האט ער געענטפערט,
 מסתמא ווייס איך וואס איך טוה.

— וואס האסט-דוא אין מיר אזוינס דערזעהן? האב איך געשריגען. איך
 בין חלעבין א שליממולניק און וועל גאר נישט טויגען צו אעלכע געשעפטען.
 איך וועל דיר רעקאמענדירען קליגערע, בעסערע און געניטערע פון מיר.
 שיק לייבעלע רב אפעלעס, משחלע רב בונגמס, מרייטעל רב יויסילעס,
 פישקע רב ניסעלעס, אדער איינעם פון זייערע בנופיות, איטליכער פון דיא
 לייט, אין זיין גראד, פארשטעהט זיין עסק און ארבייט אפ א זאך וויא
 א מייסטער. וויא קום איך צוא זייא?

— דיא דאזיגע אלע לייט זענין שוין פארנומען, איטליכער פון זייא האט
 א שטעלע. עס וועט דיר גאר נישט העלפען ישראל'יק, זאג איך, אשמדאי,
 דיר נאך א מאל. שווייג בעסער און זייא נישט קיין עקשן, אויב עס גלוקסט

זיך דיר צולעבען און אויב דוא פארלאנגסט נישט, איך זאל דיר דאס עקשנות מיט גוואלד ארויסטרייבען. קיין ווארט נישט מעהר, שא! ווארים . . . .
 ער האט געמאכט אזא שרעקליכע מינע און אזוי געשאקעלט אויף מיר מיט א פינגער, אז דיא הויט האט אויף מיר געציטערט און פאר פחד בין איך געבליבען שטום וויא דיא וואנד.

— אט אזוי ישראליק האב איך דיה טאקי ליב, אז דוא שווייגסט. האט ער זיך אנגערופען שוין מיט א זים שמייכלע און א גלעט געגעבען מיר אין בעקעלע. דוא ביסט נישקשה א גאנץ קלוגעטשקער, ישראליק! קיין פינגער אין מויל בעדארף מען דיר אויך נישט אריינלייגען. איך פיהל, אז דוא וועסט טויגען און מיט דער צייט זיין א בלי-שלמה. נאר איידער איך וועל דיר געבען אזא טהייערע שטעלע פון א בעל טובה מוז איך דיר אביסיל קלאהר מאכען אין עסק און דיר געבען א אינסטרקציע, וויא אזוי דוא זאלסט זיך נוהג זיין.

הער, ישראליק לעב! ראשית חכמה איז נא יראת-שמים פנימאל! יראת-שמים איז ביא א קלוג מענשעל א גוטע קיה, זיא גיט איהם א סך מילך און פוטער וויא דיא בעסטע האלענדערקע. אזא קאפיטאלנע קיה מוז מען דאריבער שטארק פילעווען, מען בעדארף איהר עפטערס אונטערווארפען א בינטעל בפול-שמונה ציצות, זיא האדעווען מיט רבינו תמים תפילין, פארמישען איהר א גרויסען טלית-זאק מיט פארשידענע מיני בלעטליך און שמות, זיא זאל טאקי אנועקשטעהן איבער דעם צעבער עטליכע שעה אלע טאג; מען בעדארף זיא לאזען לעקען מווזות און פאיען זיא מיט מציצה, מיט חברה-קדישא מעד, מיט יאהרצייט-בראנפין וכדומה אזעלכע געטריינק. אזוי איז יראת-שמים ביא מינע אנגענטען פון דער פרומער קלאסע, מינע אנגענטען פון דער היינטיגער וועלט געהמען אויך אן א יראת-שמים פנימאל, נאר עפיים אויף איין אנדער אופן. זייא מאכען זיך געוועהנטליך צום תם, לעבען מיט איטליכען גוט, שמייכלען זעהר זים, דרעהן דאס צינגעל אהין און אהער, טראגען זיך געקליידט עפיים נישט קורץ נישט לאנג, זייער בארד איז עפיים אי נישט גאנץ אי נישט גענאלט, ווארפען זיך אין אלע זייטען און ווילען פאר איטליכען יוצא זיין. עטליכע זענין צווישין דער פרנה דא, וואס האבען לתלוטין נישט אזא יראת-שמים. דערפאר בעשטעהט זייער גאנצע חכמה נישט מעהר וויא אין פח, אין שטארקייט, אין א קילאק. . . . זייא זענין אבער טאקי נאר עטליכע. פון אזעלכע ארץ-פניאסקע-עזות פנימער בעדארף מען נישט געהמען קיין ראיה. לאו בל-אדם איז זוכה צו אזא מדרגה. — מיין

צווייטע

צווייטע געבאט איז: רַחַמָּנוּת! דער פֿירוש דערפֿון איז, מען דארף טאן
כָּל הַפְּסָלִנוֹת, רייסען פֿון טויטע אי פֿון לעבעדיגע אונ אלץ זאגען א רחמנות!
שטילערהייט בעדארף מען א קניפ טאן, א בים טאן אונ פֿאר דעם עולם אלץ
זארגען, קרעכצען, זיך אלץ משתדל זיין לטובת הכלל. — מיין דרויטע
געבאט איז: דִּי שְׂטֵאדֵט דָּאס בִּין אִיךְ! דער פֿישט דערפֿון איז גאר פֿראסט,
זיך אונ זיין בנופיא זאל מען האלטען פֿאר דער שטאדט אונ אלע אנדערע
טויזענטער מענשען זאלען געזנאמשעט זיין אזוי פֿיל וויא גאר נישט. אז מען
ארבייט אפ עפֿים איין עסקיל, זאל עס הייסען, אזוי האט געוואלט דיא
שטאדט, האמש דער עולם האט אפילו נישט געוואוסט אויף וואס ער האט זיך
געהתמעט. — מיין פֿערטע געבאט איז: יֵד אַחַת! דאס הייסט, בלאטצושליסען
תמיד מיט דעם שטארקען. מען בעדארף זיין פֿארקניפט אונ פֿארבונדען
א שטייגער מיט דעם בעל־טאקסע, ווארים ער איז דיא סבה פֿון אלע סבות,
דער מקור פֿון אלע טובות. ער איז דיא טובה אליין. ער איז פֿלייש פֿון אייער
פֿלייש, בייך פֿון אייער בייך. דאריבער זאל מען פֿארלאזען באדאי דעם טאמען
אי דיא מאמען אונ זיך בעהעפטען מיט דעם בעל־טאקסע צוויין מיט איהם איין
לייב אונ לעבען. זייא מבטל דיין רצון פֿאר זיין רצון, בדי ער זאל מבטל
זיין א מאל זיין רצון פֿאר דיין רצון. פֿון אייך ביידע קען ערשט זיין אגיל
ואשמח, קאלעכדיג אונ שפיטצעכדיג. — מיין פינפטע געבאט איז: פֿרי טע נ צ י ע!
דאס טייטש, וויפֿיל מען זאל נישט שטילערהייט געהמען, וויפֿיל מען זאל נישט
רייסען אונ פֿארדינען, זאל מען פֿאר דעם עולם אלץ זיך קלאגע, נישט זיין
צופרידען אונ האבען שטענדיג פֿריטענציעס צו דער שטאדט, אז מען וועהרט
אן, מען דערלייגט, עס איז נישט בדי וואס מען מוששעט זיך אזו לטובת
הכלל. — מיין זעקסטע געבאט איז: לִי וְלַע! פֿשוט איז פֿשוט, מען בעדארף
דעם עולם פֿארזויגען אונ איהם זינגען עפֿים לידליך ער זאל שלאפען. דער
עולם איז א קינד, אז מען זינגט איהם א לידעל, דערצעהלט איהם א מעשה,
מאכט ער צו דיא אייגליך אונ שלאפט, אז מען מאכט איהם בוא, מיינט
ער, מען איז א בער, שטייט מען איהם קושט ער דיא רוט. דאס בעסטע
לידעל צופארזויגען דעם עולם איז דאס אלטע לידעל מיט דעם קעסטעלע,
נאכדעם געהט יענץ לידעל: תורה איז דיא בעסטע סחורה, דיא אלטע
מעשה ארב מיט ארביצען, א מעשה פֿון דער נויסער חברה, פֿון בעלי
שמות וכדומה נאך אזעלכע מעשיות. — מיין זיבעטע געבאט איז: עט, בע!
דער פֿראסטער פֿישט פֿון דיא האלבע ווערטער איז, באם עס מרעפט זיך
א מאל, אז דער עולם — דאס נארעשע קינד צושרייעט זיך גוואלד, איז

גלייכער אין דער הייסער מינוט גארנישט צוטאן, עס גרימט איהם זיכער
אין בייכעלע, עס טוהט איהם שוין נעביך שטארק וועה. עט, בע! זאל
דענסטמאל מאכען עפּים אהן ווערטער. נישקשה, דאס קינד וועט זיך
איבערשרייען און ווייטער אנשלאפען ווערען, נאך געשמאקער וויא
פריהר. — מיין אכטע געבאט איז: מ ב ט ל צ ו ז י ון! דאס הייסט, ווען איינער
הייבט גאר אן פלוצלים צופרעגען עפּים קשיות, עס איז איהם קשה דאס
אדער יענץ, זאל מען איהם פשוט מבטל זיין, ער איז איין אפיקורוס,
א הילטיא, א גארניכטס. עס איז גאר נישט רעכט מיט איהם צוריידען. —
מיין ניינטע געבאט איז: א נ צ ו ר י י צ ען! דאס טייטש: ווען איינער
נעביך שרייעט, וויינט א מאל מיט פלוטיגע טרעהרין: גוואלד מען קניפט,
מען צופט, עס טוהט וועה! בעדארף מען אויף איהם אנרייצען דיא אינגליך,
זייא זאלען איהם מאכען: בע, בע, שעהנער בחור! ער זאגט אויס פון דעם
חדר! — מיין צעהנטע געבאט איז: ב א ב ס ק ע מי ט ע ל! אז דאס דאזיגע
קינד ווערדט פארשלאפט, אויס מענש און פאכט מיט דער נשמה, זאל מען
נישט לאזען רופען א דאקטאר, מען זאל הייסען בעסער טאן אלטע, באבסקע
מיטעל, פאהרען צו א שפרעכער, צו א ציגאנער, צו א זנאהער וכדומה. —
אט דיא דאזיגע צעהן געבאט זאלסטווא היטען. דורך דעם וועסט
דיא מיר געפעהלען, וועסט לעבען גליקליך אין וועהלטיג דיא מיט דיין ווייב
מיט דייע קינדער און זיך קונה זיין עולםהוה. מיט עולםהבא זאלסטווא
מסלק זיין אנדערע, זאג זייא צו פלייש און וויין אויף יענער וועלט, נאך דעם
טויט, דיא אבער עס פלייש און טרינק וויין אויף דער וועלט.

איך האב אויפגעפענט דאס מזיל, אויסגעשטעלט דיא אויגען,
געשמאנען און געקוקט וויא א גולם פון דיא דאזיגע צעהן געבאט.

— דיא מוזט מאקי באלד פאהרען, ישראליק! האט דער אשמדאי ווייטער
געזאגט, דיין שטארט איז דערווייל געפליבען אהן א בעל-טובה. עס קען
דערווייל חלילה דערפון עפּים ארויסקומען גאר נישט קיין גוטץ פאר מיר.
איך וועל דיר מיטגעבען דיא קליאטשע, זאלסט אויף איהר פאהרען רייטענדיג.

— אף! האב איך אנגעשרייא געטאן, אז ער האט מיר ארויסקערעדט דיא
קליאטשע. איך קען נישט חלעבין, איך קען נישט פאהרען רייטענדיג!

— עט. האט ער געמאכט, וועסט קענען נישקשה! מיר וועלען דיך
אויסלערנען. דיא קליאטשע איז זעהר א פאקארנע, מען קען אויף איהר
זעהר גרינג פאהרען רייטענדיג. קוק נישט דארויף וואס זיא זעהט אויס נישט
אזוי שעהן, דערפאר האט זיא אין זיך אנדערע מעלות. זיא וואקסט פון

אגאנץ גרויס ארױט . וועסט מיט איהר צופרידען זיין , גישקשה , אונ גישט
 וועלען שפעטער ארויסצולאזען זיא פון דיא הענט . איך פארזיכער דיך !
 אויף זיין בעפעעהל האט מען געבראכט צומאסקען דיא אומגליקליכע
 קליאטשע געביך . עס איז מיר געווארען א לאך אין הארצען א קוק געפענדיג
 אויף איהר . פארזויסט , פארפינצטערט איז זיא געביך געווארען . איין גאט
 ווייסט , וואס זיא האט געמוזט אין דער צייט פון דיא לצים אויסשטעהן
 געביך ! איך האב אראפגעלאזט דעם קאפ , זיך געשעהמט וויא א גנב איהר
 צוקוקען אין דיא אויגען אונ מיך געוואשען מיט טרעהרין דערמאהנענדיג
 זיך , אז איך וועל אויך מוזען פאהרען אויף איהר רייטענדיג אונ ליגען איהר
 אויף דעם האלז וויא א משא . קיין אנדער וועג האב איך פאר מיר גישט
 געזעהן וויא זיך דערפון אויסצודרעהן . . . .

— לאס מיר קרוינען ישראליקען ! האט דער אשמדאי א זאג געגעבען .
 לאס מיר איהם אנקוקען אין שלייער , וואס פאר א פנים ישראליק האט אין
 דער פארמע פון א בעל טובה אונ וויא אזוי ער רייט אויף דער קליאטשע .
 עולם צום עסק !

עס האט גישט געדויערט קיין מינוט האבען זיינע משרתים אריינגעבראכט
 א גוזמא קליידער פון פארשידענע קאסטיומען אונ אלערלייא פארמעס . איינער
 פון דיא לייט , א ממנה אויף דער גארדעראכע , דעם אשמדאים קאטערינער ,
 האט מיך גענומען אין זיינע הענט אונ אנגעהויבען פסדר מיך אנצומאן . ער
 האט מיך פארקעמט מיט א טשוב , אויסגעשמירט דיא האר מיט א סך
 פאמאדע , מוסאמאף , צוגעפוצט מיט חכמות דאס בערדיל , אנגעטאן מיר
 דערנאך א מאנישקע מיט פיער קליינע מוטערפערעלנע קנעפעליך אויף דעם
 הארצען , א מאנטינען טיכעל אויף דעם האלז , דערנאך א פאר געזונטע
 שטיוועל געקאוועטע מיט א סך אייזערנע שטיפטען , מחילה א פאר געווענטענע
 הויזען , וואס זענין געהאנגען וויא דיא טארבעס , א קאמלעטענע קאמזעלקע
 אונ א סורדוט לאנג ביז איבער דיא קניע , אויף דעם קאפ א קאשקעט
 גענעהט עפים מיט קונטצען .

— א , האט דער אשמדאי זיך אנגערופען , אז ער האט מיך בעטראכט
 פון קאפ ביז דיא פיס , דאס איז דיא פארמע פון א קהלישען שרייבער !
 צו אלדע שווארצע יאהר דיא קהלישע שרייבער ! ישראליקען פאסט גישט
 אזא מין קאסטיום . זיך אויס עפים איין אנדער פארמע .

דער קאטערינער האט מיך געשווינד איבערגעקעמט , אונטערגעשוירען
 דיא האר , אויסגעצויגען דאס בערדיל , אנגעטאן מיר איין אנדער וועסטיל ,

דאכט זיך פון אמלעם פארשפילעט סאמע ביו דעם האלו , א קארטענעם
סורדוט הינטען מיט א שפאלט אונ היבש לענגער פון דעם פריהרדיגען אזוי ,
אז דיא מאיטקעס האבען אונטען זיך ארויסגעזעהן נאר אויף א צווייא , דרייא
פינגער . אויף דעם קאפ א סעריאונע , א סטאטעטשנע היטעל .

— נוא וואס איז דאס פאר א מין ? האט דער אשמדאי וויטער געזאגט
מיר אנקוקענדיג . א , דיא פארמע פון קהלישע פאווערענעס ! האפען זאל
זייא דער רוה מיט זייערע שפאלטען הינטען אונ מיט זייערע גוזמות טיפע
קעשענעס ! גיין , ישראל'יק בעדארף האבען עפיים איין אנדער פארמע .
קוק אן דאס רחמנות-פנימעל זיינס , וועסטדוא שוין פארשטעהן וועלכע
עס וועט אים פאסען .

נאך אונ נאך פארמעס האט דער קאמערדיגער מיר אנגעמאסטען ,
אונ בשעת מיר אנטאנדיג , קעמענדיג אלע רגע אנדערש , האט ער מיר
געצופט , געצויגען , געריסען דיא האר , אזש טרעהרין האבען מיר זיך
געשטעלט אין דיא אויגען . גאר אויף דעם סוף האט ער מיר אין גאנצען
אפגעשערט , איבערגעלאזט א פאר שעהנע פאות , מיר אנגעטאן א יארמילקע ,
אזיבען א גרויסען ספאדיק , א העמד מיט א גרויסען , ליגענדיגען קאלנער , פארבונדען
מיט בענדליך אהן א האלזטיכעל , א לאנגען טלית-קטן , קורצע שאמענע
פליודערען , שוך אונ זאקען , א לאנגע אמלעסענע קאפאטע מיט א גארטעל
אונ א טויליבעל פון פעה . דער קאמערדיגער האט מיר אנגעקוקט , זיך
משינה פארקרימט , געמאכט א וויינישעל אונ אויף ארויסגעשטעלט דיא צונג .

— דוא שיינסט ישראל'יק ! האט דער אשמדאי געלאכט פאר פרייד אז
ער האט מיר דערזעהן . איך בין פשוט זיך מתייה דוך צוועהן אין דיא בנגדים !
דיין פנים איז אויסגעפריעט וויא א צימעס , דוא שוויצסט אין דעם פעלץ ,
דוא לויכסט ארויס פון דעם ספאדיק וויא דער ליכטיגער מארגענשטערען .
שוויץ , שוויץ , ישראל'יק , זעהר גוט ! . . . עס געהט נאך עפיים אפ צו דער
פאלנער פארמע , האט ער געזאגט זיך-אויסקעהרענדיג צו דעם קאמערדיגער ,
דוא געדיינקסט וויא יוסיל דינטשעס פלעגט מקבל פנים זיין א גייעם
גופערנאטאר ?

— גערעכט , גערעכט ! האט דער קאמערדיגער געענטפערט , איך האב
אן דעם זיך גאר פארגעסען , א וואה , א וואה ! באלד אפער וועט עס
איספאלנעט ווערען ,

מען האט מיר באלד טאקע הינטען אויף דער פאטילעצע אויסגענאלט

עטליכע קאלעכדיגע רעדעליך און דארט צוגעשטעלט אויף עטליכע מינוט
באנקעס, פון שענהנקייט וועגען.

— איצט איז ישראל'יק אין דער פאלגער פארמע. האט דער אשמדאי
געזאגט, איצינד קען ער שוין רייטען אויף דער קליאטשע . . . .

מיט גרויס פאראד האט מען מיך געטאסקעט צו דער קליאטשע.
רייט, ישראל'יק, רייט! האט חברה צוגעזונגען. אז וואויל איז דיר וואס דוא
האסט זוכה געוועזען צורייטען אויף אזא קליאטשע, אויף דער וועלטס-
קליאטשע! קריך ארויף מיט דיא הענט, מיט דיא פיס, און פאהר אויף איהר
וויא א פרויץ רייטענדיג ביז הונדערט און צוואנציג יאהר, ביז דער רוח וועט
דיך האפען און עמיצער אנדערש וועט ארויף אויף דיין ארט!

— זייא מיר מוחל בידנע קליאטשע! האב איך זיא מחילה געבעטען, אז
איך בין שוין געזעסען אויף איהר ריקען, מיט פארווייניגטע אויגען און מיט
א פארקלעמט הארץ. וואס זאל איך טאן, וואס קען איך מאכען? אז לצים
צווינגען מיך, אויף דיר צו רייטען. . . . אז אך און וועה איז אונז ביידע!
אך און וועה איז דיר געביך, וואס דוא ביסט א קליאטשע, וואס דוא
בעדארפסט מיך טראגען, און וועה איז מיר, אז איך, דיין פריינד, בין
געצוואונגען צוויטצען דיר אויף דעם בארק! וואס זאלען מיר בידנע טאן,
אז מיר ביידע געביך זענין אין דער קלעם, אז מיר ביידע זענין אזוי
אומגליקליך און געצוואונגען דערצו. . . .

דיא לצים האבען דער קליאטשע מיט פח דערלאנגט א שמייטץ, אזוי,
אז זיא האט מיט אימפעט א לויף געטאן. עס איז געווארען א מהומה,
א געשרייא: אוררא, אוררא! לויפענדיג האט בייא איהר טיף פון דעם
הארצען זיך ארויסגעהאפט א זיפץ. איהר זיפץ האט מיר דיא נשמה
ארויסגענומען, איך בין געווארען צומישט און אראפגעפאלען אויף דער ערד
וויא א סנאפ.

— נישקשה, פאל נאר בייא זיך נישט אראפ, וועסט נישקשה שוויגען
ישראל'יק! האט דער אשמדאי געלאכט און מיך צוריק ארויפגעזעמטצט אויף
דער קליאטשע. לאס מיר קיין סך שיהות נישט מאכען, שוין צייט צופאהרען.
חור בייא דיר גוט איבער מיינע עשרת הברות, שים נא ידך תחת ירכי און
שווער מיר, דוא זאלסט זייא מקיים זיין.

איך בין געזעסען וויא א לעהמענער גולם און האב נישט געוואוסט וואס
מיט מיר טוהט זיך.

— האיע נישט, האיע נישט ישראל'יק! האט ער אזאג געטאן, גיכער טוה וואס מען הייס דיר; גיכער, דיא צייט איז טהייער.

נישט ווילענדיג האב איך אויסגעשטרעקט מיין האנד אונ זיא ארונטערגעלייגט דעם אשמדאי פתחת ירכו. ער האט א ווינק געגעבען צו דעם סעקרעטאר, אונ לוציפער האט מיר באלד אנגעהויבען פארצולייגענען זעהר א שרעקליכע שבועה.

— וואס שווייגסטווא ישראל'יק? האט דער אשמדאי מיט פארדראס צו מיר געזאגט. פאר וואס זאגסטווא נישט נאך ווארט פאר ווארט דיא שבועה? בייא מיר מייןסטווא וועט אנגעהן שטוקעס, מסירת-מודעהליך וויא בייא איך, שעהגע מענשעליך? גיין, זאג איך דיר, מסירת-מודעהליך געהן בייא מיר נישט אן, בייא מיר העלפט נישט, זיך-מאכען וויא געפנערט. שווער!

— איך קען נישט שווערען. האב איך געענטפערט מיט א ציטערדיג קול.

— וואס? הא! האט דער אשמדאי מיט פֿעס א געשרייא געטאן, אזש דיא ערד האט אונטען געציטערט.

דיא קליאטשע האט עפֿים א שאקעל געטאן מיט דעם קאפ, גלייך וויא זיא וואלט דערמיט געזאגט: יהודי בלא! האלט זיך טאקי יהודי אלץ בייא אייערס, לא, לא אונ לא!

— איך קען נישט שווערען. האב איך איבערגעחווערט מינגע פריהרדיגע רייד שוין מעהר בעהארצט.

— שווער! האט דער אשמדאי א געשרייא געגעבען נאך שרעקליכער אין פֿעס, אזש פונקען זענין איהם געפלוויגען פון דיא אויגען אונ פון דעם מויל האט ארויסגעזעטצט ארויך.

מיין קליאטשע געביך האט א זיפן געטאן. איהר זיפן האט מיך דערמאהנט איהרע אלע גרויסע צרות, וועלכע זיא האט אין איהר לעבען איבערגעליטען. סטייטש, סטייטש, האב איך מיך בעטראכט, ווייניג שטעהט זיא, שליממול, אויס פון אנדערע, זאל איך מיך נאך אויף איהר געביך אויך אנלייגען! וואס עס וויל מעג זיך מיט מיר זיין, איך בעדארף אזא זאך נישט טאן. אויסהאלטען מוז איך דעם נסיון, טאקי וויא איין עהרליכער מאן.

— בשום אופן נישט! בשום אופן וועל איך דיר נישט שווערען! האב איך דעם אשמדאי קאלטבליטיג געענטפערט, אונ ארויסגענומען מיין האנד

מתחת ירכו . בשעת ארויסגעהענדיג האב איך איהם נאך , מעשה שטן , בעדארפט גראד א גראבעל טאן דארט .

דער אשמדאי איז געווארען אש להבה , א מורא איהם געוועזען דענסטמאל אנצוקוקען . ער האט מיט א משונה געשרייא א שפרונג געטאן אין דער לופטען , זיך אויסגעצויגען שרעקליך הויך . געשטעלט איין פוס אויף דער ערד , דיא אנדערע אויף דעם הימל , מיך אנגענומען בייא דיא האר אונג א שליידער געטאן וויא א האלעשקע מיט אימפעט .

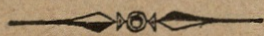
איך בין אראפגעפאלען וויא פון דעם הימל ! בייא דעם אנהויב פאלען האב איך געהערט זעהר א ווילד געלעכטער פון אלע לצים אין איינעם . דיא קליאטשע האב איך געזעהן שוועבט אויך אין דער לופטען , דרעהט זיך אונג פאלט נאך מיר .

— אך , מיר פאלען , מיר פאלען ! . . . . האב איך קוים מיט צרות א געשרייא געטאן .

— נישקשה ! האט מיר דיא קליאטשע נאכגעשריגען , אז איך פאל שטעה איך אויף . נישט איינמאל בין איך שוין אזוי געפאלען אונג פארט נישט געוועזען פארפאלען . . . .

איך בין געפאלען אלץ נידריגער , נידריגער ביז איך האב צום סוף אנגעריהרט דיא ערד מיט דעם קאפ , זיך געטאן א זעטן אונג פאר גרוים וועהמיג ארויסגעלאזט א שרעקליך געשרייא .

איך האב געפיהלט , אז עפיים עמיצענס הענט האפען מיך ארוםגענומען . דאכט זיך מען וויינט איבער מיר אונג הייסע טרעהרין קאפען מיר אויף דעם פנים .

טראסצא איח מאטערי !

אויפעפענענדיג דיא אויגען האב איך געזעהן , איך ליג אויסגעצויגען אויף דעם פאל לעבין בעט , בייא מיר אין חדר . מיין מאמע וויינט אונג העלפט אונטער עפיים מענשען מיך פון דארט אויפצוהייבען .

אז איך בין שוין געלעגען אין בעט האב איך אנגעהויבען מיך צופעטראכטען , וואס טוהט זיך דא מיט מיר אזוינס ? פון וואנען האב איך פלוצלים

פּלוּצִלִים מִיָּד אַהֲרָה גֶענוּמָען ? אַיִךְ הָאָב מִיָּד גֶעטאַפֿט אונ גַעקוקט זַעֲהָר פֿאַרוואַונדֶערט אִין אַלע ווײַטען . אִין שְׂמִיבֶעל בֵּיִיא מִיר הָאָב אַיִךְ ווײַטער דַערוֹזֶהן דַעם בַּעל־שֵׁם אונ דִיא אַלְטֶע זַנְאֶהֶרְקֶע , וואס האָבען זיך עֶפִים גַעפֿאַרעט אונ גַעשְׂפֿראַכֶען , דִיא מאַמע האַט מִיָּד גֶעטאַפֿט בֵּיִיא דַעם קאַפּ אונ גַעבִיךְ גַעווײַנט .

— וואס ווײַנט־דווא מאַמע ? האָב אַיִךְ זִיא גַעפֿרעגט אונ פֿאַר לִיבֿשאַפֿט זִיא אַ קוֹש גַעמאַן .

— אַיִךְ יִשְׂרָאֵלִיק , יִשְׂרָאֵלִיק ! האַט זִיא גַעחֶלִיפֶעט , אַיִךְ , וויפֿיל צֶרוּת אַיִךְ בֵּין פּוֹן דִיר אויסגַעשְׂטאַנֶען ! גַעדאַנקט אונ גַעלויבֿט אִיז הַשִּׁית אַבִּי דווא האַסט שוין גַעעפֿענט דִיא אויגֶען . דווא האַסט אַ גוֹטען זַעמֶץ זיך גַעגַעפֿען אַראָפֿפֿאַלֶענדיג פּוֹן דַעם בַּעט ?

— מאַמע ! האָב אַיִךְ מִיָּד אַנגֶערוּפֶען , וואס אִיז ווײַטער אַזוינס גַעשֶׁהן ?

— אַט פֿרעג גאַר נִישַׁט , פֿרעג גאַר נִישַׁט ! אַלץ טאַקִי דִיינע בִּיבֿלִיךְ .

— וואס בִּיבֿלִיךְ ? וואס מִינֶע בִּיבֿלִיךְ ?

— אַט יַענֶע פּוֹסטֶע מַעשִׁיּוֹת , מיט וועלכֶע דווא האַסט דִיר דַעם קאַפּ פֿאַרשְׁלאַגֶען . האַט דִיא מאַמע אַ מאַךְ גַעגַעפֿען מיט דַער האַנד . מִילאַ דווא האַסט זיך אַיינגַעשְׂפֿאַרט דווקאַ צוּשְׂטוּדִירֶען דִיא דַאקטאַרִיע . נוא וואס האָב אַיִךְ גַעקענט מיט דִיר טאַן ? אִין בֶּרִיחַ . אַפֿער צו־וואס נאַך אַזעלכֶע בִּיבֿלִיךְ , אַזעלכֶע מַעשִׁיּוֹת , אַזעלכֶע סַקאַזקֶעס ? וואס פֿאַר אַ שִׁיכּוֹת האָבען זִיִיא מיט דַאקטאַרִיע ? אַיינער וויל לַעֲרַנֶען דַאקטאַרִיע , נוא , גַעה , לַעֲהַרֶען וויפֿיל דאַם האַרץ דִיינע גֶלוֹסט . וועסט־דווא זיך אויסלַעֲרַנֶען אונ קענען , טאַקִי וואס קענען הִייסט , נא דִיר אַ בֶּלֶעטִיל , אַז דווא קענסט הִיילֶען , חאַטש דווא בִּיסט ווײַטלִיךְ פּוֹן יַענֶע מִינִי מַעשִׁיּוֹת . אַלאַ גִיין , זאַלֶען דִיר נִישַׁט העלפֿען אַלע מַעשִׁיּוֹת . דאַכט־זיך אַזוי האַט בַּעֲדֶאַרפֿט צוויין נאַך מִיין ווײַבֶּערֶשֶׁן שִׁכֶּל , וועדלִיג ווִיא מִיין ווײַבֶּערֶשֶׁר מוֹחַ גַעהֶמט . וואס טַענֶהן זִיִיא אַפֿער ? וואס האָבען זִיִיא גַעענטפֿערט ? אַז אַיִךְ האָב , נִישַׁט הִיינט גַעדאַכט , גַעהאַט דאַם לויפֿעניש צו אַיטלִיכֶען בַּעזונדֶער . גִיין ! מַענטסט דִיר האָבען אַ גֶרוֹיסען קאַפּ , מַעגֶלִיךְ אַפֿילו , אַז פּוֹן דִיר זאַל אויסוואַקסֶען אַ גֶרוֹיסער מַענֶשׁ , אַ בַּאַרִיהֶמטער דַאקטאַר , אַבִּי דווא בִּיסט נִישַׁט אַזוי קלאַהר אִין יַענֶע מַעשִׁיּוֹת , אִין יַענֶע מִינִי הִיסטאַרִיעס , ווִיא זִיִיא רופֿען עס עֶפִים , אִיז אִינֶה מְקוֹדֶשֶׁת , שְׂמַעְהָט מַען נִישַׁט אִין דִיר ! נאַט אַיִךְ הִיסטאַרִיעס , נאַט אַיִךְ מַעשִׁיּוֹת אויף מִיין קאַפּ ! אַ נִיחִיִיא וואַלֶטען זִיִיא , רבּוֹנִי שֶׁל עוֹלָם ,

פֿאַרְהאַפֿט געוואָרען , וואָלט אײַך געפֿינֿד פֿאַרשפּאַרט האָבען אַזעלכע גרויסע צרות !

— וואָס צרות מאַמע ?

— וואָס צרות , פֿרעגסט דואַ ישראָליק . סטייטש ווייניג צרות , וועה אײַז מיר , האָבען זײַא , נישט היינט געדאַכט , מיר אַנגעמאַכט ! אַט וואָס דיא מאַמע האַט מיר מיט אַ ווייניגענדיג קול דערצעהלֿט . "אַז אײַך האָב מקבֿל געוועען דיין בריֿף פֿון דניעפֿראוויץ , אַז דואַ האָסט עפֿים נישט גוט געענטפֿערט אויף דעם עקוואַמענט פֿון יענע היסטאָריעס אונ דאַריבער אײַז אײַן עק פֿון דיין דאַקטאָריע , האָב אײַך גערעכענט , אַז באלד וועסט־דואַ צוריק אַהיים קומען , וועסט צו אַלדע שוואַרצע יאָהר אַוועקוואַרפֿען אַלע דייע נאַרעשע פֿלאַנען , בעסער חתונה האָבען , אונ לעבען וויא גאַט האַט געבאַטען , וויא יודען בעדאַרפֿען צולעבען . אײַך וואַרט אַכטאַג דואַ קומסט נישט , נאָך אַכטאַג , ביסט נישטאַ . דואַ שרייבסט נישט אַפֿילו קיין אַזת . דער קאַפּ ווערדט מיר צושפּאַלטען טראַכטענדיג , וואָס קען עס זײַן ? אײַך רוה נישט , אײַך שְׁלֶאָף נישט , עס געהמט זיך מיר נישט אײַן דעם מויל קיין עסען , דואַ ביסט דאָך , ישראָליק , מיין אײַנציג קינד , אײַן אײַז אײַן דעם קאַפּ ! וואָס טײַג מיר דאַם גאַנצע לעבען אַהן דיר ? אײַן דער שטאַרט האָבען דערנוייל וועגען דיר זיך אַרויסגעלאָען אַסך פֿאַרשידענע מַמְרוֹת . אַ טהייל האָבען געזאָגט , דואַ ביסט געשטאַרבען ; נאַר אַ טהייל — זאַל זײַא נאַר דאַם מויל אַפֿגעהמען — האָבען געזאָגט , יאַקבי דואַ האָסט זיך געשטאַרט אונ מאלע נאָך זאַבען , וואָס שוֹנאַים האָבען אויסגעטראַכט . אײַך האָב שוין מעהר נישט געקענט אויסהאַלטען אונ בין אַליין געפֿאַהרען קיין דניעפֿראוויץ . קוממענדיג אַהינצו , וויסט אונ פינצטער אײַז מיר , האָב אײַך דיך געטראַפֿען אײַן אַ שרעקליכער לאַגע ! דואַ ביסט שוואַרץ וויא דיא ערד , אויסגעדאַרט , אויסגעדעהווערט , אַהן אַ לויט פֿלייש אויף דעם לייב , נאַר הויט אונ בײַן . אײַך פֿרעג דיך וואָס דואַ מאַכסט ? ענטפֿערסט־דואַ מיר , נישט היינט געדאַכט , עפֿים בויבעריק , אײַך רײד דאַם אונ דואַ עפֿים לאַקש , בוידעס , אַ קוה אײַזגעפֿלויגען איבער דעם דאָך ! קוקענדיג אויף דיר אײַז מיר געוואַרען אַ לאַך אײַן האַרצען , אײַך האָב געמיינט אַט פֿאַל אײַך אַנידער אונ שטאַרבֿ . לײט האָבען מיך געראַטהען צוגעהן בעטען דיא לעהרער , זײַא זאַלען מיט דיר מטיב זײַן , טאַמיר וועט דיא גוטע בשוֹרַה אויף דיר ווירקען אונ דואַ וועסט צו זיך קומען . אײַך בין , פֿאַרשטעהט זיך , געגאַנגען , געוויינט ,

געבעטען

געבעטען, אפער אומזיסט! זיין האבען מיר געענטפערט: גיין,
אומגעגליך! איך האב געדונגען א פוהר אונ דוך געבראכט צופיהרען
א היים. וואס א טאג ביסט דוא אלץ ערגער מרה-שחורה דיגער געווארען,
פלעגסט זיין אלץ פארטראכט. נאר אז דוא האסט זיך שוין צורעדט האסט-
דוא, רחמנא ליצלן, גערעדט פאר פייער, פאר וואסער. געפאטעלט
תלומות אויף אלע פייע לייט, אויף אלע אונזערע שעהנע, פשרה מענשען
אין דער שטאדט. נאך גוט, אנס חלעבין, וואס הויך היימעשע מענשען,
האב איך צו דיר קיינעם נישט צוגעלאזט, האבען זיין האטש נישט געהערט
אונ וויסען נישט, וואס דוא האסט, נישט היינט געדאכט, אויף זיין
אויסגערעדט. דוא ביסט געווארען אלץ שלאפער, שלאפער אונ זיך
אריינגעלייגט צום-סוף אין בעט. אקעגען צווייא וואכען ביסט דוא
וויא אין הינהערפלעט געלעגען מיט פארמאכטע אויגען פמעט אהן א סימן
לעבען, נאר וואס צוצייטענס האסט דוא פון דער היטץ גערעדט,
דערצעהלט ווילדע מעשיות. אף ישראל, מיין טהייערער ישראל,!
וואס דייע ביכליך, דייע מעשיות האבען אנגעמאכט! זאל חלעבין שוין
זיין גענוג, גענוג! הלואי וואלסט דוא פריהר געפאלגט א מאמען אונ
חתונה געהאט וויא דער סדר-העולם איז, וויא עס פיהרט זיך בייא אונז
יודישע קינדער, וואלטען מיר ביידע דאך בעהיט געוועזען פון אזעלכע
יסורים. אף דייע מעשיות, דייע מעשיות! אף דייע
היסטאריעס, דייע היסטאריעס!

— דאס וואקסט אלץ פון זיין, פון זיין, פון דיא גוטע לייט מיין
איך! האט דער בעל-שם זיך אנגערופען. ערשט נישט לאנג האב איך
געהאט מיט זיין פונקט אזא מעשה. דיא ערלטע וויסט אויך פון דער
מעשה, וואס איך האב געהאט. נוא א שמשא דאברע בילא? האט ער
א פרעג געטאן דיא גויע.

— דאברע. יאקוזשע... האט מיט א געניץ געענטפערט דיא גויע,
וואס איז געוועזען בעשעפטיגט מיט דעם שפרעכען. ווין מאיע פראווע.
עטא איהנע דיעלא. טראסצא איה מאטערי!

